

Giới thiệu Xuyên Qua Thời Không Tìm Tình Lang

Truyện Xuyên Qua Thời Không Tìm Tình Lang là truyện xuyên không của một cô gái trong khi đang vui chơi ở một khu trung tâm thương mại bỗng quay về thời cổ đại.

Ở đây nàng gặp hần với dáng vẻ thanh tú, vậy mà hần lại đối xử với nàng thật tệ bạc. Hần coi nàng là yêu nữ sao, nàng đường đường là một thiếu nữ xinh đẹp cơ mà.

Nhưng nàng vẫn được cư xử như một vị khách quý, ở trong những căn phòng rộng lớn lộng lẫy chẳng kém gì ở thời hiện đại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Tìm Tình Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Trên bầu trời đêm tối tăm như mực, kèm theo những ngôi sao, không có ánh sáng của trăng, nhưng ánh lửa đầy trời, phía chân trời đột nhiên xẹt qua vệt màu vàng kim chói mắt, một vệt lại một vệt, giống như trời mưa.

Lạc Uy ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, bị một màn trước mắt này mê hoặc, cảm giác kia giống như khi còn bé, len lén chạy ra phía sau núi để chơi pháo.

Trong màn đêm, dưới ánh sao nho nhỏ kia dường như nhảy ra một tiểu tinh linh, làm người ta si mê, lại có loại hân hoan vui sướng.

"Thật là đáng sợ. . . . ."

Một tiếng run rẩy từ bên chân truyền đến, hần lạnh lùng liếc mắt một cái, nam nhân dùng áo choàng đem chính mình bao bọc gần giống như một cái bánh chưng lớn.

"Có gì phải sợ? !"

"Dĩ nhiên là đáng sợ rồi! Minh chủ thiếu gia của ta ơi! Sao chổi này thế nhưng lại là tượng trưng của cái ác, sự xuất hiện của nó đại biểu Ngày Tận Thế, hơn nữa người bình thường vừa nhìn thấy sẽ gặp phải chuyện rất không may, xui xẻo trong ba năm đấy!"

Lạc Uy rất muốn thét lên với hần. Rốt cuộc là Ngày Tận Thế hay là người sẽ gặp xui xẻo ba năm đây? Mê tín như vậy, thật là bó tay!

"Thật xấu hổ cho ngươi là Võ Trọng Nguyên, lại không có can đảm như vậy, thật làm cho người hoài nghi ban đầu ngươi làm thế nào mà một người đã đủ giữ quan ái, loại bỏ được vạn quân địch."

Đó là bởi vì ngươi lúc ấy bị đau bụng, cho nên ta mới có cơ hội. Giang Vân nói lảm nhảm ở trong bụng. Nhưng hần cũng sẽ không nói ra, tránh cho cái người tự đại này càng thêm tự đại.

"Dù sao đi nữa! Ngươi cũng đừng nhìn, nhìn càng nhiều càng không tốt! Mau, chúng ta mau vào đi, bên trong có rượu ngon món ngon. . . . ."

"Rầm!"

Đột nhiên một tiếng nổ thật lớn từ phương Đông truyền đến, tiếp theo là một màn ánh lửa chói mắt, cái loại ánh sáng mãnh liệt này gần như có thể đem cặp mắt người ta biến thành mù.

"Oaaa! Quả nhiên tới ngày tận thế! Cứu mạng! Lạc Uy, chúng ta mau chạy thôi!"

"Tốt."

Giang Vân kinh ngạc suy nghĩ, thật là khó thấy người này không làm ngược lại với hần. Nào biết mới nghĩ như vậy xong, Lạc Uy liền phóng tới nơi có ánh lửa.

"Ê ê! Sai hướng rồi! Phải là hướng. . . . ."

"Bớt lảm nhảm!" Lạc Uy bực mình gầm nhẹ. Hần làm sao có thể vào lúc này mà chạy trốn, Lạc Thiên Bảo lại là nhà của hần, trong vòng trăm dặm xung quanh, cho dù là một con mèo nhỏ hay một con chó nhỏ cũng thuộc về phạm vi hần trông coi, quả cầu lửa mới vừa từ trên trời giáng xuống kia đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Gặp phải chuyện gì vô lý cũng phải tìm hiểu rõ ràng đó là nguyên tắc, tuy nhiên đối với 18 điều gia quy của liệt tổ liệt tông Lạc gia, thường ngày hần

không hề làm trái một điều nào. Nhưng trước mắt coi như là không bình thường, vậy thì dùng thủ đoạn không bình thường.

Giang Vân cố gắng đuổi theo phía sau Lạc Uy. Cái nam nhân chân dài kia nhất định là cố ý, dùng tình bạn lâu năm này tới kích thích người chân ngắn. Nhưng Giang Vân không thừa nhận chân của mình ngắn.

Đúng là, từ nhỏ đến lớn, Lạc Uy chính là một người nam nhân có trách nhiệm, nhất là đối với người thân của mình, càng giống như Thủ Hộ Thần(* vị thần bảo vệ), trông nom bọn họ rất cẩn thận.

Đối với người bạn chí cốt Lạc Uy này, hắn vẫn xác định ở mức độ cao, thậm chí hắn còn lo lắng, nếu người bạn tốt này, ngày sau thành gia lập nghiệp rồi, có khả năng ảnh hưởng đến mối quan hệ thân thiết của hai người hay không.

Vì dự phòng ngộ nhỡ, hắn cũng không thể tùy tiện để một nữ nhân lỗ mãng không đứng đắn, không biết lớn nhỏ, vô pháp vô thiên xuất hiện bên cạnh bạn tốt.

Dù sao có thể phòng ngừa liền dốc sức phòng, nhưng hắn nắm chắc một trăm phần trăm, tuyệt đối sẽ không có nữ nhân nào có cơ hội can thiệp vào mối quan hệ thân thiết giữa bọn họ, trừ phi người này từ trên trời giáng xuống!

Huhu. . . . . Nơi này là nơi nào?

Kim Linh Hương sợ đến mức muốn nhích cũng không thể nhích được, bởi vì đùi nàng mềm rồi, nước mắt cũng không kiềm được mà lăn xuống.

Thật là đáng sợ! Rõ ràng mới vừa rồi nàng cùng với Tiểu Luyến mãi thết chói tai ở trên không với trò chơi nhảy cầu, cứ nhảy cứ nhảy mãi kết quả lại ‘Nhảy đến’ nơi kỳ lạ này. . . . .

Khu vui chơi đâu? Còn một đồng khách lớn đâu, sao lại không thấy rồi hả? Ngay cả Tiểu Luyến cũng không thấy bóng dáng. . . . .

Nàng. . . . . Nàng. . . . . Tại sao lại ở chỗ này? Làm sao có thể ngồi ở trong động này? Sao cái động này to thế. . . . . Giống như là thiên thạch rớt xuống trên địa cầu, không chỉ có như thế, trên người của nàng còn bốc khói?

Ô oa! Cứu mạng! Đâu phụng còn nhanh chín nữa là?

"Nàng là yêu quái sao?"

Một giọng nói dễ nghe từ bên cạnh nàng vang lên, làm cả người nàng chấn động.

"Nàng nhất định là!"

"Người cầm miệng!"

Đúng! Mau mau cầm miệng, người ta gọi Kim Linh Hương, bởi vì cha mê trò chơi điện tử Thiên Đường, ông ta rõ ràng là một lão già về hưu rồi, vậy mà còn chọn nhân vật nữ yêu tinh, hơn nữa còn cứ khẳng khái một mực bồi dưỡng. . . . .

Ý. . . . . Hình như có chút lạc đề rồi.

Trở lại chuyện chính, nàng chính là người gặp người khen, quý gặp quý đi đời ‘có nghĩa là’ một thiếu nữ đáng yêu xinh đẹp động lòng người, nơi nào là yêu quái hả? Nếu thật là yêu quái, cũng là một tiểu yêu tinh hấp dẫn.

"Quay lại."

Giọng nói dễ nghe, nhưng đầy vẻ ép người phục tùng mệnh lệnh, nàng vốn định ngoan ngoãn nghe lời hắn nói, nhưng là. . . . . Thật kỳ quái, tại sao nàng phải nghe lời hắn nói? Huống chi hắn lại dám ra lệnh cho nàng?!

Thật là quá thô lỗ! Dầu gì cũng phải có chút gì đó phong độ chứ, đối với thực nữ phải dịu dàng một chút. . . . .

"Nàng không có lỗi tại sao? Ta nói nàng quay lại." Thanh âm dễ nghe lại ra lệnh thêm lần nữa.

Đáng ghét! Người nói quay liền quay à? Ta cũng không phải là mèo con người nuôi. Tính khí quật cường trong xương Linh Hương lại đang bắt đầu quấy phá đòi nổi loạn.

Nhưng vào lúc này —

"Không! Nàng chớ quay lại! Nếu nàng quay lại mà không có mặt. . . . ."

Giọng nói kỳ lạ này cứ khiến trách hoài, thật là quá ồn rồi đó! Linh Hương chợt xoay người lại, hung dữ nói: "Không cho phép kêu ta là yêu quái nữa!"

Linh Hương phát hiện chính mình nghênh đón một đôi mắt to đen láy, cùng với ngũ quan anh tuấn, lỗ mũi cao thẳng. Người ta nói nhìn nam nhân là phải nhìn lỗ mũi, tốt nhất là phải thẳng, đại biểu có tài sản, hơn nữa còn rất biết làm. . . . . Ôi! Trời ạ! Nàng đang suy nghĩ gì vậy?

Chỉ là, người mới vừa rồi là hết kêu quý cũng không phải là người nam nhân mặt lạnh này, mà là người núp ở phía sau hắn, giống như sau lưng nàng chính là một vật thể không rõ.

Lạc Uy đi đến trước mặt Linh Hương, dáng vẻ như một vị quân vương đang trừng mắt nhìn nàng, hai nàng thiếu chút nữa hướng hẳn triều bái, thẳng hô ‘Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế!’ Hơn nữa về mặt khí phách của hắn, làm người ta rất khó bỏ qua.

Bộ dáng nam nhân xuất sắc như vậy luôn luôn là đối tượng Linh Hương trốn tránh, bọn họ thường sẽ bởi vì vẻ bề ngoài đẹp đẽ mà quên đi giữa người và người nên có tôn trọng.

Trọng điểm là. . . . Nam nhân như vậy sẽ đâm nát trái tim thiếu nữ cùng thân thể siêu năng lực, được gọi là sát thủ thiếu nữ, nàng thật sự không thể trêu vào. Nàng chỉ có một trái tim nhỏ nhỏ như viên thủy tinh trong suốt, không thể chịu nổi, hơn nữa nàng cũng không muốn hát bài hát ‘Heart of Glass’ mà Dương Lâm hát.

"Mặt của nàng thật là đỏ." Đây là câu khẳng định.

Có không? Đó là bởi vì người ta mới vừa nghĩ đến lỗ mũi của người không nhỏ, có thể hay không đại biểu tiểu huynh đệ của người cũng rất lớn. . . . .

Ôi! Thật đáng ghét! Sao lại ép nàng nghĩ tới phương diện đấy, quá sắc rồi đó!

Ý? Đợi chút. . . . .

"Trả lời nhanh!" Lạc Uy thúc giục.

Đúng là quá đẹp trai mà, ngay cả dáng vẻ không kiên nhẫn cũng rất đẹp trai. . . Ông trời thật là quá không công bằng!

"Quần áo của các anh rất kỳ cục đấy!"

Những lời này của Linh Hương rất dễ nhận thấy là không hợp ý Lạc Uy, chỉ thấy lông mày đẹp của hắn vừa nhíu: "Nàng. . . . ."

Đột nhiên, Giang Vân bên cạnh đưa tay kéo hắn: "Minh Chủ, người đừng chọc loại yêu quái này, nếu nàng đối với người bất lợi thì. . . . ."

"Ê! Cái tên đàn ông xấu xí kia, tôi và anh có quen biết sao? Anh làm gì mà luôn mắng tôi là yêu quái?" Nàng nhảy dựng lên muốn xông tới nắm lấy tóc hắn, bởi vì khi nữ sinh đánh nhau, tuyệt chiêu chính là túm tóc lẫn nhau, ác liệt hơn là sẽ cào cào lẫn nhau như mèo quào.

"Aaaahhh! Thật đáng sợ!"

Nghe được tiếng thét chói tai này của Giang Vân, Linh Hương liền dừng bước, nhìn một đôi mắt to ngấn nước chớp chớp. Cái gì?. . . . . Loại cảm giác này rất. . . . . rất là buồn nôn!

Lúc này, nàng mới nhìn thật kỹ cái tên đàn ông nhìn nàng giống như nhìn thấy quỷ, phát hiện đáng dấp hắn rất tuần tú, hơn nữa lại mặc quần áo cổ trang, toàn thân đều màu trắng, giống phong cách cổ đại dưới ngời bút Sở Lưu Hương, chỉ là. . . . . Rất éo lá!

Hai mắt mở thật to, lại nhìn Lạc Uy bên cạnh một chút, thì tràn đầy mùi vị nam tính, tiếp lại nhìn sang Giang Vân bên cạnh hắn, lại nhìn Lạc Uy một chút, lại nhìn ngắm Giang Vân. . . . . Linh Hương bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Hai người kia chẳng lẽ chính là người yêu đồng tính trong truyền thuyết đó ư? !

Lạc Uy trừng mắt nhìn tiểu nữ nhân chỉ cao tới vai của hắn là cùng, nhìn khuôn mặt tròn tròn non nớt như quả táo của nàng còn có chút đen sẫm, dáng vẻ giống như là ở trong đồng than bản thủ lẫn lộn qua lại.

Chết tiệt! Nàng làm sao lại còn có thể đáng yêu như vậy chứ? Lạc Uy chưa bao giờ gặp qua dạng tiểu nữ nhân lớn lên giống thỏ trắng trắng mềm mềm, làm cho người ta không nhận được có ý nghĩ muốn ôm chặt lấy đem đưa một cái, hắn phát hiện cô gái kỳ lạ này từ trên trời giáng xuống rất hợp khẩu vị của hắn.

Hắn chưa từng thấy qua một đôi mắt đẹp như vậy, có thể nói mắt to, nhưng nàng có chút là lạ, ăn mặc cũng rất kỳ quái, nhưng tổng thể lại rất đẹp, rất thích hợp với nàng, hơn nữa nàng. . . . .

"Nàng đang lột da sao?" Lông mày đẹp của Lạc Uy không khỏi nhíu lại.

"Lột da?" Khó hiểu. . . . . Minh cũng đâu phải xà, làm sao có thể có khả năng lột da này chứ. . . . . Linh Hương cúi đầu nhìn xuống, "Aaahh! Giày yêu quý của tôi, ngay cả tất chân cũng bị cháy rách rồi!"

"Thứ gì?"

"Đáng ghét! Đáng ghét! Đáng ghét!" Liên tiếp mắng ba tiếng đáng ghét, Linh Hương ngẩng đầu lên quát Lạc Uy: "XX khu vui chơi ở đâu? Gọi người quản lý của các anh ra ngoài, tôi muốn anh ta bồi thường ——"

Nàng nhào tới túm lấy cổ áo của tên rất rất là đẹp trai phải nói là siêu cấp đẹp, muốn bắt chước tình tiết trong phim truyền hình dùng sức lay động, nhưng

mà hấn quá cao, muốn hấn động cũng không động được. . . . . Thật xấu hổ!

"Quản lý?"

"Đúng! Tôi muốn kiện anh ta." À. . . . . Kiện hấn tội gì mới được nhỉ? Ủ. . . . . Sẽ là ‘Rắp tâm làm hại vị khách đáng yêu bị lột da’, tốt lắm.

"Không hiểu."

"Hai người các anh rõ ràng là nhân viên khu vui chơi này, anh cũng mặc loại quần áo này, đây chính là chứng cứ, hai người đàn ông các anh. . . . ." Một người trong đó nằng không xác định chắc chắn được giới tính, chỉ là nhìn hấn cũng mặc quần áo nam, tạm thời thừa nhận hấn là công(*).

(*) Công: Con đực, trong loài chim muông, con đực gọi là công, con cái gọi là mẫu

"Hai người đàn ông các anh đừng mơ tưởng giả bộ ngu!"

Gương mặt anh tuấn đột nhiên trở nên u ám khó coi, dường như không thể chấp nhận được một nữ tử động tay động chân với hấn, lại còn gào thét với hấn những lời khó hiểu.

"Nàng ít nói nhảm! Ta không có giả ngu, nàng nói gì ta không biết." Lạc Uy có chút tức giận.

"Cái gì? Đây là thái độ của một nhân viên nên có sao? Tôi. . . . ." Nàng còn chưa dứt lời, cả người đã bị hấn bắt được."Buông tôi ra!"

"Nàng là yêu quái sao?" Giang Vân ở một bên chen miệng hỏi.

"Tôi. . . . . Tôi. . . . ." Thật là quá đáng! Nàng lớn lên giống yêu quái sao?

"Nàng từ trên trời giáng xuống, là theo quả cầu lửa này mà đến à?"

Nghe vậy, Linh Hương buồn bực nhìn hấn.

"Cái đó đó!" Lạc Uy dùng ngón tay lớn chỉ về phía chân trời, hại nàng không tự chủ được giống như nữ chính trong quảng cáo kim cương, ngẩng đầu lên nhìn về phía bầu trời.

"WOa! Là mưa sao băng!" Nàng kinh ngạc đến mức gần như không khép miệng được.

Hơn nữa còn thấy rất rõ ràng, một chút che mất ánh sáng cũng không có, đầy trời rực rỡ chấm nhỏ, làm người ta giống như đang nằm mộng, làm cho người ta có loại phiêu phiêu dục tiên, cảm giác rất Romantic.

Lần trước chạy tới xem mưa sao băng của chòm sao Sư Tử, phải nhìn một chút loại kỳ quan thiên văn học này, bởi vì trên ti vi vẫn thông báo nói nếu như một lần kia không thấy, thì phải cách bảy mươi năm mới có thể gặp lại, nào biết người người cũng không muốn bỏ qua, vì vậy nàng cùng một đồng người chen lách xe, còn bị kẹt xe một đoạn đường rất dài, làm cho mất hứng mà về.

Hiện tại, nàng thật quá may mắn! Cứ nhiên lại thấy được mưa sao băng của chòm sao Sư Tử còn là mưa sao băng lớn, thật là quá may mắn. . . . . Nhưng là. . . . . Kỳ lạ nha, gần đây cũng không có thấy tin tức TV hay trên mặt báo nói có trận sao băng lớn này xuất hiện, tóm lại nàng thật là quá may mắn.

"WOa! Thật đẹp! Anh xem, anh xem! Còn có sao chổi Halley. . . . . Ý! Không phải, phải gọi là Harley? Quản khi gió, dù sao đều là sao chổi! Người xem nó kéo cái đuôi thật dài, thật là xinh đẹp đó! Đúng rồi! Có thể cầu nguyện đó! Ta muốn cầu nguyện!" Lú lú giống như chim sẻ nhỏ hưng phấn, nàng vừa nói vừa vỗ tay trước ngực, hai mắt nhắm lại, lẩm bẩm một mình.

Giang Vân len lén lôi kéo tay áo Lạc Uy:

"Minh Chủ, người xem, ta nói quả nhiên không sai, nàng thật sự là yêu quái, thấy hiện tượng quái dị đầy trời tuyệt không sợ, ngược lại còn vui vẻ như vậy, biết đâu những tai họa từ ánh sao sáng đầy trời này cũng là do nàng mang tới!" Nói vừa xong, hấn liền phát hiện hai ánh mắt giết người bắn tới, không khí lập tức nặng nề.

"Này! Cái tên khốn đáng ghét! Rốt cuộc có kiến thức hay không? Ngay cả mưa sao băng cũng không biết, người là người cổ đại sao?"

Bầu không khí trở nên đông lạnh cứng ngắt, ba người cũng không có nhúc nhích, chỉ nhìn chăm chăm lẫn nhau.

"Yêu nữ này! Coi ta có dám bắt người đi. . . . ."

"Giới bắt tôi đi? Thử bắt xem, tôi đứng yên cho anh bắt nè." Linh Hương cũng không khách khí ưỡn cao bộ ngực nhỏ đáng yêu lên, một giọng khiêu khích.

"Nàng. . . . . Nàng. . . . . Nàng. . . . ." Giang Vân đưa ngón trỏ ra, vẻ mặt là một dạng bị kích động, nhìn như một tỷ muội.

Sẽ không sai, đàn ông chân chính mới không có loại cảm giác làm người ta nghĩ muốn té xỉu, biểu tình này giống như khi nãy la hét gọi quý, thật là nổi da

gà mà; hơn nữa còn một đại suất ca có khi khải anh hùng đứng ở bên cạnh hấn, tương phản mạnh mẽ như vậy, càng lộ ra vẻ éo lá của hấn.

Linh Hương chú ý tới tên đàn ông bên cạnh không có lên tiếng, chỉ là dùng con ngươi đen thui nhìn chăm chú vào nàng, dường như muốn nhìn xuyên nàng.

Đáng ghét! Nàng có nói cho hấn nhìn sao?

"Thôi! Tôi không muốn nói chuyện với các anh nữa, tự tôi đi tìm ông chủ của các anh!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Tìm Tình Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

"Linh Hương nói xong liền hướng bên phải mà đi. Hừ! Đợi nàng tìm được Tiểu Luyện, nhất định phải đem chuyện này nói với nàng ấy, nhất định Tiểu Luyện sẽ vì nàng gặp phải hai người nam nhân lập dị này mà bất bình dùm nàng.

Bởi vì kỳ nghỉ hè cũng đã gần hết, cho nên họ mới muốn nắm bắt cơ hội cuối cùng này mà tới khu vui chơi, chơi cho thật đã. .... Nhưng khu vui chơi này lớn như vậy sao? Hay là nàng đi nhầm đường rồi? Sao đi lâu như vậy, lại chẳng thấy ánh đèn nào hết? Hơn nữa nàng nhớ rõ là có Ma Thiên Luân mà! (* vòng đu quay cao chọc trời)

Nhưng là. .... Nàng ngẩng đầu lên, trừ bầu trời đầy sao ra, còn lại cái gì cũng không có.

Quái lạ. .... Nàng quay một vòng 360*, nhưng vẫn không thấy được bảng hiệu Ma Thiên Luân của khu vui chơi này. .... Hay là lúc nàng nhảy cầu, do bật ra quá xa, cho nên không thấy được?

Linh Hương đứng ở trên thảo nguyên rộng lớn, gió lạnh nổi lên thổi mái tóc dài của nàng, ở giữa không trung lay động theo chiều gió, mà sắc mặt của nàng cũng hết sức trắng bệch. Nàng cứ đứng như vậy, giống như người trung liệt chết trong quân cảnh, cũng không nhúc nhích.

Trời ạ! Bây giờ, nàng phải làm sao đây? Điện thoại di động của nàng ở trong túi, túi thì đang để ở tại nơi nhân viên quản lý, vậy bây giờ. .... Nhân viên quản lý ở nơi nào?

Ngay lúc nàng đang sợ đến mức hai hàng nước mắt trong suốt chậm rãi từ khóe mắt lăn xuống, thì cảnh tượng không thể tin nổi của một người khác làm nàng thiếu chút nữa té xỉu.

Chỉ thấy dưới ánh trăng có một bóng dáng mờ ảo thần bí đang đưa, thậm chí còn phi thân ở giữa rừng cây, bóng dáng như có như không!

"Aaahhh — quý!" Nàng muốn nghĩ cũng không thể nghĩ, co cẳng chạy.

Đối phương thấy nàng bỏ chạy, hấn cũng đuổi theo.

Mặc dù từ nhỏ nàng chính là một vận động viên chạy nước rút 100m, nhưng dù có nhanh thế nào đi nữa, cũng chỉ có thể chạy 100m, nhiều hơn cũng không được. Vì thế, ngay cả khi nó chỉ có 101m, thì tốc độ của nàng cũng trở nên chậm một cách rõ ràng.

Nàng chuẩn bị kêu thì cũng không kịp, bóng đen quý mị tựa như chim ưng bỏ nhào vào con thỏ, đưa ra móng vuốt sắc bén nhào tới nàng —

"Aaaaaaaaaaaaaaaah —"

Do trọng lực nên cả người nàng tăng tốc như Trần Trí Viễn trong Olympic bỏ nhào vào đồng bao phía trước.

Theo quán tính trượt ra khoảng cách rất xa, nàng rên rỉ trong đau đớn. Ghét ghê. .... Kêu này coi như cái cảm nhỏ nhắn đáng yêu của mình trầy xước một mảnh rồi! Thật đáng ghét!

Một con tức giận bộc phát, nàng không quan tâm đối phương là người hay là quý, một mực dùng sức, hất con vật khổng lồ còn đè nàng ra, tiện thể ngẩng đầu nhìn lên, liền bị giật mình.

"Là anh!" Siêu đẹp trai!

"Là ta."

"Anh mới vừa dùng chính là....Khinh công trong truyền thuyết?" Hấn có luyện qua võ thuật Trung Quốc sao? Khinh công là nghe nói thời cổ có, nhưng phần lớn ở hiện đại đều đã dùng dây thép treo ngược.

"Không sai."

Nàng cố gắng mở to mắt nhìn sau lưng hắn, lại quét tới quét lui trên đầu hắn, nhưng có nhìn thấy cái quái gì đâu.

"Đang tìm cái gì?" Lòng mày Lạc Uy vừa nhú.

"Dây thép đó! Nếu không làm sao anh có thể bay tới bay lui ở giữa không trung?" Nàng còn đưa cánh tay nhỏ bé quơ bốn phía tại người hắn, thử xem có đụng được đến dây thép hay không, để còn đánh vỡ lời nói dối của hắn.

Lòng mày Lạc Uy nhú càng sâu, hắn đưa tay bắt lấy bờ vai mảnh khảnh của nàng, nói: "Khinh công của ta là đệ nhất thiên hạ, nàng nói cái gì mà dây thép!"

"Đệ nhất thiên hạ?" Nàng mở đôi mắt to chớp chớp, mặt ngốc trệ.

Thiệt là, người bình thường nghe đến điều đó cũng sẽ đối với hắn tràn đầy kính sợ cùng bội phục, đâu có ai phản ứng được người ra như vậy, nàng lại là người thứ nhất.

Lạc Uy giận đến mức dùng sức lay động nàng, sau đó dùng giọng điệu rất là nghiêm túc và kiêu ngạo, nói: "Ồ trước mặt nàng chính là đương kim Vô Lâm Minh Chủ Lạc Uy!"

Linh Hương thật không phải cố ý, nhưng nàng thật không thể không chế được, cho nên cười không ngừng.

"Được rồi! Không cho phép cười nữa, nàng cười cũng lâu rồi!"

"Thật sự rất buồn cười!"

Tuổi cũng không còn nhỏ, nhìn hắn to con như vậy, bề ngoài tuấn tú lịch sự, nhưng lại có thể nói ra lời ngậy thơ như vậy, buồn cười nhất chính là vẻ mặt của hắn, giống như trước nay chưa từng nghiêm túc!

Ngay tại lúc nàng không khống chế được vẻ mặt như thần kinh lúc đó của mình, thì có vẻ như Lạc Uy đối với nụ cười của nàng rất có ý kiến, cũng tức giận, cho nên tung ra một chương để phát tiết cơn giận.

Chỉ thấy một chương vừa xuất ra, một gốc cây không tính là nhỏ, trong nháy mắt biến thành hai khúc, nụ cười của nàng cứng đờ tại chỗ, lập tức thay thế bằng nước mắt.

"Hu hu. . . . ." Hai hàng lệ nóng chảy ròng, ngừng cũng ngừng không được.

"Nàng. . . . ." Hắn bị tiểu nữ nhân kỳ quái trước mắt này làm cho giật mình, tự nhiên cười rồi lại khóc, thật là dọa người mà.

"Nàng khóc cái gì?" Hắn không hiểu nên hỏi.

"Đừng vậy! Người khóc cái gì? Muốn khóc phải là chúng ta chứ!" Vừa nói xong, chỉ cảm thấy có hai ánh mắt trực tiếp đánh tới trên người, Giang Vân chỉ có thể ngoan ngoãn cầm miệng.

Linh Hương dùng đôi tay nhỏ bé đang run rẩy của mình kéo lấy ống tay áo Lạc Uy, gương mặt mếu máo, chảy nước mắt, mím môi, đáng thương mà nói: "Rốt cuộc anh là ai?" Vạn cầu người, ngàn vạn lần đừng nói người là cái gì Vô Lâm Minh Chủ, chỉ ở cổ đại mới có mà, nàng là cô gái hiện đại đó, hiện đại đó! Nàng đặc biệt nhấn mạnh ở trong lòng.

"Ta là Vô Lâm Minh Chủ đời thứ hai mươi. . . . ."

"Triều đại nào?" Nàng chen miệng.

"Đường triều."

Hai chữ này "âm" một tiếng thật to, gõ vào lòng của Linh Hương, nàng cũng không còn để ý đến cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân, đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở ngực của hắn.

"Huhu. . . . . Huhu. . . . ."

Lạc Uy bị hành động này của nàng làm giật mình, nhưng vẫn đưa bàn tay ra ôm nàng.

Nữ nhân nghe được danh hiệu của hắn sẽ cảm động đến khóc, sợ rằng chỉ có một mình nàng đấy?

Ôm cơ thể nhỏ nhắn như vậy vào lòng, so với những nữ tử bình thường còn xinh xắn lạnh lợi hơn, nàng làm cho hắn có ý muốn bảo hộ mà trước nay chưa từng có.

"Đừng khóc, ta. . . . ."

Đột nhiên nàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến lệ hoa đái vũ lên, toàn bộ phần trang điểm nhẹ trên mặt cũng bị lem hết, chỉ là nàng không quản được nhiều như vậy.

"Người ta phải về nhà đó!"

"Nhà nàng ở đâu?"

"Đài Bắc đường Nam Kinh ở phía đông, đi khoảng năm quãng đường, số lầu 234 tầng 11." Nàng giống như cô gái nhỏ lạc đường hướng đến bác cảnh sát mà ngoan ngoãn nói ra địa chỉ một cách thật chính xác.

Hắn lại nhú mày! Thật kỳ quái, soái ca nhú mày so với người khác càng đẹp trai hơn, chỉ là hiện tại nàng không muốn nhìn hắn nhú mày, điều này đại biểu chuyện nàng sợ gần với thực tế đến 99% rồi.

Đường triều! Nếu không phải hắn bị điên, thì là nàng điên, bởi vì cả tòa khu vui chơi đều không thấy, tin rằng sẽ không có người nhầm chán nào vì muốn chinh nàng mà hao hết tâm lực đem cả tòa khu vui chơi dọn sạch đến như thế.

Đôi con ngươi đen tuyền đẹp cực kỳ của hắn nhìn chăm chăm nàng, giống như cố nhin một cô gái bị bệnh thần kinh vậy.

"Nàng không sao chứ?"

Lời này vừa hỏi lập tức dẫn tới phản ứng mãnh liệt của nàng, nàng đưa đôi tay nhỏ bé ra lại nhấc cổ áo hắn lên một lần nữa, dùng sức lắc lắc, kích động nói: "Có! Tôi có một đồng vấn đề lớn! Anh nói cho tôi biết, không phải tôi đang nằm mơ? Nhanh lên! Mau làm chút gì để chứng minh tôi không phải đang nằm mơ. . . . ."

"Muốn làm cái gì?"

"Cái gì cũng được, mau, mau, mau!" Nàng nhắm mắt lại chờ hắn ban cho nàng một bạt tai, nào biết ——

Đôi môi lạnh lẽo cứ như vậy mà rơi vào trên môi của nàng, cả người nàng nháy mắt hóa đá!

What?. . . . . What?. . . . . Xảy ra chuyện gì thế hả ? !

Cư nhiên lại thấy nàng giống như pho tượng ngồi không nhúc nhích, tất nhiên Lạc Uy sẽ không bỏ qua cho cái cơ hội có thể thơm hương này, vì thế hắn càng thêm ôm chặt lấy nàng, lại hôn nàng một cách cuồng dã.

Vậy mà người hóa đá không chỉ có một mình Linh Hương, Giang Vân ở bên cạnh họ cũng trở thành pho tượng rồi.

Đây là lần đầu lão đại chủ động hôn một nữ nhân, hơn nữa còn là yêu nữ không rõ nguồn gốc. . . . . Trời ạ! Yêu pháp của yêu nữ này quả nhiên là cao cường mà xưa nay chưa từng gặp, ngay cả lão đại luôn luôn bình tĩnh, chừng chặc cũng bị mê hoặc dễ dàng như vậy!

Bị Lạc Uy hôn đến không thể nào hô hấp, lúc này Linh Hương mới nhớ tới mình nên phản kháng, nếu không sẽ ăn thua thiệt lớn.

"Không. . . . ."

Nàng bắt đầu giãy dụa, thế nhưng hắn lại không muốn kết thúc quá nhanh, môi nóng cuồng vọng kịch liệt, tiết lộ ra ý nghĩ muốn xâm nhập vào trong miệng nàng, hướng nàng đòi hỏi nhiều hơn.

Cấn nhẹ môi hồng nhỏ nhắn non mềm, thân thể nàng mềm mại giãy dụa trong lòng ngực hắn, khiến hắn vốn sinh ra dục vọng với nàng càng thêm không khống chế được, giống như lũ lụt, thủ dũ chạy như điên ra ngoài.

"Không. . . . ."

"Nàng đừng giãy giụa nữa, ta bảo đảm sẽ thương yêu nàng thật nhiều."

"Cái gì?"

Nàng có nghe lầm hay không thế! Hắn nói là đối với người ở triều đại này! Lại còn dám đối với một thực nữ mới lần đầu tiên gặp mặt táy máy tay chân, thật là quá đáng đến không còn cách nào có thể nói rồi!

Né tránh một chút, bàn tay người này cư nhiên lại sờ lên ngực nàng, còn không khách khí bóp nhẹ một cái.

"Hơi nhỏ một chút, nhưng mà không tồi, ta không ngại."

Nỗi giận nắm tay của hắn, muốn ngăn hắn lại, nhưng sức của hắn mạnh hơn nàng, người này làm nàng giận đến nước mắt cũng mau ra như bão tố.

Người nam nhân này có lầm hay không vậy! Cư nhiên như đang lựa mua hoa quả, còn dám phê bình ‘muội muội’ của nàng nhỏ, nàng đối với thứ luôn đi theo nàng hơn hai mươi năm này là tràn đầy tình cảm, coi như ‘muội muội’ của nàng qua mười sáu tuổi liền không trưởng thành nữa, nhưng là không tới phiên cái nam nhân kỳ quái này tới phê bình chỉ giáo!

"Không cho phép anh động tay động chân!"

"Ta muốn cái gì cũng chưa từng không động tay!" Lạc Uy cuồng vọng mà nói, đáng vẻ kia thật sự là đẹp trai đến vô pháp vô thiên, làm nhịp tim nàng đập thật là nhanh, thật là nhanh, nhưng mà hắn cũng rất xấu xa.

Tại sao người này lại có thể đẹp trai đến như vậy, thậm chí cả đáng vẻ tự đại bá đạo cũng rất đẹp trai? Người nam nhân này không đi làm Đại Minh Tinh thật là đáng tiếc.

Đợi chút. . . . . Kim Linh Hương, nàng bót ở chỗ này suy nghĩ lung tung, hắn hiện tại là kẻ địch của nàng, nào có người đối với kẻ địch của mình khen ngợi như vậy, nàng thật rất không có tiền đồ.

"Tôi cũng không phải là đồ vật, tôi cảnh cáo anh nhanh thả tôi đi, tôi còn có thể không so đo lần này." Tay của hắn cứ bóp bừa bãi ở ngực của nàng lại còn nhào nắn, tựa như đem bộ ngực nhỏ trắng như tuyết của nàng làm thành bánh màn thầu.

"Không được." Hắn vui đùa ở ngực của nàng, còn phát ra tiếng thờ dài đầy thỏa mãn.

"Anh. . . . . Anh. . . . . Anh. . . . . Coi như anh có gan." Nàng bị hành động táo bạo của hắn làm cho sợ hãi.

Từ tiểu học cho đến đại học, bên cạnh nàng chưa từng có một người đàn ông nào giống như hắn, thuộc dạng siêu đẹp trai, càng không có một người nam nhân nào vừa mải vừa cợt ở ngực nàng.

Điều này làm nàng vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng trong lòng lại có một chút vui vẻ.

Lớn tới chừng này, ngay cả Tiểu Luyến cũng qua đường với rất nhiều bạn trai, cũng không biết vào bao nhiêu cái khách sạn rồi. Lần trước vào ngày lễ tình nhân, nghe nói là vẫn còn ở khách sạn năm sao trải qua một buổi tối nóng bỏng, không có như nàng, một mình ở tức xá ăn mì ăn liền, xem tivi, hai mươi tuổi cứ trôi qua như vậy, không có lấy một người yêu hay một lễ tình nhân.

Chỉ cần bây giờ nàng thả lỏng, để tên siêu đẹp trai này làm xằng làm bậy với nàng, vậy ngày mai vừa mở mắt, biết đâu mình sẽ trở thành một phụ nữ chính cống.

Chỉ cần nàng. . . . .

"Bóp!"

"Nàng làm gì đánh người?" Hắn dừng lại tất cả động tác xâm phạm nàng, sắc mặt vô cùng tái mét.

"Anh cho rằng tôi là cái gì, là một đứa con gái tùy tiện sao?" Nàng thừa dịp lúc hắn nổi giận mà vùng vẫy đứng dậy, sau đó giữ vững khoảng cách an toàn với hắn, thật ra thì trong lòng có ham muốn, nguy hiểm thật, đúng là nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là rơi xuống đáy vực sâu tà ác rồi.

Lực hấp dẫn của người nam nhân này thật chết người, thật quá lợi hại, nàng không thể không phòng!

Chỉ tiếc, hắn cũng lập tức đưa một tay ra tóm nàng, không để cho nàng có bất kỳ cơ hội bỏ chạy.

"Buông tôi ra! Nếu như anh không muốn đưa tôi về nhà, vậy tự tôi đón taxi trở về!"

"Taxi?"

"Đừng! Tôi cho anh biết, tôi không dễ bị lừa gạt đâu! Tôi làm sao tin được là tôi đang ở Đường triều, đúng là tôi rất bội phục kẻ chủ mưu đứng sau anh, vì muốn lừa bịp tôi, lại có thể bố trí trận chiến lớn như thế, về phần khinh công của anh, một chừng gì gì đó, tôi chỉ có thể giải thích đó chính là. . . . ."

"Là cái gì?"

"Anh có khả năng đặc biệt."

Hắn lại nhìn nàng chăm chăm, thật lâu mới lên tiếng: "Nàng rất kỳ quái, ăn mặc rất kỳ quái, tóc rất kỳ quái, nói chuyện rất kỳ quái, phản ứng. . . . . Cũng rất kỳ quái."

Cái gì! Hắn cho rằng nàng là một trong bảy đại kỳ quang của thế giới sao? Có cái gì kỳ quái đâu, đúng là không có lẽ độ!

"Chỉ là. . . . . Kể từ khi nàng từ trên trời rơi xuống ở trước mặt của ta, thì ta liền quyết định."

"Quyết định cái gì?" Nàng tin tưởng mình nhất định sẽ không thích quyết định của hắn.

"Ta muốn đem nàng chiếm thành của mình!"

"Nàng không nên ở lại nơi này!" Giang Vân nói với Lạc Uy.

Lạc Uy nhìn nàng khóc đến mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, liền đem Linh Hương đặt ở trên giường lớn ấm áp của hắn.

"Tại sao không thể?"

"Bởi vì nàng. . . . . Thân phận của nàng không rõ, cũng không biết là từ đâu tới, quá nguy hiểm!"

"Ta và người đều đã thấy rất rõ ràng là nàng từ đâu tới, như thế nào lại nói không biết?"

"Nhưng là. . . . ."

"Khi nhìn thấy đốm cầu lửa xuất hiện, người có biết trong lòng của ta đang suy nghĩ gì không?"

"Chắc chắn không phải sợ hãi."

Lạc Uy khẽ mỉm cười, vẻ mặt đã rất đẹp trai nay lại càng hấp dẫn: "Người nói đúng rồi, ta không sợ, ngược lại, ta bị mê hoặc thật sâu, người không thấy nàng rất đẹp sao?"

Nghe tiểu nữ nhân kỳ quái này nói nàng gọi là gì nhỉ? Tuệ Tĩnh? Mà bầu trời kia tựa như một trận mưa sao băng nhỏ, nàng lại gọi là Lư Tinh Vũ? Thật là cách gọi đặc biệt, giống như nàng rất đặc biệt.

"Đúng là rất xinh đẹp! Vấn đề là. . . . ."

"Nàng là của ta!"

Bỏ lại một câu nói như vậy, Lạc Uy liền rời đi, lưu lại một mình Giang Vân đứng sững sờ ở tại chỗ.

Lạc Uy hắn. . . . . Mới vừa nói gì. . . . . Nàng là của hắn? !

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Tìm Tinh Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Tinh táo lại, tinh táo lại! Kim Linh Hương, đây tất cả không phải là thật. . . . .

Lúc này, Linh Hương đã ngủ rất thỏa thuê rồi, đang ngồi ngán người ở trên giường vừa lớn lại vừa mềm.

Nàng sẽ không thật sự đang ở trong pháo đài cổ kính này chứ, mặc dù phong cách của nó giống như khách sạn lớn theo phong cách cổ xưa, nhưng đây tuyệt đối không phải là thật.

Lúc này, một đám nữ nhân bụng thức ăn thơm ngào ngạt vào phòng, hai bao tử của nàng cứ kêu lên ừng ực ừng ực. Vậy. . . . . Đói bụng là sự thật.

"Ta nghĩ nàng sẽ muốn ăn một ít điểm tâm."

Giọng nói ấm áp cùng với bàn đầy sơn hào hải vị, thật rất hấp dẫn người.

Muốn ăn, muốn ăn, muốn ăn! Linh Hương gạt đầu đến mức muốn rớt xuống, nước miếng chẳng khác gì như nước sông cuộn cuộn chuẩn bị phân bố.

(Ný: vì biết mình ở cổ đại rồi nên ta chính theo cách xưng hô ta - người, còn Lạc Uy xưng ta - nàng)

"Rất đói hả! Được, mau tới đây ăn." Lạc Uy đi vào.

"Ồng. . . . . ừ. . . . . Ý ta là..."

Linh Hương nghe được Lạc đại mỹ nam tử dịu dàng kêu gọi, nàng giống như một con chó nhỏ nghe lời chủ nhân gọi mà chạy chậm qua.

"wOa! Thơm quá đó!"

"Được rồi, thích ăn thịt gà không?"

"Thích!" Nàng như người bạn nhỏ đáng yêu khéo léo gạt đầu một cái.

Lạc Uy gấp một miếng gà có quét một lớp dầu mỡ thơm ngon bỏ vào trong chén của nàng, hai nàng thiếu chút nữa cảm động đến ôm lấy hắn, đưa hắn

một cái hôn làm lễ cảm ơn. Trong lúc đói bụng đến ngực dán vào lưng, mà có người gấp đồ ăn mình thích ăn nhất cho người, vậy thì thế gian có ấm áp đây!

"Thích ăn cá không?"

"Thích!" Miệng của nàng nhét đến phình to, bàn tay nhỏ bé của nàng vẫn không quên thúc giục hân nhanh lên một chút, đem cá bỏ vào trong chén đã chất đống như núi nhỏ cao của nàng. Tận lực, tận lực, đừng khách khí!

Nhưng hân vẫn không có gấp bỏ vào, ngược lại là bỏ vào trong chén mình, dùng chiếc đũa gấp một chút cơm trắng, cùng với thịt cá non mềm đưa vào bên trong cánh môi kêu gọi, sau đó nhai một cách tao nhã.

Woa! Hân có thể đi quay tiết mục thức ăn ngon, đưa thứ gì đó cho hân ăn một lần, xem ra ăn còn ngon hơn mấy chục triệu lần đó!

Trọng điểm là . . . . .

"Cá. . . . . Cá của ta. . . . ." Nàng nước nờ nghẹn ngào rên, một đôi mắt to tỏa sáng.

"Nàng trước tiên là đem đồng thức ăn kia của mình mà ăn cho xong, tránh cho tiêu hóa không tốt." Hân là vì tốt cho nàng.

"Hừ!"

Linh Hương cũng không cảm kích, chỉ cho hân là quý hẹp hòi, bụng chén trước mặt lên, nàng dùng sức bới cơm, như dân chạy nạn cố gắng cuống quét vào trong bụng.

Nhưng là, lòng của nàng vẫn nhớ cá kho tàu ở đối diện, bởi vì tay nàng ngắn mà gấp không tới.

Hừ! Quý hẹp hòi! Nhất định là hân thích ăn, mới muốn nàng ăn hết thức ăn trong chén nàng trước, hơn nữa còn cố ý đem cá bày xa như vậy, rõ ràng là cố ý không cho nàng ăn cá mà nàng thích nhất.

Nhất định là vậy! Nhất định là vậy! Hức. . . . . Đại Phôi Đản!(* là người xấu, nhân vật phản diện ý)

Nhưng vào lúc này, một miếng cá kho tàu hoàn chỉnh không sút mẻ từ trên trời giáng xuống, đi tới trước mặt nàng.

"Đây là. . . . . Cho ta ăn?"

Mỹ nam từ ním cười gật đầu một cái.

"WOa! Cảm ơn, cảm ơn! Người biết không? Ta cực kỳ thích ăn cá đây! Bà ngoại ta còn nói kiếp trước ta là . . . . ."

"Mèo con."

Chiếc đũa vẫn còn ngậm trong cái miệng nhỏ của nàng, trái tim bỗng đập một cái thật mạnh. Hân đọc được suy nghĩ à, hay là biết nhìn qua gương mặt? Ngay cả, bà ngoại nàng đã từng nói gì hân cũng có thể đoán được. . . . .

Linh Hương lại phát hiện hân đang nhìn nàng. Nàng có thể xác định hân luôn có thể nhìn nàng như vậy, mà mỗi một lần nhìn, ánh mắt của hân luôn làm nàng khó thở.

Nàng chỉ có thể cúi đầu thật thấp, đem toàn bộ lực chú ý dời đến bên trong chén đặt ở trước mặt, nhưng có thể cảm nhận được rõ ràng ánh mắt chuyên chú của hân.

Thiệt là! Không chuyên tâm ăn cơm, nhìn cái gì? Chưa từng thấy qua mỹ nữ sao?

Ngay tại khi nàng đã nhét hết thức vào cái bụng nhỏ, dạ dày cũng muốn lòi ra thì bên tai lại nghe được hân nói: "Nàng mặc như thế thật đáng yêu."

Cả người Linh Hương mặc một bộ trang phục cổ điển duyên dáng màu phấn hồng, giống như nữ chính trong phim truyền hình của Quỳnh Dao. Nàng là bị hai tiểu nha hoàn lột sạch, sau đó vứt xuống thùng nước, kì cọ thật sạch, kì cọ thật sạch, sau lại thay y phục linh tinh lang tang này, tóc cũng búi lại với nhau thành một búi tóc, nàng quả thật bị biến thành con nít Trung Quốc rồi.

Hân nói nàng thật đáng yêu, dĩ nhiên rồi! Nàng chính là Kim Linh Hương, không phải người bình thường đâu!

"Nàng tên gọi là gì?"

Nàng ngẩng đôi mắt to ngập nước lên, nhìn hân, sau đó quát cường nói: "Trước khi muốn hỏi tên thực nữ, người không biết là phải nói tên của mình trước sao?"

"Ta không phải đã sớm nói với nàng?"

Đúng vậy! Đường Đại Vô Lâm Minh Chủ, vấn đề là lúc ấy nàng không tin, cho nên cũng không chú ý, càng không nhớ kỹ.

“Ta mới không tin ngươi là Vô Lâm Minh Chủ đâu!” Nàng vẫn quật cường như cũ, cuối cùng là đấu tranh, đang chuẩn bị thì một quả nho ném vào trong cái miệng nhỏ, lại thấy hần cảm một chiếc đĩa lên.

“Làm gì cảm có một chiếc? Phải cảm một đôi! Bà ngoại nói - ăn cơm phải dùng một đôi mới— đúng. ....” Chữ sau cùng kéo thật dài rồi mới ra khỏi miệng, quả nho vốn vào miệng cũng ngậm ở miệng, nhìn giống như Thần Trư phở độ.

Đôi mắt to chớp chớp, nàng nhìn chăm chăm vào đôi đĩa từ đầu đến cuối, hơn nữa phía trên còn có hai thi thể con ruồi, nếu như không phải võ công cao cường, thì tuyệt đối làm không được.

"Cao thủ! Anh hùng! Như Triệu Văn Trác!"

Lông mày anh tuấn của Lạc Uy liền nhíu: "Ai là Triệu Văn Trác?"

"Ngươi không biết hần là ai?"

"Hần là người nàng yêu sao?" Giọng điệu của hần hết sức mát tự nhiên.

Linh Hương vốn là muốn cười to, cười hần không biết thương thức thì cũng phải xem TV, nhưng mà cũng không thể trách hần, bởi vì niên đại của hần không có TV.

Bỗng chốc, khẩu vị của nàng một chút cũng không có, hai vai giống như khí cầu đã thoát hết hơi mà rơi xuống. Hu hu. .... Thật là khổ sở! Không lẽ, nàng thật không thể quay về hiện đại sao? Nghĩ tới đây, nàng lại muốn khóc rống lên một trận.

"Ngươi có thể cho ta cắn một chút không?" Nàng nghẹn ngào nói.

Mặt hần không chút thay đổi, thoát nhìn là không muốn. Linh Hương buồn bã nghĩ tới. Cũng đúng, không có một người bình thường nào, mới quen người lạ không bao lâu, hơn nữa còn là một người cổ nhân, sẽ cho người cắn. ....

"Cắn đi! Nhưng đừng cắn đứt là tốt." Hần còn chưa có chuẩn bị tâm lý làm hiệp khách cụt một tay.

Linh Hương ngờ ngác nhìn cánh tay cường tráng ở trước mặt nàng, phát hiện hần thật sự đồng ý, đôi tay nhỏ bé của nàng nắm lấy cánh tay cường tráng của hần, sau đó quay sang, há miệng nhỏ ra cắn nhẹ một cái!

Về mặt hần vẫn không chút thay đổi, một tay kia còn có thể rót ly rượu thuần túy thơm ngon, thông dong thương thức.

"Đau đúng không?" Nàng hỏi.

"Ừ!" Hần trả lời thành thật. Cũng không phải là làm bằng vàng, cắn đương nhiên là đau.

Nàng lập tức thối vù vù cho hần, trên cánh tay cường tráng lưu lại một chút dấu răng của nàng, nước mắt không nhịn được lại lăn xuống.

Phát hiện nàng rơi lệ, hần mắng một tiếng thật khế, sau đó đem nàng ôm vào.

"Tại sao lại khóc?"

Không hỏi thì tốt rồi, vừa hỏi, nước mắt của nàng liền giống như dây trân châu bị đứt cùng nhau lăn xuống.

"Ta phát hiện nàng là một cái mít ướt !"

Nàng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, môi run rẩy nói: "Nếu như ngươi phát hiện mình một khắc trước còn rất vui vẻ cùng với bạn chơi ở khu vui chơi, sau một khắc liền bị một Vô Lâm Minh Chủ thời Đường nhốt về nhà, ngươi không làm được gì, sẽ phải khóc so với ta còn thảm hại hơn !"

"Nàng nói ta không hiểu. ...."

"Oa oa — nói nhảm! Tất nhiên là ngươi không hiểu, ngay cả ta còn không hiểu!" Không nói hai lời, nàng liền theo thói quen đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trong ngực của hần, khóc thút tha thút thít.

Không có biện pháp, đây là một chút tật xấu của nàng, chỉ cần người nào ở bên cạnh, thì ngực của người nào đó nhất định sẽ ướt đầm.

Chỉ là nàng đã quên, hiện tại nam nhân mà nàng vui đầu vào chính là một cổ nhân xa lạ, hơn nữa còn là một nam nhân có ý đồ bất chánh với nàng.

"Đừng khóc."

"Oa. ...." Không để ý tới hần, nàng tiếp tục khóc.

"Nếu khóc nữa ta liền hôn nàng đó!"

"Cái gì?" Nước mắt vẫn không ngừng chảy, hấn mới vừa nói cái gì, nàng không nghe rõ. . . . .

Bỗng chốc, môi của hấn liền hạ xuống môi nàng, lúc nàng khóc rất chăm chú, nàng lại bị hấn sở sảng, hơn nữa nàng còn không kịp phản ứng, cái môi khêu gọi kia liền bá đạo chiếm lấy miệng nhỏ hồng nộn của nàng.

"Không. . . . ."

Lúc này, nàng mới nhớ phải phản kháng, nhưng hấn lại không nghĩ như nàng, đôi tay nâng lấy đầu nhỏ của nàng càng thêm chặt, tranh thủ hôn sâu hơn, cơ hội trộm được môi thơm sao có thể bỏ qua.

Đánh lên! Đánh lên! Không cho hôn! Nàng không cho hôn đâu! Linh Hương dùng hai tay đánh hấn, nhưng hấn cũng không cử động dù chỉ một chút, tiếp tục trêu chọc, dầy dưa cái lưỡi nhỏ thơm tho đáng yêu của nàng.

Hai bên ở trong môi chiến đấu, cái lưỡi nhỏ của nàng liều chết né tránh, nhưng hấn lại ngang ngược truy đuổi, không để cho nàng có bất kỳ cơ hội né tránh nào.

Nàng nên cho cái tên háo sắc này một quyền, lại dùng chân đá bấp chân của hấn, nếu không thì dùng đầu gối húc vào tiểu đệ đệ của hấn, mà không ngờ lại mềm nhũn dưới sự vuốt ve của hấn. . . . .

Hơn nữa nụ hôn của hấn thật lợi hại! Có thể làm người ta tê dại như thế, dường như cả người được đẩy lên đám mây, lâng lâng. . . . .

"Cởi quần áo!" Hấn thở hồng hển ra lệnh.

"Tốt." Nàng lơ mơ nói một tiếng tốt, căn bản không nghe rõ hấn nói ba chữ kia, đợi đến khi nàng phát hiện thì đã không còn kịp nữa.

"Đợi. . . . . Chờ một chút. . . . ."

Bàn tay to của hấn tháo thắt lưng của nàng ra, áo liền rộng mở, lộ ra da thịt trắng như tuyết của nàng.

Lạc Uy tham lam thăm dò bên trong cái miệng nhỏ của nàng, bàn tay cũng không đành lòng mà di chuyển trên thân thể mềm mại của nàng.

"Đừng như vậy. . . . ."

Nàng giãy dụa muốn đẩy hấn ra, nhưng bàn tay của hấn lại đang xoa hai vú nhỏ của nàng cách một lớp yếm nhỏ màu đỏ, nàng vốn nghĩ mặc lại nịt vú của mình, nhưng mà nàng còn chưa có giặt sạch, đành phải mặc tạm cái yếm này vào trước, nào biết càng làm cho hấn dễ dàng hơn, càng có cơ hội xâm chiếm hơn.

Bàn tay hơi thô ráp thăm dò vào bên trong cái yếm, liền nắm lấy phần ẩm ướt tròn tròn.

"A. . . . ." Bàn tay tà ác vuốt ve lên cảm địa thiếu nữ mà chưa bao giờ bị ai khác đụng chạm, trên mặt Linh Hương nổi lên một tầng đỏ ửng nhàn nhạt, càng thêm tôn lên da thịt tuyết trắng trong suốt của nàng.

Từ hơi thở ngửi được hương thơm của nàng, như hoa lan quét qua gáy của hấn, tất cả đều tốt đẹp như vậy, tim của hấn cũng bị dục vọng xâm chiếm hoàn toàn rồi.

Hấn càng thêm can rờ vuốt ve vú mềm của thiếu nữ, cũng không có cách nào khống chế được mình, giống như hồ đói bỏ nhào vào con dê như bỏ nhào vào nàng, hôn một cách điên cuồng như mưa rơi vào trên mặt, trên cổ nàng.

"Không. . . . . Ừ. . . . . Đừng tay. . . . ."

Có vẻ như nàng lâm vào hoang mang, đôi tay chống ở ngực của hấn nghĩ muốn đẩy hấn ra, chỉ tiếc nàng càng thêm ra sức giãy dụa thì càng làm tăng lên ham muốn chiếm lấy của nam nhân, bàn tay to của hấn hai ba lần hạ xuống liền đem quần áo nửa người trên của nàng cởi sạch.

"Không được!"

Linh Hương khẽ kêu một tiếng, tuyết ngực đáng yêu nhất thời hiện ra hoàn toàn ở trước mặt hấn, tuyết trắng không tỳ vết như vậy, rất tròn lại tán ra mùi thơm mê người, đầu vú màu hồng nho nhỏ xấu hổ khẽ run, theo hô hấp mà lên xuống phập phồng.

Trong khi nàng đang giãy dụa thì bàn tay Lạc Uy đã nâng lên phần tốt tươi kia, cũng đem miệng tiếp cận hướng ngọn núi, ngậm chặt điểm nhỏ nhạy cảm.

"A. . . . . Lạc Uy. . . . ." Nàng gần như thở không nổi, hấn lấy kỹ thuật hôn cao siêu qua lại giữa hai vú mê người của nàng, nàng cảm thấy trong cơ thể mình có một loại cảm xúc hết sức xa lạ chuẩn bị tỉnh lại.

Lạc Uy vui mặt ở trước bộ ngực sữa của nàng, dùng đầu lưỡi vẽ vài vòng ở trên quần vú màu hồng, thỉnh thoảng còn dùng răng cắn nhẹ đầu vú khéo léo kia.

"A. . . . . Ừm. . . . . Đừng lại. . . . ."

Phản kháng của nàng dần dần trở nên vô lực, dường như tất cả sự kháng cự cũng bị hấp hút đi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ đầy mê người, nghĩ đến nên rồi lại không hề không được mà than nhẹ từ trong cổ họng bật ra.

"Dừng lại. . . . . Dừng như vậy. . . . . Dừng lại đi. . . . ." Nàng rên rỉ, đầu vú nhỏ trong miệng hắn phồng lên, đỏ ửng như nụ hoa, đây là dấu hiệu nàng động tình.

Ta muốn đoạt lấy nàng! Nội tâm Lạc Uy phát ra tiếng reo hò mà trước nay chưa từng có.

"Dừng như vậy! Van cầu người. . . . ." Linh Hương nhắm mắt lại cầu xin hắn, không thể tin được chính mình lại có thể hòa tan ở trong lòng một nam nhân, còn là một nam nhân xa lạ.

Khi nàng đang cố hết sức khôi phục ý thức để dùng toàn lực kháng cự hắn, thì bàn tay to của hắn đã vén váy nàng lên, xâm nhập vào vườn hoa của người con gái mà chưa từng có người hái qua.

"Aaah!"

Nàng kinh sợ mà hét lên, bàn tay tà ác kia cũng đã vuốt ve qua lại trong bắp đùi nhạy cảm của nàng.

"Nàng cũng ướt. . . . ."

"Câm mồm!"

Hắn thưởng thức kỹ từng tia xúc cảm mềm mại trắng nõn này, như thể thưởng thức một con búp bê trần quý màu trắng ngọc.

Dưới sự kích thích mãnh liệt này, nàng đã ý loạn tình mê, mà ngón tay của hắn lại đâm mạnh vào trong cơ thể nàng. . . . .

"Aaa ——" nàng theo bản năng kẹp chặt hai chân, không cho hắn có cơ hội xâm nhập thêm nữa.

Nhìn thấy nàng kháng cự, hắn liền bế nàng lên, ép nàng giằng chân ở trên người của hắn, đối mặt với hắn, như vậy, nàng cũng không có cách nào khép hai chân lại, chỉ có thể mở rộng bắp đùi, để cho tay hắn có thể thỏa thích vuốt ve cánh hoa ướt át của nàng.

"Dừng tay. . . . . Dừng tay. . . . ."

"Không!"

Hắn hôn nàng một cách ngang ngược, bàn tay thì lại vuốt ve bừa bãi ở cánh hoa mềm mại của nàng.

"Umm. . . . ." Nàng hừ nhẹ, bởi vì ngón tay cái của hắn tìm được nhị hoa trong đóa hoa, nhẹ nhàng chạm vào, lập tức làm nàng thờ đốc dồn dập.

Nàng dốc hết sức dùng hai tay đẩy vai hắn ra, hai vú tròn trịa theo hô hấp mà phập phồng dữ dội, xem ra hết sức mê người.

"Không được làm như vậy. . . . . Không được. . . . . Aaa. . . . ."

Người đàn ông này liền cứ như vậy mà đem ngón tay đâm vào trong cơ thể nàng, không quan tâm nàng có phải là lần đầu tiên hay không, thô lỗ như vậy!

"Buông ta ra. . . . ."

Nàng mới nghĩ vùng mạnh tay cho hắn một đấm, thì ngón giữa cũng bắt đầu xâm nhập vào trong hoa kính, từ từ kéo ra đưa vào.

"A. . . . . Dừng lại. . . . ."

Đột nhiên bị vật lạ quấy nhiễu làm nàng tràn đầy cảm giác co thắt và không thoải mái, nàng uốn éo người muốn tránh né, nhưng bàn tay to của hắn lại ôm chặt lấy hông của nàng, không để cho nàng có một tí cơ hội lui lại nào.

Có lẽ do bị hắn trêu đùa mà tiết ra nhiều mật hoa hơn, xuân thủy tràn lan khắp huyết, ngón tay của hắn xâm nhập cũng không còn khó chịu như vậy nữa.

Ngược lại, có một loại khoái cảm mà trước nay chưa từng có từ dưới bụng vọt lên, nàng chỉ có thể dùng hàm răng trắng như tuyết ra sức cắn môi dưới, mấy liều nhứ lại, cái miệng nhỏ hồng mềm mại cũng khẽ mấp máy thở hổn hển.

"Dừng tay. . . . . Không được. . . . ."

Linh Hương đối với phản ứng của mình cảm thấy hết sức xấu hổ. Nàng không nên như vậy! Mặc dù nàng cũng là một nữ sinh đại học có tư tưởng cởi mở, nhưng không có học những tư tưởng bậy bạ này!

Mà luôn luôn giữ mình trong sạch, nhưng ở dưới bàn tay tà ác của tên ác ma này, nàng lại trở nên hư hỏng.

Nàng chưa bao giờ gặp qua nam nhân như vậy, khi hắn bá đạo và chiếm lấy một cách điên cuồng, thì ý thức đã sớm mê loạn cũng không cách nào suy

tư, chỉ có thể mặc cho ngón tay của hắn theo tiết tấu mà kéo ra đưa vào, dẫn nàng nghênh đón từng đợt sóng tuyệt vời lại vô cùng vui sướng.

"A. . . . . Ừm . . . . ."

"Tiểu Hương, ta muốn nàng!"

Trời ạ! Hắn muốn nàng? Nàng nghĩ cứ trần truồng như vậy mà ngã ở trên giường lớn, mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

Nàng không nghĩ tới mình cũng sẽ có loại dục vọng thân thể này, trái lại nàng còn cảm thấy mình biến thành một sắc nữ đói khát, chỉ cần nàng thuận theo hắn, hai chân mở ra một chút nữa. . . . .

"Không được!" Sau một giây đồng hồ, nàng thoát khỏi ngực của hắn.

Hắn sững sốt một chút, sau đó nói bằng giọng đầy uy hiếp: "Tối đây! Nàng không thể châm lửa lên rồi lại chẳng thèm quan tâm."

Lửa gì? Lửa dục sao? Lửa, nàng so với hắn có hơn chứ không kém! Hiện tại, nàng sắp bốc cháy rồi, sắp đốt thành tro bụi rồi, mà hắn lại còn lên án nàng? Thiệt là, không có vụ không hắn dụ dỗ cô gái ngây thơ trong sáng là đã quá tốt rồi.

"Không! Ngươi không thể!"

"Ta không thể?"

"Đúng! Không thể, ta. . . . . Ta không được. . . . ." Tại sao nàng có thể lên giường với một người cổ đại, huống chi lại còn là lần đầu tiên của nàng, nàng từng tưởng tượng qua lần đầu tiên của mình như thế nào, lại lãng mạn biết bao, nhưng là ngàn nghĩ vạn nghĩ, cũng không nghĩ tới là với một Vô Lâm Minh Chủ ở cổ đại, việc này thật là quá đáng.

"Tại sao không được?" Hắn nhìn nàng chằm chằm.

Mặt của nàng thật là đỏ, thật là đỏ, hai tay với lấy quần áo bị hắn cởi xuống, nhưng nàng không mặc, chỉ kéo lên che ngực lại, lúng túng dùng đầu lưỡi phần hồng liếm liếm môi, nào ngờ động tác này làm hắn càng thêm khoái chí.

"Tại sao không được?"

"Bởi vì. . . . ."

"Nàng có nam nhân khác?"

Nàng có nam nhân khác? Thật rất buồn cười, tuy hoa đào của nàng nhiều nhưng không có nghĩa là nàng cũng rất tùy tiện!

Nhưng mà, lúc này đây, muốn triển khai phương pháp để hắn buông tha nàng, có lẽ chỉ có để cho hắn tin nàng có nam nhân.

"Đúng! Ta có nam nhân, cho nên. . . . ."

"Nàng nói láo!"

"Ta không có. . . . ."

Bàn tay Lạc Uy nắm lấy vai nàng, ép nàng nhìn hắn: "Nàng nói láo ta, là ông trời tặng nàng cho ta, nàng thuộc về ta, không thể có nam nhân khác!"

Đúng đó! Chẳng lẽ ông trời đem nàng "Ném" đến cổ đại, là vì muốn người đàn ông này ăn nàng. . . . . Dùng "ăn" dường như là không đúng cho lắm, nhưng mà đáng về của hắn mới vừa rồi xác thực làm nàng ảo giác như bị cắn nuốt.

"Đủ rồi!" Nàng muốn đi ra bên ngoài, sợ mình cùng hắn ở cùng một chỗ, nàng sẽ chịu không nổi, nàng sẽ quên hết sự rụt rè của thiếu nữ, mà nhào tới. . . .

"Không cho phép đi!"

"Ngươi không cấm ta được, ta muốn đi. . . . ."

"Đi đâu?" Hắn đánh giọng nói: "Muốn đi tìm nam nhân của nàng?"

"Ta. . . . ."

Hắn dùng đôi tay nâng mặt nàng, lạnh lùng nói: "Ta đối với nàng đã rất kiên nhẫn rồi, nàng phải biết, nàng là của ta!"

Nàng kinh ngạc nhìn hắn: "Ngươi không được chơi xấu!"

"Chỉ cần nàng không ép ta."

"Ta. . . . . Ta. . . . . Người muốn cưỡng bức sao?" Nàng không thể ngừng được run rẩy nói. Nghe nói lần đầu tiên rất đau, chớ nói chi là dùng sức đâm mạnh vào. Vậy chẳng phải nàng sẽ đau chết sao?

"Ta cưỡng bức sao? !" Gần như hấn muốn bóp chết cái nữ nhân không hiểu tình hình này, nếu như hấn muốn cưỡng bức, thì vừa rồi, hấn tìm mọi cách dụ dỗ nàng làm gì chứ?

"Nếu như ta cưỡng bức, nàng sẽ xử lý ta như thế nào?" Hấn nhìn chăm chú vào nàng đầy khiêu khích, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ rực, thật muốn bắt chấp tất cả mà kéo nàng lên giường.

Nếu như hấn cưỡng bức, nàng sẽ không phản kháng, sau đó nàng còn thỏa hiệp, nàng sẽ. . . . .

Được rồi! Thấy ánh mắt nàng quật cường, Lạc Uy hiểu rõ, nếu như hấn thật để mặc cho dục vọng của mình, vậy sau này sẽ không tiếp cận được lòng của nàng rồi.

Lòng của nàng? ! Trong đầu của hấn chấn động. Đúng! Hấn không chỉ muốn lấy được thể xác nàng, hấn còn muốn nàng nhiệt tình như lửa, yêu mị ở dưới người hấn mà run rẩy rên rỉ, sau đó lấy được lòng của nàng.

Đúng! Hấn muốn lòng của nàng! Hấn sẽ không thỏa mãn khi chỉ chiếm được thể xác của nàng, cho nên. . . . .

"Tôi hôm nay, nàng hãy nghỉ ngơi thật tốt. Chỉ là, nàng tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý, bởi vì ta sẽ không bỏ qua." Nói xong, hấn liền rời đi.

Cứ như vậy? Hấn liền bỏ xuống? Linh Hương đứng ngây ngốc tại chỗ, một trận gió đêm hơi quét qua, nàng cảm thấy một hồi lạnh lẽo.

Lần này, nàng thắng sao? Nên như vậy! Chỉ là, tại sao nàng không có một chút cảm giác vui sướng khi thắng lợi? Có lẽ khi hấn hôn nàng, nàng đã thua. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Tìm Tình Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Ghê tởm! Hấn phô trương anh hùng gì chứ? Giả bộ quân tử thôi! Lạc Uy ở trong lòng mắng chính mình.

Hấn sẽ cho Linh Hương thời gian 1 tháng để suy nghĩ. . . . . Không, một tháng quá lâu, hấn không nên dễ dàng bị đáy mắt lo lắng cùng nước mắt của nàng ảnh hưởng, hấn nên đoạt lấy nàng, không cần để ý tới quá nhiều. . . . .

Đáng chết! Lạc Uy đi tới bên trong thư phòng, ra sức vỗ mạnh lên mặt bàn, cuối cùng đầu ngón tay lọt thật sâu vào mặt trong của bàn gỗ, cho đến khi tay đau không chịu được, đau đến mức có thể ngăn cản được lửa dục đang sôi trào trong cơ thể hấn.

Nàng sẽ nhảy vào vòng tay ôm ấp đầy yêu thương của hấn đấy! Nàng sẽ rất nhanh vui sướng mà rên rỉ ở trong ngực hấn, hấn sẽ chờ, tuyệt đối sẽ chờ!

Nhưng mà bây giờ hấn cần tìm chút việc để dời đi lực chú ý, vì vậy hấn xoay người đi về phía Nguyệt Vân Uyển.

"Làm ơn đi! Minh Chủ lão đại, Đại thiếu gia của ta! Hiện tại đã là lúc nào, người lại đi tìm ta luyện võ?"

Giang Vân tức chết. Lạc Minh Chủ lại khác thường như thế, tuyệt đối là có liên quan đến yêu nữ kia, bởi vì nghe nói buổi tối hấn chỉ thị đầu bếp chuẩn bị rất nhiều món ăn ngon này nọ, chắc là muốn cùng yêu nữ này ăn bữa tối.

Thế nào? Hiện tại cãi nhau ầm ĩ, không vui cho nên mới nghĩ tới đến tìm hấn?

"Đúng! Cùng ta đánh một trận."

"Vậy yêu. . . . . Nữ nhân kia đâu? Tối nay, không phải người nói chắc chắn sẽ ôm được mỹ nhân. ...." Lúc Giang Vân đang nói lảm nhảm thì đồng thời Lạc Uy chợt dùng sức đem ly rượu đặt trên bàn.

"Phanh" một tiếng, khiến Giang Vân đang lảm nhảm cũng sợ tới mức thét chói tai.

Mặt Lạc Uy không chút thay đổi, chỉ lạnh lùng nói: "Thôi! Tự ta luyện!" Nói xong, hấn lại xoay người rời đi.

Giang Vân sững sờ một chút, sau đó liền đi theo. "Lão đại, chờ ta một chút!"

Lạc Uy cầm Uyển Ương đao trong tay, bắt đầu ra một chiêu, đao pháp đã luyện đến cảnh giới xuất thần nhập hóa; Giang Vân đứng ở dưới gốc cây, đôi

tay khoanh trước ngực, dựa vào thân cây, lẳng lặng nhìn hần.

"Nàng gọi là Kim Linh Hương, đúng không?" Giang Vân hỏi.

Không có trả lời, vậy thì đúng rồi.

"Yêu pháp của nàng có tác dụng với người sao?" Giang Vân chậm chọc nói.

"Nam nhân chính là như vậy, vừa gặp được tiểu mỹ nhân xinh đẹp liền giống như là đâm thú nhập vào người, thành một người khác làm cho mọi người ai cũng không nhận ra. . . . ."

"Cút ngay!" Lạc Uy rét lạnh một tiếng.

Giang Vân nhũn mảy. Lại kêu hần một cái huynh đệ tốt này cút ngay, thật là không nói nghĩa khí!

"Hương vị của người thật đặc biệt!" Giang Vân lại nói tiếp, thế nhưng nhận được câu trả lời lại là đao khí xẹt qua đỉnh đầu hần không tới một mét, chỉ thấy phía trên thân cây, ngay trên đỉnh đầu hần đã in dấu khắc một vết đao cực sâu, thiếu chút xíu nữa sẽ thủng một lỗ.

Ánh mắt Giang Vân liếc nhìn lên trên một cái, nói: "Thế nào? Đụng phải cây đỉnh mềm cho nên tới tìm ta trút giận sao?"

Một đao vừa thu, Lạc Uy phát hiện tới nay tới tìm Giang Vân là một sai lầm lớn.

"Lão đại?"

Lạc Uy mặc kệ Giang Vân, đi nhanh về phía hồ tắm ở nhà gỗ, Giang Vân đi theo vào.

"Lão đại, nếu như người thật muốn nàng, liền trực tiếp bắt nàng ném lên trên giường, sau đó người liền như hổ đói bỏ nhào vào dê vậy, ta tin tưởng dựa vào điều kiện của người, không có một người nữ nhân nào có thể phản kháng được sức quyến rũ của người."

"Người không hiểu."

"Ta làm sao lại không hiểu? Nữ nhân không phải đều như vậy sao, vừa mới bắt đầu sẽ tìm mọi cách kháng cự, làm như là thiếu nữ dè dặt, về sau liền giống như mèo con ngoan ngoãn."

"Nàng là như vậy sao?" Lạc Uy hỏi với vẻ nghi ngờ. Mặc dù từ lúc hần hiểu chuyện tới nay thì có biết bao nhiêu nữ nhân không ngừng đưa tới cửa, hần cũng không cần hiểu rõ tâm tư của nữ nhân, cũng chưa từng nghĩ tới nên vì người nữ nhân nào mà hao phí tâm tư, chỉ có nàng, Kim Linh Hương.

"Lão đại, tin tưởng ta, người đối với nàng chỉ là một loại nhục dục, phát tiết rồi, cũng sẽ không đối với nàng nhớ mãi không quên nữa."

Lạc Uy không trả lời, chỉ là cởi quần áo trên người xuống, bởi vì mồ hôi chảy ướt hết, sau đó không mảnh vải che thân đi vào trong hồ tắm lớn.

"Có muốn ta giúp người kỳ lưng không?" Giang Vân kích động đề nghị. Hần đứng là vẫn muốn đụng chạm, sờ sờ lão đại một thân cường tráng lại bấp thịt rắn chắc này.

"Không cần, người đi nghỉ ngơi đi!"

"HAizz!" Giang Vân có chút thất vọng, nhưng mà trong lòng hần lại âm thầm đem tất cả oán hận ngày hôm qua chuyển sang yêu nữ từ trên trời rớt xuống.

Hần phải suy nghĩ một cái phương pháp toàn vẹn, yêu nữ này lại to gan quấy nhiễu lão đại như vậy, thực sự hơi quá đáng!

Lão đại, chớ khổ sở, ta sẽ thay người thờ ra một hơi!

Thì ra, nàng thật sự đi tới Đường triều. Bởi vì, hiện giờ, nàng đang ở cùng một chỗ với đám nữ nhân mặc cổ trang, trẻ có giá có.

"Công việc của người là hầu hạ Nhị thiếu gia, bao gồm ăn mặc ngủ nghỉ, mỗi một việc đều không được qua loa."

Người đang nói chuyện chính là người phụ trách phân công từng công việc nhỏ nhất, tổng quản Lạc Cơ.

"Đội tí, ta không hiểu." Linh Hương không hiểu.

"Không hiểu cái gì?" Nha đầu kia, một chút lễ phép cũng không có, thật không hiểu vì sao Nhị thiếu gia lại cứ muốn chỉ định nàng đến hầu hạ.

"Ta lại không biết ai là Nhị thiếu gia, hơn nữa, ta cũng không biết phải hầu hạ người như thế nào, có lẽ là ta chưa từng làm qua nha hoàn."

Nàng chính là cô gái hiện đại, chịu sự giáo dục của nền hiện đại tân tiến, cũng không học qua môn gọi là nha hoàn.

"Người đừng tưởng rằng, người được Đại thiếu gia mang về là có thể ăn không ở không, ở trong Lạc Thiên Bảo này, mỗi người đều phải nỗ lực mới có cái ăn cái mặc, người cũng không ngoại lệ."

“Ta cũng không phải có ý để hấn mang về, ta cũng có thể đi.” Linh Hương bất mãn nói.

“Ngươi...”

“Ngươi không thể đi.”

Linh Hương nhìn thấy một bóng dáng như đã từng quen biết, đang từ từ tiến về phía bọn họ. Nhìn hấn, cả người mặc trường bào màu trắng cùng với tóc dài rối tung, bí ẩn mà xinh đẹp, tựa như nữ nhân, mà còn là đại mỹ nhân, chỉ là nàng biết người này là nam nhân, ít nhất trên cơ thể là.....

Nhưng mà, theo sự quan sát của nàng, thì nàng có thể xác định 100% hấn vô hại, ít nhất là tại bên trong hoàn cảnh xa lạ này, hấn so với người khác thì có thể tin nhiệm hơn, bởi vì hấn cùng nàng đều là tỷ muội. (Ny: =] bó tay chị hai, logic quá)

“Vi sao ta không thể đi.” Linh Hương hỏi.

Giang Vân vung tay lên, ý bảo tổng quản lui ra. Trong phòng chỉ còn hấn và nàng, mặc dù là như vậy, nhưng một chút nàng cũng không cảm nhận được cảm giác khẩn trương như ở cùng Lạc Uy.

“Ngươi không sợ ta.” Giang Vân nhú mày, nhìn nàng.

“Ngươi là người xấu hả?”

Giang Vân mỉm cười, càng thêm vẻ phong hoa tuyết nguyệt, giống như người đẹp cổ điển Trung Quốc, thật sự là hấp dẫn chết người đó.

Rất muốn dẫn hấn về hiện đại, để cho những người nhân yêu(*) Thái Lan nhìn xem gay Trung Quốc cũng không thua kém bọn hấn.

(*) Nhân yêu: Đồng bóng, gay... Ta tính sửa lại viết cho nó thuần mà đoạn phía dưới lại không thể thay “Nhân yêu” bằng gì được nên để nguyên ^^.

Bị nàng dùng ánh mắt nóng rực nhìn đến, rất không tự nhiên, Giang Vân ho nhẹ một tiếng, sau đó dùng giọng khá nghiêm khắc nói:

“Nếu ngươi không ngoan ngoãn nghe lời, ta đây liền có thể biến thành đại gian ác.”

“Phải không? Vậy ngươi không phải sẽ đưa cho ta một cái bật lửa cùng với một thùng xăng..... Ý của ta là đưa ta vào giàn hỏa, để thiêu rụi ta đến mức không còn nhìn thấy gì?”

Giang Vân mở căng mắt: “Làm ơn! Ngươi làm sao có thể có ý nghĩ tàn bạo như vậy? Thật là đáng sợ!”

Nàng nhún nhún vai: “Không có biện pháp, đó là thành quả ta suốt ngày coi kịch.”

“Tóm lại, đừng trách ta đối với ngươi không tốt, ta cho ngươi hai lựa chọn.”

Linh Hương trầm nghĩ, chắc chắn hai lựa chọn này đều đối với nàng không tốt.

“Có thể không chọn sao?”

“Ngươi không được chơi xấu!”

Linh Hương quyết định nàng có chút không thích hấn rồi.

“Một là ngươi hầu hạ tốt Minh Chủ mấy buổi tối; hai là nỗ lực lao động đổi lấy việc ăn mặc của ngươi, nhưng mà ta khuyên ngươi vẫn nên lựa chọn về trước, bởi vì...”

“Là hấn bảo ngươi tới?”

“Không phải..”

“Ngươi ít làm trò! Nhất định là hấn! Sao nào? Hấn mới lần đầu tiên gặp phải cửa ải khó qua nên tìm ngươi khóc lóc kêu khổ, muốn ngươi thay hấn ra mặt đến lấy lòng ta...Aizz..! Không, là uy hiếp ta, đúng không?”

“Là ngươi không biết tốt xấu, hấn đã cứu ngươi một mạng, nếu không một mình ngươi không cách nào ở trong rừng rậm một đêm mà không bị độc xà mãnh thú ăn tươi!”

“Đó là chuyện khác, cùng hấn lên giường lại là chuyện khác.” Nàng nổi giận:

“Chẳng lẽ ngươi cho rằng mỗi một ân huệ đều phải lấy thân báo đáp mới được sao?”

“Ngươi...Ngươi lại dám dùng giọng điệu này nói chuyện với ta?”

Ánh mắt Linh hương chợt di động trên người hắn, sau đó thoáng hiện nụ cười gian: “Giang Vân, ngươi không phải thích Lạc Uy?”

Chỉ thấy hắn hút một ngụm khí lớn, sau đó đưa tay nắm lấy vai nàng, đối với nàng nghiêng răng nghiêng lợi mà cảnh cáo:

“Không cho phép ngươi nói bậy!” Nếu để truyền ra ngoài, mặc kệ có phải sự thật hay không, hắn đều không thể làm người! Ở chỗ này, lời đồn đại là vô cùng lưu loát, phân tán nhanh một cách dễ dàng.

“Ta nói bậy sao?” Nàng hỏi lại.

“Đúng, ngươi nói bậy, ngươi...”

“Nam nhân thích nam nhân, ở chỗ ta không còn là tin tức nóng hổi nữa rồi...” Nàng còn chưa nói xong, cả người đã bị hắn tóm được, xoay lại đối mặt với hắn.

“Sẽ không bị người nói xấu ư?”

“Đúng vậy, không chỉ như thế, bọn hắn còn có thể quanh mình chính đại mà thành thân đó!”

“Cái gì? Có thể thành thân?”

“Đúng vậy!..”

Giang Vân rất rung động, hắn vội kéo nàng đến ngồi trên ghế, sau đó rót một chén trà thượng đẳng.

“Đến! Đây chính là trà Hoàng thượng uống đó! Mời ngươi nếm thử!”

Linh Hương ra vẻ như lão Phật gia bung trà lên, hớp nhẹ một ngụm, biết con cá đã mắc câu rồi:

“Nếu có chút điểm tâm cùng với trà ngon, nhất định là càng thêm tuyệt, ta cũng tuyệt đối ăn thật vui vẻ, nếu không vui vẻ sẽ nói không được...”

“Người đâu! Chuẩn bị mấy món điểm tâm thật ngon lại đây.” Giang Vân lập tức hạ lệnh.

“Cám ơn.” Nàng xác định, hiện giờ, ở bên cạnh nam nhân này là tuyệt đối an toàn.

“Chờ một chút liền có đồ ăn ngon, hiện giờ, ngươi có thể nói cho ta biết một chút về nam nhân ở nơi đó, có thể....thích nam nhân, những người khác không phản đối hay nhìn với ánh mắt khác thường sao?”

“Cũng có, nhưng mọi người ít nhiều gì cũng đã hơi tiếp nhận rồi, huống chi đáng về ngươi....xinh đẹp như vậy.”

“Xinh đẹp sao!” Hắn thật vui vẻ.

“Đúng vậy! Rất xinh đẹp đó! Không giống như nhân yêu Thái Lan mà ta nhìn thấy, thua xa ngươi! Nếu ngươi ở đó, ta khẳng định ngươi sẽ đánh bại vị hoàng hậu kia.”

“Nhân yêu?” Giang Vân suy nghĩ một lúc. Chẳng lẽ nàng thật là yêu nữ, cho nên nhìn thấy người chính là yêu, vậy thì hợp lý rồi.

“Thật vậy ư? Nhưng mà...nam nhân kia lại đối với ta một chút cảm giác cũng không có.”

Linh Hương nghĩ thầm rằng nam nhân kia, khẳng định là Lạc Uy rồi.

“Ngươi vì sao lại thích hắn, mà không thích nữ nhi?”

“Ta cảm thấy nữ nhân rất phiền toái, không đáng yêu chút nào, mà còn...”

Chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, Linh Hương dùng sức ngáp không biết mấy cái. Nam nhân xinh đẹp trước mắt này lại vẫn cứ từ tốn nói hết những khuyết điểm, tật xấu của nữ nhân.

Rống! Cái nam nhân này thật sự là quá lắm rồi đấy, dù gì ở trước mặt hắn cũng là một Mỹ Thiếu Nữ vừa đáng yêu lại quyến rũ thế này! Không nể tình chút nào.

Nhưng, vì ‘Sinh tồn’, hai chữ này có độ sâu và ý nghĩa rất không bình thường đấy! Tuy nhiên, đối với một đại nam nhân mà nam không ra nam, nữ không ra nữ kia, bộ dáng đó thật là...nhưng cũng không tồi, xem ra Giang Vân còn có thể chấp nhận được.

Chợt, tầm mắt của nàng nhìn đến.....

“Ngồi im, trên mặt của ngươi có mụn.”

“Á! Trên mặt có mụn đúng không? Làm sao có thể?”

“Ta nặn giúp ngươi.”

“Được, nhẹ một chút.”

Vì thế nàng liền dùng nước trà để rửa sạch hai tay, sau đó, một trái một phải, mặt hai người tựa vào nhau rất gần, nếu bị người nhìn thấy, nhất định sẽ gây hiểu lầm.

Rất không may, lại có người thấy được cũng đã hiểu lầm.

“Hai người đang làm cái gì?” Một tiếng hét này làm hai người tách ra ngay tức khắc.

Linh Hương nghe được tiếng hét giận dữ của Lạc Uy, mà giật nảy người, quay đầu lại liền thấy Lạc Uy đứng ở cửa, vẻ mặt của hắn rất u ám, nhìn rất đáng sợ. Hắn đang tức giận!. Nàng đoán thế.

“Ta nhìn thấy trên mặt hắn có mụn, nên giúp hắn...”

“Ngươi chẳng lẽ một chút cảm thấy thẹn cũng không có sao?”

Nam nhân kiêu ngạo này lại có thể chửi nàng như chửi chó mèo. Linh Hương tức giận trong lòng.

“Cái gì?” Nhưng nàng còn chưa kịp phản ứng, đã bị hắn bắt lấy, không nói hai lời mà kéo ra ngoài.

“Ngươi thả ta ra! Ngươi muốn dẫn ta đi đâu?” Nàng cố gắng vùng vẫy, không muốn để hắn kéo đi.

“Lão đại, ngươi đừng như vậy...” Giang Vân nhận được ánh mắt giết người của Lạc Uy, hắn vội đứng lại, không dám bước tới trước nữa.

“Thì ra, ngươi cũng nói dối ta! Không phải nói chán ghét nữ nhân sao?” Lạc Uy lạnh nhạt chất vấn bạn tốt.

“Ta...” Hắn là thế! Nhưng cảm giác đối với tiểu yêu nữ này, dường như cũng không có bài xích như thế.... Trời ơi! Cảm giác cũng hết sức phức tạp.

“Giang Vân cứu ta...”

“Nếu hắn dám, ta tin ta tuyệt đối sẽ không buông tha hắn dễ dàng.”

Linh Hương chưa bao giờ thấy qua Lạc Uy nguy hiểm ác nghiệt đến như vậy.

Giang Vân thì gặp qua, nhưng là lúc Lạc Uy đối mặt với địch nhân, cũng chưa từng xuất hiện vẻ mặt này trước bạn thân.

Xem ra, Lạc Uy thật rất để ý đến tiểu yêu nữ này, Giang Vân quyết định không nhúng tay vào là tốt nhất.

“Lạc Uy, ngươi không thể đối với ta như thế này.”

Mà Linh Hương vốn không biết mình đã làm sai chuyện gì, lại phải gặp chuyện nhục nhã này, để Lạc Uy coi nàng như một con gà con mà xách tới, kéo đi.

“Nếu ta muốn thế thì sao?” Lạc Uy lãnh khốc vô tình nói.

Hơi quá đáng đấy! “Buông, Buông!” Nàng đánh đá như một con mèo hoang, vừa đá vừa cào, vừa cắn vừa thở gấp, càng chọc hắn giận hơn.

Hắn mở cửa đẩy nàng vào trong.

“Lạc Uy ngươi.....”

Nàng mới vừa chuyển qua rống to với hắn, liền bị hắn hôn, không ôn nhu chút nào, thậm chí còn làm nàng đau.

Linh Hương vùng vẫy muốn đẩy hắn ra, nghĩ muốn vùng hai bàn tay hắn ra, sau đó dùng ngón tay đâm vào mắt hắn nói cho hắn biết là không được phép đối xử nàng như cầm thú.

Thật sự hắn rất mạnh, hai tay của hắn ôm nàng rất chặt, làm sao cũng không để cho nàng đi, không cho phép nàng chống lại hắn.

Linh Hương cảm thấy mình không còn không khí để thở nữa, lúc này hắn mới lưu luyến không rời mà buông nàng ra, chân nàng chỉ còn kém là chưa mềm xuống, nhưng chỉ có thể mặc hắn ôm vào trong ngực, thở gấp không ngừng.

“Buông...” Nàng khàn giọng nói, giọng nói như vịt chết, không khác biệt mấy. Đáng ghét! Tại thời điểm nguy cấp, nàng làm sao lại biến thành Vịt Donald đây!

“Hắn chạm vào ngươi rồi?” (=] đang zận nên ta dùng “ngươi” nhé)

Linh Hương trừng mắt nhìn, qua một lúc lâu sau mới ý thức được lời của hắn.

“Ngươi... ngươi...” Rất khi dễ người đấy! Hắn cho nàng là loại nữ nhân nhìn thấy nam nhân liền nằm xuống sao?

“Hắn chạm vào ngươi rồi?” Hắn nắm chặt vai nàng, tra hỏi đến cùng.

Oa oa! Ba nó, hắn còn đụng ta đấy! Ông trời, tha thứ cho nàng có chút suy nghĩ thiếu lễ độ, chỉ là nàng tức quá.

“Nếu ta nói, ta kháng cự không được thì sao? Dù gì ta cũng chỉ là tiểu nữ nhân bất lực, các ngươi đều là công tử ca có tiền, không phải muốn liến đạt được sao?” Nàng cố ý không thêm quan tâm nói.

Hắn kiểm chế lửa giận, hỏi nàng: “Ta tưởng là ta đã nói rất rõ ràng, ngươi là của ta! Không thể có nam nhân đụng vào ngươi!”

“Ngươi không có quyền.” Nàng còn chưa gả cho hắn.

“Cái gì?”

Trong lòng Linh Hương có vẻ không còn sợ hãi như mới vừa rồi, huống chi, nàng sợ thì sao nào, tính tình nàng lại thích nghịch ý người khác, làm nàng không không chế được miệng mình.

“Ngươi có khả năng đoạt được thân xác ta, lại vĩnh viễn không thể khống chế trái tim và linh hồn ta. Một người, nếu mất đi bản thân, vậy thì chết cũng không khác biệt, mà ta, còn chưa muốn biến thành một cái xác không hồn.”

Cái gì? Nữ nhân này lại còn nói cùng hắn ân ái là để nàng biến thành cái xác không hồn?

“Vậy, ngươi ở cùng Giang Vân, thì không mất đi bản thân sao?”

“Sẽ không.” Nàng thành thật trả lời.

Hắn cầm tay phải của nàng, dữ tợn đem nàng kéo đến trên giường, dùng sức mạnh làm nàng thiếu chút nữa đau đớn kêu lên.

“Ta đây cũng không cần phải giả bộ quân tử gì, miễn cho chờ đến cuối, lại để các nam nhân khác được tiện nghi.”

“Ngươi muốn làm cái gì?” Nàng hoa dung thất sắc, cổ vùng vẫy.

“Ngươi nói! Hắn ép ngươi sao?”

Hắn ra dáng không hỏi ra nguyên nhân thế không bỏ qua, Linh Hương thật sự rất muốn nói với hắn: Đừng khấn trương, ta còn rất hoàn hảo, chưa ai khai phá, hắn vẫn nhận được hàng hoá vừa đóng gói xong rất hoàn hảo....(=] ví mình = hàng hoá, bó tay.)

Từ từ! Kim Linh Hương, ngươi đang suy nghĩ lung tung cái gì vậy? Hiện tại, không phải là lúc nên suy nghĩ loại sự việc này.

“Ta thích hắn.”

“Cái gì?”

Có phải sức lừa hạ quá nhanh, đôi mắt Lạc Uy đều muốn lồi ra ngoài, nếu như một đôi mắt mê người này có chuyện gì không may xảy ra, nàng thật rất có lỗi.

“Ta...”

“Ngươi thích hắn.”

“Đúng vậy.”

“Ta đây thì sao?”

Nàng không biết trả lời sao. Hắn rất tuần tú, mà còn có phong độ chính nghĩa hiệp khách như Triệu Văn Trác, nhưng nàng cũng không phải Cổ Tình Văn, không hy vọng xa vời cùng hắn có gì tiền triển.

“Ngươi... ngươi đừng ép ta...” Tim của nàng muốn nhảy ra ngoài, nhìn hắn như muốn giết nàng, hình như lúc này nàng không nên kích thích hắn quá.

Lạc Uy nhìn chăm chăm nàng, nàng một chút cũng không thể nhìn ra giờ này hắn đang suy nghĩ gì.

“Ép ngươi sao?” Giọng nói của hắn rất lạnh.

Linh Hương bất an nghĩ muốn: có lẽ vào lúc hắn thật sự tức giận! Dường như nàng khó tránh tai vạ ập đến, hy vọng hắn xuống tay gọn gàng sạch sẽ một

chút, đừng làm nằng đau. ...

“Tốt! Ta liền cứ ép ngươi.” Nói xong, hai bàn tay to của hắn đồng thời nắm lấy cổ áo nàng dùng sức xé rách.

“Aahhhh!”

Tiếng thét chói tai của Linh Hương lập tức vang vọng khắp toà nhà Lạc Thiên Bảo, rất thê thảm. ....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Tìm Tình Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Ngươi thả ta ra! Thả ra. ....Aaaaaaaaaaaaa!”

Linh Hương giống như con mèo hoang xoè móng vuốt ra, mà liều mạng đánh đấm, cáo cấu Lạc Uy, lại còn có ý đồ cắn hắn, nhưng đều không thực hiện được, ngược lại còn bị hắn đẩy ngã ở trên giường một cách thô bạo.

“Ngươi tránh ra!” Nàng vùng vẫy, tìm chỗ sơ hở mà chạy tới cửa, lại bị hắn đẩy về trên giường.

“Không! Ta không cho phép.”

Trái tim Linh Hương đập điên cuồng, lửa dục vọng trong mắt Lạc Uy, nàng chưa bao giờ thấy qua, vì vậy mà cả người nàng cũng nóng lên.

“Ngươi không thể như vậy, ta....ta muốn hết to....!”

Hắn cười gian: “Ta chẳng quan tâm.”

“Hả? Chẳng quan tâm?” Cầm của nàng thậm chí không khép lại được nữa rồi. Y như trên tivi, không phải diễn như thế sao! Lúc này, nàng phải làm sao đây?

“Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?”

Nét mặt của hắn liền lạnh xuống, sau đó lại thay đổi thành tràn ngập dục vọng, tràn ngập uy hiếp: “Ngươi lại còn hỏi ta?”

Lạ nha! Ta cũng không phải con sâu trong bụng ngươi, nào biết Lạc đại công tử là hắn muốn làm cái gì? Nhưng mà....Nhìn dáng vẻ say mê của hắn, tuyệt đối là làm chuyện không thể gặp người.

Nàng sợ hãi lắc đầu: “Không! Không được, ngươi đừng hòng!”

Lạc Uy từng bước tiếp cận, dục vọng sục sôi làm hắn nóng nảy.

Linh Hương giật mình mở to mắt, từng bước một, lui về sau.

“Ta, ta cảnh cáo ngươi, tội xâm phạm sẽ bị phán là tội rất nặng, nếu ngươi hoá thú tính, lửa dục thiếu người, thì đi tìm những nữ nhân khác, làm gì phải dây dưa không rõ với ta?”

“Bởi vì ngươi là của ta, ta không cho phép bất kỳ nam nhân nào đoạt được ngươi trước ta.”

Nghĩ đến nàng nói thích một nam nhân khác, hơn nữa còn là bạn tốt của mình, Lạc Uy liền muốn điên lên, giờ khắc này, cái gì hắn cũng không thèm để ý, hắn không muốn nghe nàng nói từ chối, cũng không cần biết quá khứ nàng có những nam nhân khác hay không, hắn chỉ nghĩ muốn trở thành nam nhân của nàng, cũng là người cuối cùng và duy nhất.

“Nói nhảm quá nhiều rồi!”

“Không....không....ngươi đừng hòng....Aaa! Dừng tay....Không được....Aaa....Cứu mạng...ba mẹ ơi....”

Ài! Ngay cả ba mẹ nàng cũng kêu, lại vẫn không ngăn được bàn tay to của Lạc Uy, lôi kéo xé rách quần áo của nàng một cách thô bạo.

Rất nhanh sau đó, da thịt tuyết trắng hiện ra trước mặt hắn từng chút từng chút một, nàng uyển chuyển như mặt nước, cơ thể tuyệt mỹ mềm mại càng làm lửa dục trong hắn bốc cháy dữ dội, không còn có thể tự kiềm chế.

Đêm nay nàng trốn không thoát bàn tay hắn, lòng hắn đã định nàng rồi!

“Không!”

Nàng sợ hãi muốn đẩy hắn ra, hai cánh tay hắn lại ôm nàng rất chặt, đồng thời dùng cơ thể cao lớn rắn chắc đè lên người nàng.

“Ngươi không được từ chối!” Hắn ép bộ ngực sữa trắng như tuyết của nàng dán sát vào cơ thể hắn, lại rút cây trâm cài đầu nàng xuống.

Tức thì, mái tóc dài đen tuyền giống như thác nước đổ xuống trên giường.

Ánh mắt của hắn không còn ác ý nữa, ngược lại, hắn ra sức mút lấy đôi môi hồng nộn của nàng, lưỡi kia ngang ngược kịch liệt quấy lấy lưỡi nhỏ như Đinh Hương(* cây từ đinh hương) của nàng.

“Ừm...không...” Nụ hôn mãnh liệt làm cho nàng gần như thở không được.

“Không được, không được! Không được....”

Nàng nắm hai tay thành nắm đấm, dùng lực đánh hắn, nhưng hắn lại không chút hao công tổn sức bắt được hai tay đang vung vẩy của nàng, rồi kéo lên hai bên đầu nàng để nàng không thể cự nự.

(Ni: Ta thay đổi xưng hô “Ngươi” sang “Nàng” từ đây nhé =] chịn này phải tềnh cùm mới đc haha)

“Tiểu yêu tinh, đừng từ chối, rất nhanh nàng sẽ nói muốn thôi!” Hắn vừa tại cổ nàng hôn xuống vô số nụ hôn, vừa khàn khàn nói.

Bất lực, nàng chỉ có thể mặc hắn điên cuồng bú mút, hơn nữa còn vuốt ve cơ thể mềm mại của nàng.

Mỗi một nụ hôn đều như lửa khác ở trên da thịt nàng, lưu lại vô số vết hôn, làm cả người nàng như đặt mình trong biển lửa.

Linh Hương run rẩy dữ dội, một mặt là đáy lòng sợ hãi không yên, một mặt là chính mình, bởi vì nàng lại có thể có phản ứng với hắn!

Trời ạ! Làm sao có thể như vậy?

Nàng ở dưới sự âu yếm vuốt ve, trôi chảy với mức độ cao siêu, dần dần mất đi lực khống chế, không thể tin được ngay cả nàng cũng không thể kiểm soát chính mình.

Một tiếng lo lắng “ừm” bật ra từ cổ họng, theo đôi môi đỏ mọng mà xuất ra ngoài.

Lạc Uy nghe vào trong tai, đem nó thành tiếng rên rỉ động tình, hắn càng sốt ruột muốn lấy lòng nàng, làm nàng cảm thấy hoàn toàn thoải mái.

“Nàng là của ta, tiểu yêu nữ của ta, ta muốn nàng làm nữ nhân của ta.”

“Không....”

Chẳng lẽ muốn nàng mất đi lần đầu tiên của con gái sao?

Nhìn nam nhân trước mắt này đẹp trai đến không chịu được, mặc dù hắn dùng vũ lực với nàng, nàng cũng ngần ngại lần không muốn, nhưng cho tới bây giờ, chỉ có hai chữ có thể hình dung cảm giác hiện tại của nàng, đó chính là----thoải mái...

Khi hắn há miệng ngậm chặt đầu vú nhỏ nhắn của nàng, thiếu chút nữa nàng rên rỉ phóng đăng rồi... Thật đáng ghét! Chưa từng có nam nhân hấp dẫn nàng theo cách này...

Kim Linh Hương, người phải rụt rè, không được quá dâm dăng.

Nhưng mà... Bàn tay hắn lại đang nghịch đầu vú nhỏ hồng của nàng, từng cơn khoái cảm làm cho nàng lửa dục thiêu người, cơ thể mềm mại cũng không thể nhịn được mà uốn éo.

“Thích ta làm thế này không?” Một tay hắn tùy ý vuốt ve một bên ngực, và sử dụng ngón tay kéo nhẹ đầu vú nhỏ đỏ tươi: “Hay là thích ta làm như vậy?”

Một bàn tay khác của hắn ở trên bắp đùi thon dài của nàng mà vuốt ve bừa bãi, nàng xấu hổ khép hai chân lại thật chặt, thật chặt, không muốn để hắn xâm nhập.

“Xấu hổ?”

“Ta...Đừng coi ta là loại nữ nhân cổ đại yếu đuối mà cái gì cũng không biết, chỉ biết ngoan ngoãn cắn răng chịu đựng nằm dưới nam nhân.”

Hắn dùng động tác, ngừng đầu nhìn nàng, vẻ mặt là lạ: “Ý là...”

“Nếu ta cùng nam nhân của ta làm chuyện này, ta nhất định sẽ dùng tình cảm mãnh liệt, cùng hắn vật lộn trên giường---” nàng lập tức cắn môi dưới: nghĩ thâm rằng: thâm, nói nhiều rồi!

“Phải không?” Hân nhủ mày.

“Dù sao người vĩnh viễn cũng sẽ không biết ta rên rĩ ra sao.” Nàng thật ghét nhìn dáng vẻ tự cho là đúng của hân, lại quên chính mình nói rất nhiều lời.

“Phải không?” Trong miệng hân mang theo một chút ý vị khiêu khích.

Nam nhân, từ xưa đến nay là loại động vật không chịu thua.

“Ta nhất định phải bắt nàng kêu rên cho toàn bộ người trong Lạc Thiên Bảo này biết chúng ta đang làm chuyện gì mà không thể cho người biết.”

“Cái gì? Người. ....Aaa!”

Hân lại có thể dùng lực tách đùi nàng ra, vùi đầu vào trong, dùng đầu lưỡi linh hoạt mà liếm láp đoá hoa hơi ẩm ướt của nàng.

“Aa...đừng như vậy...Nơi đó rất...rất...” Nói chính mình bản cũng không phải là việc tốt nên nói, Linh Hương nói không nên lời.

“Sẽ không, nàng là màu hồng, thật đáng yêu.” Khi hân nói chuyện, hơi nóng không ngừng thổi vào giữa hai chân nàng, làm cả người nàng nhẹn không được mà run rẩy một hồi.

Môi của hân tìm được nhị hoa chôn ở trong đoá hoa, sau đó mút thật sâu, làm nàng kiềm chế không nổi phát ra tiếng rên rĩ hải lòng.

Trời ạ! Không nghĩ tới nam nhân này chỉ dùng miệng mà có thể mang đến cho nữ nhân khoái cảm phiêu phiêu dục tiên.

“Người lợi hại như vậy....Nhất định cũng làm cho....rất nhiều nữ nhân như vậy....đúng không?”

Lạc Uy buồn cười nghĩ thầm rằng: Tiểu nữ nhân này thích ăn tàn khốc, liền trong thời điểm quên mình này, còn muốn thăm dò lúc trước hân từng có nhiều nữ nhân khác không.

“Rất nhiều đó!”

Lòng của nàng sao đau nhức thế? Linh Hương cảm thấy rất kì lạ, mặc dù đáp án này cũng không hề nằm ngoài dự đoán.

“Nhưng chỉ đối với một mình nàng như vậy.” Hân xấu xa nói, sau lại cúi đầu dùng đầu lưỡi khiêu khích nhị hoa non nớt, có khi hơi thăm dò vào trong huyết nhỏ.

Rất nhanh, khoái cảm làm nàng đem những suy nghĩ kia để ở sau đầu, cơ thể của nàng dưới sự liếm láp của hân gần như băng gặp được nhiệt, hoà tan ở trong hoài bão của hân rồi.

“Ummmm...”

Tiếng rên rĩ khá ái lại càng như đổ thêm dầu vào lửa, trong hoa huyết chảy ra ái dịch biểu lộ nàng đã sớm xuân tâm nhộn nhạo.

Bàn tay hân cầm lấy eo mảnh khảnh của nàng, dự định tiếp theo chiếm hữu nàng.

“Chờ một chút...” Nàng rất khẩn trương, nghe nói lần đầu tiên sẽ đau, đau lắm! Lại còn nghe nói từng có bạn học ngất xỉu.

Lạc Uy cho rằng nàng là muốn lâm trận lùi bước, nhưng lửa dục thiêu người, hân làm sao lại đồng ý, không cho nàng có một chút cơ hội nào lùi bước, vật thẳng cứng của hân đã vận sức chờ phát động dán tại miệng huyết ướt át của nàng.

Nàng căn bản không dám thở, khi cái vật thật to của hân dán vào miệng huyết của nàng, trái tim của nàng đã muốn nhảy nhanh ra ngoài.

Mặc dù dục vọng vươn tới cực điểm làm hân suýt hồng mắt, nhưng mà của nàng rất chật hẹp, không dễ dàng tiến vào.

“Người...Rốt cuộc người muốn...như thế nào...không cần làm người ta có cảm giác thèm muốn như vậy...” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hân đang căng thẳng thì lại nghe thấy lời này, liền nhẹn không được mà tức giận: “Nếu không phải sợ làm nàng đau...”

“Vậy thì dừng lại! Mau....Aaaa!” Nàng cảm thấy một trận đau nhức mãnh liệt từ dưới bụng truyền đến.

“Người ta...người ta kêu người mau dừng lại, chứ không phải kêu người mau vào!”

“Nàng đừng hồng kêu ta dừng lại! Chuyện đã đến bước này, không thể dừng lại được nữa rồi!” Hân vừa nói vừa trừng phạt, gần như là dùng sức đâm vào nơi sâu nhất của cơ thể nàng, ngay cả nàng muốn động cũng không dám động, chỉ yên lặng, cả người cứng ngắt, cũng đã quên phải vùng vẫy.

“Thế này mới ngoan.” Hân nói, nam tính cứng rắn kia càng di chuyển nhanh hơn ở trong tiểu huyết mềm mại.

“A...Chậm một chút....sẽ đau...” Lần đầu tiên Linh Hương cảm thấy đau đớn gần như muốn xé rách nàng, cái miệng nhỏ không ngừng phát ra tiếng kêu

thâm thiết. Dù sao cũng là lần đầu tiên, tiểu huyết non nớt làm sao có thể chống lại sự thô bạo, giày vò của vật nam tính khổng lồ kia chứ.

Vốn là, từ nhỏ võ công của Lạc Uy rất tốt, thân thể luôn luôn khoẻ mạnh, vậy cho nên, vật nam tính kia của hắn so với người khác tất nhiên là tốt hơn, có thể nói là bảo bảo tráng kiện.

Tất cả nữ nhân từng có quan hệ thân mật với hắn, thì đều khuất phục dưới sự hùng tráng uy vũ của hắn, cá tính luôn luôn nội liễm, hắn không thích người ta bàn tán về “thiên phú” của hắn.

Nhưng mà, ở trước mặt Linh Hương, hắn lại hết sức cao hứng vì của mình rất lớn, thế này thì nhất định nàng sẽ sa vào sự kích thích, khoái cảm mà hắn mang đến. Chỉ cần nàng đắm chìm trong quan hệ thân mật, hắn tin chắc rằng nàng sẽ không còn muốn những nam nhân khác. Lạc Uy là nghĩ như thế.

Nhưng nào biết, hắn so với nam nhân khác lớn hơn, thì khổ cho Linh Hương, nàng đau đến chịu không nổi, đành phải kéo tay hắn tới cần.

“A---“

Bị đau, làm động tác rút ra đâm vào chưa bắt đầu liền cứ như vậy mà đem tất cả mầm mống của mình bắn vào hoa tâm của nàng!

“Chết tiệt!”

“Ngươi chửi rất thô tục!”

“Chết tiệt!” Hắn không để ý tới sự lên án nho nhỏ của nàng, còn nói thêm một lần.

“Dù sao ngươi...ngươi đều đã sớm phóng ra, vậy...có thể từ người ta...có thể rút ra không?” Nàng rất xấu hổ, rất xấu hổ mà nói, hơn nữa nàng thật sự đau quá, đau quá. Rất lạ đấy...đau như vậy...sao nàng không có hôn mê chứ?

“Không!”

“Không?”

“Ta liền tiếp tục lần nữa!”

Cái gì?! Không cần chuyên nghiệp như vậy chứ? Nàng lại không có trả tiền mời hắn tới, người ta tìm Nguru Lang(*) mới có thể cầm tiền muốn làm tình.

(*) Nguru Lang: là 1 nghề dành cho con trai =] Cave đực

“Ta rất đau!” Nàng bất tri bất giác bấu môi, chu cái miệng nhỏ nhắn, hướng về phía nam nhân vài phút trước nàng còn quyết định hận hắn cả đời mà làm nũng.

Câu trả lời của hắn cũng rất dứt khoát, đưa tay ôm nàng, sau đó cho nàng một nụ hôn thật ôn nhu, làm nàng một hồi ý loạn tình mê, đều quên hết vật ấy của hắn còn đang nghỉ ngơi ở trong cơ thể nàng, không chịu rút ra.

“Đừng sợ, ta sẽ càng thêm quý trọng nàng, để nàng dựa vào cả đời. Đừng sợ, lúc này trở thành nữ nhân tất phải trải qua bước này, sau đó liền sẽ không còn đau nữa.”

Hắn không phải rất bá đạo, rất độc tài, lại còn lão luyện trong chuyện tình ái sao, vì cái gì, giờ khắc này, hắn lại ôn nhu như vậy, như thế làm trong lòng người ta thật hạnh phúc, ngọt ngào?

“Ngươi gạt người! Ngươi đều gạt người....A...” Lời của nàng còn chưa nói xong, bộ ngực sữa non mềm liền nhận lấy một cái sóng công kích khác.

Vì làm cho nàng có thể tiết ra nhiều ái dịch hơn nữa, để giảm bớt đau đớn, hắn hăng say dùng đầu lưỡi liếm nhẹ qua lại hai vú, bú mút, khi thì dùng răng gặm nhẹ.

“Ừm...A! Ngươi...của ngươi trở nên lớn rồi!”

Linh Hương cảm thấy nam tính của hắn ở trong cơ thể của nàng lại sống dậy, mà còn càng ngày càng sung to lên, không thể tưởng tượng nổi, sự đau đớn vừa mới làm nàng gần như chết đi cũng từ từ biến mất.

“Này...ta cảm thấy tốt...rất lạ đó...ta...” Dường như cơ thể của nàng có ý nghĩ riêng của nó, mà bất giác bắt đầu nhẹ lắc lư.

Hắn cũng nắm chắc cơ hội bắt đầu ở trong cơ thể của nàng chậm rãi rút ra đâm vào, khoan vừa vào vừa ra này làm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ửng đỏ về mê muội, đỏ mề hôi đầm đìa.

“A...rất thư thái...thoải mái...lạ thật đó....A.....”

Giọng nói của nàng vừa yếu điệu lại hết sức khoan khoái, kích thích hắn càng thêm cuồng bạo.

Linh Hương nhìn nam nhân phía trên nàng, chỉ thấy trên gương mặt tuấn mỹ của hắn tràn ngập tình cảm mãnh liệt, trên cái trán đẹp kia cũng ngưng tụ một

cổ đã tỉnh dục vọng.

“Này....”

Linh Hương thì thảo kêu to tên của hắn, hai tay vòng qua ôm lấy cổ hắn, nửa người dưới lại nhận lấy hắn một lần so với một lần càng thêm đi sâu vào.

Chưa từng có cảm giác như vậy, nữ nhân mảnh mai yếu đuối như vậy, chỉ có thể dựa vào hắn, tùy ý hắn dẫn đường từng bước từng bước, nàng mở mang kiến thức về thế giới khoái lạc của nữ nhân.

“A.....A....Um...Tuyệt quá...” Nàng say sưa đắm chìm vào trong lạc thú, trong cái miệng nhỏ không ngừng bật ra tiếng rên êm ái làm người bay bổng.

Biết nàng đã cảm nhận được sự vui sướng khi nam nữ hoan ái, vì thế hắn càng thêm mặc sức hưởng thụ tư vị ngọt ngào của cơ thể nàng, giống như đã thủ đối khát điên cuồng đang đưa.

“Này....người ta không được...Không...được rồi...chậm một chút...”

Hắn không có cách nào để ý tới nàng khổ sở cầu xin, hắn đã không dừng dục vọng lại được, khoái cảm cao vút cứ tuôn trào, đồng thời bàn tay vuốt ve bộ ngực sữa non mềm, mỗi một lần rút ra đâm vào đều mạnh mẽ như thế, rất hoang dã.

“A.....A.....”

Lạc Uy nhìn tiểu nữ nhân trước mắt một cách say đắm, ánh mắt say mê, tình cảm mãnh liệt dừng ở trên người nàng, toàn thân trên dưới để lại vết đỏ như hoa anh đào, một màu sắc mê người, nhất là cái miệng nhỏ nhắn như hoa đào kia đang phát ra những tiếng rên đầy mê người, làm cho hắn cả người nhộn nhạo.

Hắn đã yêu mất tiểu nữ nhân này rồi, thật là rất hợp khẩu vị của hắn.

Nửa người dưới của Linh Hương không ngừng truyền đến cảm giác cực khoái khiến cho toàn thân mệt mỏi, nàng không biết đã đạt tới bao nhiêu lần cao trào rồi, nhưng nam nhân ở phía trên nàng có nhiều trò mới lại muốn làm vài lần.

“Dừng lại, người ta mệt mỏi quá rồi....” Nàng hơi cảm giác được sự đau rất nóng bỏng rồi.

“Còn sớm, ta còn chưa có thỏa mãn.”

“Vậy người...Bình thường, một lần người làm bao lâu?”

“Chưa tính qua.”

Nàng âm thầm kêu khổ, nàng cũng không muốn đêm đầu của mình như cuộc chạy đua ma-ra-tông, mệnh của nàng cũng quá khổ rồi. Hay là cắn hắn một cái để hắn mau xuất ra? Nàng thực hợp ý mà nghĩ thầm.

Nhưng mà hắn đã sớm nhìn thấu ý đồ của nàng, một tay đem người nàng vòng lại, làm nàng giống như một con mèo nhỏ nằm sấp trên giường.

“Người muốn làm gì?”

Hắn không có trả lời, chỉ là nhắc cái mông nhỏ trắng như tuyết, sau đó đâm sâu vào, rồi lại bắt đầu làm nàng vừa yêu vừa hận mà di chuyển theo nhịp.

“Người.....Người là đại dâm ma....” Cứ nhiên một chút cũng không bỏ qua suy nghĩ của nàng, lại còn vì dự phòng nàng cắn lần thứ hai, hại hắn sớm xuất, liền đem nàng lật tới lật lui giống như cá.

Hơi quá đáng! Rất.....

Lại một lần đạt cực khoái cao trào giống như sóng thần đánh úp vào nàng, liền bao phủ nàng.....

Khi hắn thỏa mãn, cuối cùng tại trong cơ thể nàng bắn ra, toàn thân nàng sớm đã không còn sức, chỉ có thể vênh mông, hai tay vô lực mà nắm cái gối, bất giác cái miệng nhỏ bật ra tiếng rên yếu đuối.

Bình tĩnh lại, Lạc Uy cũng chậm rãi từ thân thể của nàng mà rút ra, từ chậu nước nhúng khăn vắt rồi trở lại bên người nàng.

“Tiểu Hương?”

Linh Hương sớm một muốn chết rồi, cử động suốt giờ cũng không còn muốn động nữa, hắn gọi, nàng cũng không cách nào hưởng ứng rồi. Khó trách tin tức TV nói “âm tĩnh” là phương pháp giảm béo tốt nhất, một như vậy, nhất định nàng đã tiêu hao rất nhiều credit.

Lạc Uy đau lòng nhìn tiểu nữ nhân một đến chết kia, hắn dùng khăn ướt cẩn thận lau sạch sẽ máu cùng tinh dịch mà đêm đầu nàng đã hôn mê.

Nhìn vết máu trên giường kia giống như từng đoá hoa hồng, trong lòng hắn vô cùng cảm động.

Nằm xuống bên người nàng, Linh Hương lập tức giống như con mèo nhỏ chỉ cần được người yêu thương liền dựa vào trong lòng hắn, hắn đối với hành động không tự chủ này của nàng cảm thấy thập phần vui vẻ.

Hắn cuối cùng được như mong muốn, thành người đàn ông đầu tiên của nàng, cũng sẽ là một người duy nhất kiếp này!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Tìm Tình Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

“Người không nên đối xử với nàng như vậy!”

Lạc Uy bước ra cửa phòng một bước liền bị Giang Nam chặn lại, hắn không xuất hiện thì không sao, vừa xuất hiện, lòng ghen ghét của Lạc Uy liền dâng lên.

“Ta cảnh cáo ngươi, không cho phép tới gần nàng! Không phải ngươi luôn miệng nói nàng là yêu nữ, ngươi không thích nàng, vậy ngươi nên cứ như thế!”

Chu cha! Người này, con tức thật rất lớn, xem ra hắn đối với Linh Hương là thật. Điều này làm sao có khả năng?

“Vậy ngươi thì có lý do có thể đưa ra nanh vuốt với nàng? Ngươi không biết giọng nàng kêu có bao nhiêu là thê thảm đâu! Để cho người ta nghe đều ....”

“Ngươi đau lòng?”

“Ta... nào có!”

Lạc Uy không để ý tới hắn, nghĩ đến Linh Hương lại còn nói thích cái tên nam không ra nam này, lại còn rất giống nữ nhân, nhưng là nam nhân, hắn nghĩ tới đó thôi đã muốn giết người.

Giang Nam lần nữa phát hiện Lạc Uy rất không đáng yêu, hắn cảm thấy mình rất thiệt, ngày trước sao lại yêu thích hắn ta như thế.

“Ngươi làm gì?” Lạc Uy ngăn Giang Vân lại.

Giang Vân là muốn vào trong phòng xem Linh Hương một chút, không biết hiện tại nàng có bao nhiêu thê thảm, trải qua một đêm đáng sợ, nhất định cần người an ủi, nhưng hắn lại bị một nam nhân hung ác chặn ở phía trước, không cho hắn đi vào cũng không quan trọng, ai ngờ còn tỏ ra bộ dáng muốn đè bẹp người.

“Ta muốn vào xem nàng...”

“Không cần!” Lạc Uy nói như đinh đóng cột.

“Lão đại!”

“Ta quyết định cưới nàng, sau này nàng sẽ là đại tẩu của ngươi, ngươi đừng mơ tưởng đến nàng, không nên có ý nghĩ đó! Bây giờ, mau cút đi!”

“Cái gì?” Giang Vân nghĩ cũng không kịp nghĩ, cả người đã bị Lạc Uy đẩy ra, thiếu chút nữa ngã xuống như chó ăn chèn.

“Người đâu! Canh ở cửa, phái An thăm đưa nước ấm và quần áo sạch tới, chuẩn bị tốt, giữa trưa ta muốn cùng Kim cô nương dùng bữa.”

Bỏ lại một câu như vậy, Lạc Uy liền bước nhanh rời khỏi, chỉ để lại Giang Vân một mình ngơ ngác đứng tại chỗ.

Lão đại, ta đối với Kim cô nương không hề có ý nghĩ không nên nào, người ta có ý nghĩ không nên cũng chỉ với người đó! Lão đại.....huhu! Ngươi thật vô tình, Giang Vân ở trong lòng kêu gào.

Linh Hương được trang điểm rất xinh xắn, rất giống với bé gái Trung Quốc siêu khả ái, mà nàng hiểu được vị phụ nhân trung niên gọi là An thăm này là đang dốc lòng trang điểm sửa soạn cho tân nương tử, ở trong khoản thời gian ngắn, đem nàng từ trên giường vực dậy, bắt nàng mặc đồ thật đẹp, tất cả cũng là vì đem nàng hiến cho vị hoàng đế ở nơi này.

Mặc dù như thế, Lạc Uy cũng đừng hòng phá hủy nàng, hắn chỉ có thể sử dụng bạo lực chiếm đoạt thân thể thiếu nữ mềm mại mê người của nàng, không hề đại biểu hắn có khả năng tùy ý đoạt lấy trái tim thiếu nữ hồn nhiên lãng mạng của nàng.

Linh Hương hát cao cầm, ra vẻ công chúa cao cao tại thượng xuất hiện ở trước mặt Lạc Uy, dù cho cả người nàng đau nhức, lại còn rất muốn đi ngủ.

Thật khó hiểu. ...Đêm qua vật lộn nằng cả một đêm, nhưng tinh thần hẳn lại rất tốt, thể lực nam nhân này có phải rất tốt không?

“Ngồi đi, bao tử nằng hẳn là rất đói rồi!” Lạc Uy ôn nhu lại sẵn sóc, một chút cũng không có như đêm qua, bá đạo không phân rõ phải trái.

“Ngươi đừng ở đó giả mù sa mura(*)!” Nằng cao ngạo nói (* giả mù sa mura: giả bộ, vờ vĩnh.)

“Ta là quan tâm nằng.”

Đáng ghét! Nhìn hẳn đẹp trai đến không chịu được, hại nằng vốn rất muốn tỏ ra tức giận với hẳn, hình như cũng vui đi chút ít.

“Ta không cần sự quan tâm của ngươi!” Nằng không cảm kích.

“Không nên ép ta tức giận.”

Nghe được giọng nói ôn nhu lạnh lùng của hẳn, Linh Hương liền ngoan ngoãn ngồi xuống.

Không thể nào! Thân thể của nằng lại có thể ngoan ngoãn nghe lời trước mệnh lệnh của hẳn, nằng tuyệt đối không chấp nhận chính mình là loại không có gan dạ.

Chẳng qua, ăn cơm hoàng đế quan trọng hơn, gần đây bao tử luôn không nghe theo mình, cho nên nằng quyết định ăn cơm no, sau đó hãy cùng hẳn tính toán sổ sách.

“Tối.”

“Không cần!” Hẳn lại muốn gấp thức ăn giúp nằng, nhưng nằng không cảm kích, tay nhỏ cầm chén né tránh, không cho đồ hẳn gấp tiến vào trong chén nằng.

Ánh mắt Lạc Uy một mực dán trên thân thể nằng, ánh mắt nóng bỏng như vậy, sâu không lường được, nằng mới không cần để ý tới hẳn, chỉ cúi thấp đầu ăn cơm rất tự nhiên.

Tuy nhiên, hẳn làm người ta vô cùng phân tâm, hơn nữa nằng đã là người của hẳn, mặc dù không phải nằng cam tâm tình nguyện, vì thế hẳn hẳn cũng là đương nhiên.

Lạc Uy không tiếp tục gấp thức ăn cho nằng nữa, chỉ rót ly rượu cho mình, rồi mới từ từ nhắm nháp, ánh mắt vẫn nhìn nằng chăm chú.

Hẳn thích nhìn thì cho hẳn nhìn đã đi! Dù sao nằng cũng rất bình tĩnh, sẽ không bị hẳn làm ảnh hưởng, chiến tranh lạnh là nằng giỏi nhất.

“Muốn uống thử rượu ngon lâu năm không?”

“Được đấy, được đấy....” Nằng bất giác vươn tay đoạt lấy, liền lập tức rút tay về.

“Ta không cần!” Nằng còn đang giận hẳn.

“Vậy nằng muốn uống gì?” Hẳn dần lửa giận trong lòng xuống, nhỏ giọng hỏi.

“Ta muốn uống trà xanh, bỏ chút đường....Aiz! Ta muốn uống sẽ tự mình lấy, không cần ngươi ra về gà mẹ!” Nằng lập tức ngậm miệng, rồi mới cúi đầu tiếp tục ăn cơm. Nhớ kỹ, trăm ngàn lần không được bị hẳn ảnh hưởng.

Hẳn im lặng uống cạn ly rượu, rồi rót tiếp một chén, nhân tiện nhắc nhở nằng: “Cơm vẫn còn, không phải lo lắng, không có ai tranh giành với nằng.”

Mặt nằng hơi hơi ửng hồng, rồi sau mới ấp úng nói: “Ta rất đói. Ngày hôm qua, ngươi cũng không để cho ta ngủ, chúng ta làm cả đêm cũng cần phải ngủ, ngươi.....Ngươi đừng hồng hồng ngăn cản ta đó!” Câu cuối cùng, nằng hất cằm lên, nói rất hợp lý hợp tình, rồi nằng mới phát hiện chính mình vừa rồi nói ra lời đáng sợ gì. Xem nè, nhất định hẳn sẽ nói ra lời càng làm nằng không chịu nổi.

Quả nhiên-----

“Được đó! Ta ngủ cùng nằng.”

Nghe vậy, mặt nằng càng thêm đỏ.

“Ai...Ai muốn ngủ cùng ngươi hả?” Chết tiệt, nằng đang cà lăm sao?

“Nằng chứ ai!”

Hẳn lại có thể bày ra dáng vẻ đương nhiên, thật sự là làm cho người ta phát cáu mà!

Nhưng mà, nằng có biện pháp để đối phó.

“Kỳ thật ta sẽ không đem hành vi không bằng cảm thú của ngươi đem qua để trong lòng, ta sẽ xem như là bị quý đề giường.”

Trên thực tế cuối cùng, là đổi lại nàng xâm phạm hắn. Nghĩ đến hành vi chính mình phóng đảng như vậy, thật sự là rất xấu hổ.

“Nàng nói lại lần nữa xem!” Hắn cứng giọng hỏi, chén trong tay cũng dừng ở bên môi, đáy mắt hiện lên một tia phẫn nộ.

“Đừng đấy! Đừng ngại, ngươi không cần quá để ý ta, dù sao lần đầu tiên...Ta cũng sớm hơn 20 tuổi, trong các bạn cùng lớp, chỉ có ta vẫn còn là xử nữ, ta đều bị chê cười, vừa vặn ngươi...Dù sao tất cả mọi người cũng đều là người trưởng thành rồi, phải thành thực một chút, chơi đùa cũng tốt...”

“Rầm!” Đột nhiên hắn đem ly rượu đặt trên bàn thật mạnh, dọa nàng nhảy dựng lên: “Nàng nói cái gì?”

“Trung...tiếng Trung Quốc đó...”

“Nàng---”

“Ngươi lại muốn khi dễ ta sao? Cho rằng nơi nơi đùa giỡn, tàn nhẫn hung ác là thiên hạ vô địch sao? Ta nói cho ngươi biết, ta không sợ ngươi.” Khi cần thiết nàng có thể dùng cả tay chân, răng nanh của nàng ngày thường đều bảo dưỡng rất tốt, rất chắc chắn.

Tiểu nữ nhân này làm hắn vừa yêu vừa hận, đổi lại là những người khác, hắn đã sớm ném ra ngoài, đâu cần phải nhỏ giọng mềm mại cùng nàng dùng bữa, giúp nàng gấp thức ăn.....

Chỉ là.....Nhìn gương mặt đỏ rực như trái táo của nàng, bất chấp tất cả mà phản kháng hắn như vậy, rõ ràng cả người run rẩy không ngừng, nhưng vẫn không chịu thừa nhận.

Trời ạ! Thật là quá đáng yêu.

Bộ dạng của nàng thật sự rất đáng yêu, hơn nữa, đôi mắt kia dường như có thể nói, và ngay từ đầu hắn đã cho rằng môi nhỏ rất kêu gọi, còn có cái cằm khéo léo quật cường kia, cộng thêm quần áo mới trên người nàng, càng làm nàng giống như một đoá hoa nở rộ vào sáng sớm tinh mơ, Tiểu Hoa đáng yêu.

Nhớ tới tối hôm qua, nàng ở trong lòng hắn rên nhẹ, đáng đáp thật yêu mị. Hắn liền nghĩ muốn cùng với nàng gắn bó lần nữa, tiếp tục yêu thương nàng thật tốt, nhưng là hắn tuyệt đối không nghĩ tới nàng lại có thể ở trước mặt hắn nói mọi người vui đùa một chút cũng tốt.

Nàng lại có thể tùy tiện như vậy? Thật sự là hơi quá đáng!

Hắn đứng lên, Linh Hương bắt giác khẩn trương, bàn tay to của hắn đặt trên vai nàng, sau đó nắm chặt, ép nàng nhìn thẳng vào hắn.

“Ý của nàng là ta có thể đùa giỡn nàng, nàng cũng có thể mặc ta tùy ý chơi đùa, cũng không cần chịu trách nhiệm gì?” Giọng nói của hắn hàm chứa sự nghiêm khắc làm người ta sợ hãi.

“Đâu có? Có vẻ như ngươi hiểu lầm ý của ta.” Nàng không thích chính mình mở miệng nói, lời nói tới miệng lại phát run.

“Nếu không phải thế, thì ý của nàng là gì?”

“Ý là nói mọi việc tối hôm qua, ta hi vọng ngươi có thể quên, bởi vì ta tha thứ cho ngươi rồi.”

“Tha thứ cho ta? Nàng.....” Hắn nhìn nàng thật chăm chú, lại hỏi một lần nữa: “Tha thứ cho ta?”

Cái đầu nhỏ gật gật: “Không sai, nếu không ta còn có thể làm sao? Chẳng lẽ ngươi muốn cưới ta?”

“Nếu đúng là như vậy?” Hắn ném bom ra, muốn nhìn đối thủ làm sao đón nhận một câu như thế, đủ để tan xương nát thịt.

Nàng sùng sốt một chút, chợt bật cười: “Có điều, ta sẽ không gả cho ngươi.”

“Tại sao? Bởi vì trong lòng nàng vẫn chưa quên được người nam nhân kia? Hay là nàng còn vọng tưởng có thể cùng Giang Vân ở chung một chỗ? Nàng đừng u mê, không thể nào!” Hắn lạnh lùng châm biếm, trong đầu đối với nụ cười tươi kia của nàng, cảm thấy bị thụ thương.

“Hiện tại, cả Lạc Thiên Bảo này đều biết nàng là nữ nhân của ta.” Thế này xem nàng còn có thể cười.

“Vậy sao?”

Quả nhiên, nàng không cười nổi.

Bình tĩnh! Kim Linh Hương, bình tĩnh lại! Nàng hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ vững bình tĩnh, cảm thấy nếu như không làm như vậy, nhất định nàng sẽ bị tên đại đầu heo bá đạo này làm cho tức chết.

“Ta không muốn nói chuyện với ngươi nữa!”

“Tiểu Hương....”

“Ta thật sự mệt mỏi, ngày khác lại tranh cãi!” Nàng gằm nhẹ, ngỏ lời tắt cả đề tài trước chấm dứt tại đây.

Nàng đi vào phòng trong. Nàng thật sự có chút mệt mỏi, không có hơi sức cùng hấn tranh cãi, dù sao muốn thay đổi một người đàn ông cố chấp cũng không dễ dàng gì.

Tháo dây, xoắn mái tóc dài xuống, đến cả quần áo cũng lười cởi, như con ốc leo lên giường, rồi mới cảm thấy hài lòng ôm chăn bông.

Lạc uy từ từ đi tới, ở bên giường ngồi xuống, nhủu mày, nhưng nàng không để ý đến hấn, cũng bởi vì mí mắt càng ngày càng nặng nề, cuối cùng cũng từ từ nhắm mắt lại.

Trong mơ màng, dường như nàng nghe thấy hấn hỏi nàng: "Tại sao không gả cho ta?"

Đúng a! Tại sao không lấy? Hấn vừa đẹp trai vừa có tiền, võ công lại cao cường, lại thích nàng, nàng làm sao lại không lấy đây?

"Không được. . . . . Không thể gả, có thể gả cho tất cả mọi người, chỉ có người không được, gả cho người, ta sẽ. . . . ." Nàng mơ màng lẩm bẩm.

"Sẽ như thế nào?" Hấn nhẹ lay động nàng một chút, nhưng nàng đã ngủ say rồi, xem ra có gọi cũng không thức.

Nàng nói nàng sẽ thế nào? Lạc Uy vẫn suy tư câu cuối cùng nàng muốn nói là gì.

Nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, hấn dùng đôi tay mình nắm chặt bàn tay nhỏ nhỏ kia, tay mềm trắng muốt, không thể che giấu được đáy lòng yêu nàng say đắm.

Lực nắm của hấn vô tình tăng mạnh, trong lòng hiểu rõ, đời này hấn tuyệt đối sẽ không buông nàng ra rồi.

Chỉ là, hấn sẽ không nói cho nàng biết hấn yêu nàng, trừ phi hấn có thể xác định rõ tâm ý của nàng, chỉ có như thế, hấn mới có thể bảo vệ mình.

Nhìn nàng ngủ như đứa bé, hấn hết sức kinh ngạc mình lại cũng có tình yêu nóng bỏng cùng khát vọng như thế, lại táo bạo như vậy, ngay cả hấn cũng không biết, càng làm hấn cảm thấy lo lắng, điều duy nhất có thể xác định chính là hấn không hối hận khi cưỡng bức nàng, càng thêm có thể xác định mọi việc tới hôm qua không phải chỉ là một lần duy nhất, sẽ có vô số ban đêm trong tương lai, hấn sẽ đều muốn ôm nàng cùng nhau ngủ. . . . .

Không nghĩ tới nàng lại có thể hai lần từ chối lời cầu hôn của hấn! Ông trời! Nhất định là nàng điên rồi, mới có thể đưa ra quyết định mà tất cả mọi người đều sẽ tức giận.

Chẳng qua, nàng cũng có tôn nghiêm của mình! Huống chi nàng không nhất định sẽ ở lại chỗ này cả đời.

Đến một cách không giải thích được, ai dám đảm bảo nàng sẽ không trở về cùng với cách đã đến chứ, đó là tình huống không thể nắm bắt trong lòng bàn tay được, nàng làm sao có thể không chút kiêng kỵ ở thời đại này mà tạo nên một chuyện tình oanh oanh liệt liệt chứ, và lại đây chính là mối tình đầu của nàng đó?

Đúng! Nàng nặng nề thở dài một cái. Đứng đây! Lạc Uy chính là mối tình đầu của nàng! Cho nên coi như nàng trở lại hiện đại đi, cũng tuyệt đối không quên hấn được, huống chi hấn không phải người có thể dễ dàng quên đi.

Vậy bây giờ nàng nên làm cái gì? Nàng căn bản cũng không phải là người thích hợp ở thế giới này. . . . .

"Tiểu thư, trà sữa của người." Một cái mặt không chút biểu tình của tiểu nha hoàn, cùng với giọng nói đầy mê người.

Linh Hương nhìn nàng một cái. Hình như nha hoàn này gọi là Mai nhi, là nha đầu thông minh lanh lợi nhất trong Bảo, trước là phục vụ Lạc Uy, hiện tại thì bị phái tới cùng nàng mất to trừng mắt nhỏ.

Linh Hương vốn không muốn cái gì nha hoàn, nô tỳ phục vụ, nàng đã quen một mình rồi, hơn nữa phiền toái người ta nàng cũng không muốn, chỉ là.....

"Tại sao có thể có người nghĩ ra được loại đồ uống như vậy?" Mai nhi cau mày nói.

"Rất đơn giản! Sữa tươi cộng thêm Hồng Trà, là hoàn thành rồi, khi uống lại thơm mùi trà sữa!" Linh Hương cười hi hi nói.

"Đúng á! Cũng chỉ có Kim tiểu thư mới nghĩ ra được kiểu uống độc nhất vô nhị này." Trong giọng nói Mai nhi đầy giễu cợt, cay nghiệt chanh chua đến mức khiến Linh Hương muốn không chú ý cũng rất khó khăn.

Nhìn một chút, dịch ý rõ ràng như thế, thì ra cái tiểu nha hoàn này coi nàng như quân xanh(*) rồi. (*quân dịch giả luyện tập trên thao trường)

Vấn đề là. . . . . Nàng không có ấn tượng đã từng đắc tội nàng ta. . . . .

Có sao? Có sao? Có. . . . .

Khi một người nam nhân cao lớn quen thuộc đi tới, mà mặt Mai nhi vốn không có biểu tình gì, từ từ biến hồng thì Linh Hương đã biết.

Có! Khẳng định người nam nhân này là nguyên nhân chính!

Mà dường như có cái tư vị gì đó là lạ, ê ả, rất không thoải mái cùng nổi lên trong lòng, không nói lên được là cái gì, chỉ là không thích có nữ nhân khác nhìn hấn, cười với hấn, không thích, không thích, không thích. ....(Ny: uầy êu zồi =]])

"Tiểu Hương, ngươi làm sao vậy?"

Lời nói quan tâm của Lạc Uy làm Linh Hương ngẩng đầu, một gương mặt tuấn mỹ áp sát lại rất gần, trong nháy mắt, nàng cảm thấy toàn bộ máu xông lên mặt.

“Làm gì mà dựa sát vào như thế chứ?” Nàng thẹn thùng đẩy hấn ra, thấy Mai nhi đứng bên cạnh, ánh mắt ghen tị đến mức sắp bắn ra lửa.

Tất cả nữ nhân đều ao ước ngày đêm Bảo Chủ có thể đến gần họ như vậy, cũng chỉ có nữ nhân này cự tuyệt, thật sự là rất không biết điều rồi! Mai nhi tức giận nghĩ.

Chỉ là đang trong tình yêu cuồng nhiệt, nam nữ từ trước đến giờ, trong mắt chỉ có đối phương, cho nên làm sao thấy được vẻ mặt khó coi tới cực điểm của Mai nhi.

"Mặt của ngươi thật là đỏ, hay là thân thể không thoải mái?" Lạc Uy quan tâm hỏi.

Nàng có thể nói là bởi vì hấn mới có thể làm nàng khác thường như thế sao? Không! Không thể nói, nàng chỉ có thể chột dạ cúi đầu.

"Ta không sao. ...."

"Mai nhi, đi mời đại phu!"

"Không cần!" Linh Hương vội vàng đưa tay kéo tay áo của hấn, muốn hấn đừng quá lao sư động chúng(** có 1 việc nhỏ mà làm lớn chuyện), sau lại bỏ đi ý niệm trong đầu, chỉ vì liếc thấy vẻ mặt tràn đầy hận ý của Mai nhi, quả thật so với nhân vật "Chú Oán" trong điện ảnh còn kinh khủng hơn.

Chú oán:

Chú oán chính là khi một người mang đầy oán niệm chết đi, oán niệm của người đó sẽ biến thành một loại nguyên rủa, loại nguyên rủa này bình thường sẽ lưu lại tại nơi người đó ở khi còn sống, một khi có người đi vào nơi kẻ đó sống lúc trước, người này sẽ bị lời nguyên giết chết.

p/s: đi dò xem chú oán là gì mà té ghế muốn xui==”= coan sợ ma.

Rất tốt, nàng không sợ xem điện ảnh người Nhật Bản biến thái, cho nên đừng tưởng rằng nàng sẽ bị hù dọa mà chạy.

Mặc dù người nam nhân này làm nàng vừa yêu vừa hận, nhưng rốt cuộc cũng là nam nhân của nàng, vì thế không cho phép có nữ nhân khác tới giành, đây là cuộc chiến tự ái của nữ nhân.

"Được! Người ta không biết làm sao lại như vậy, không thoải mái. ...." Nàng làm nũng, chu cái miệng nhỏ nhắn, đáng thương rúc vào ngực của hấn.

"Có thật không?" Hấn lo lắng đưa bàn tay ra sờ sờ cái trán của nàng. "Hơi nóng."

"Ừ!" Nàng học trên phim truyền hình, kiểu nữ chính làm nũng, hừ nhẹ: "Nóng nóng!"

"Không được! Ta trực tiếp dẫn nàng đi tìm đại phu."

"Ừ. .... Ừ. ...."

Bàn tay vươn ra, ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của nàng, Linh Hương vội vàng dùng tay nhỏ bé của mình ôm chặt cổ hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng chôn ở ngực hấn, ánh mắt đặc ý liếc nhìn Mai nhi, mặt của nàng ta càng thêm khó coi, quả thật có thể sánh ngang "Chú Oán" thứ hai tập Lí Canh, hơn nữa là nữ quỷ đáng sợ.

Nàng lại nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, làm nũng nói: "Ngươi phải nói với đại phu không được cho ta phương thuốc quá đắng đó!"

"Ta biết."

"Còn nữa, không được uống thuốc viên đó! Ta sẽ không nuốt!"

"Được!" Hấn cung chiêu trả lời, mặc dù tự nhiên nàng trở nên đáng yêu như vậy, lại làm nũng, hấn thật không có quen, nhưng lại hết sức hoan nghênh. Nếu nàng vẫn giữ dáng vẻ làm nũng này với hấn, tin tưởng không bao lâu ngay cả trăng sáng trên trời hấn cũng sẽ leo lên hái xuống cho nàng.

"Còn có. ...."

"Nàng muốn cái gì ta đều có thể làm được."

"Có thật không?"

"Thật."

"Ừ. . . . . Uy, người đối với người ta rất tốt đó!"

"Cái này là tất nhiên."

Bóng dáng của hai người càng ngày càng xa, đem lòng tràn đầy lửa ghen của Mai nhi nhét vào sau đầu.

Nàng sắp tức điên rồi! Thật sắp tức chết! Quá nôn mửa, quá buồn nôn, cũng quá ghê tởm! Cái Kim Linh Hương kia tuyệt đối là cố ý! Mai nhi thờ phỉ phò mắng ở trong lòng.

Nàng đối với sức hấp dẫn của mình từ trước đến giờ rất có tự tin, nò tài làm bên trong phủ ai cũng biết, nhưng nàng lại khinh thường những nam nhân bình thường này, người nàng cần chính là thiên chi kiêu tử(1) trong Lạc Thiên Bảo này.

(1) Thiên chi kiêu tử

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Hán Thư - Truyện Hung Nô”. Hai chữ “Kiêu tử” ở đây là chỉ đứa con cưng. Nguyên ý là chỉ người Hung Nô là con cưng của trời, về sau mới chỉ rộng ra các dân tộc thiểu số cường thịnh sinh sống ở khu vực biên cương.

Hung Nô là chỉ dân du mục cổ xưa ở miền bắc TQ. Người Hung Nô rất dũng mãnh và thiện chiến, đã lần lượt chinh phục được nhiều dân tộc thiểu số ở miền tây, miền bắc, miền đông bắc TQ, và từng nhiều lần xâm phạm lãnh thổ khu vực biên giới của triều nhà Hán.

Nhà vua dựng nước triều nhà Hán là Lưu Bang từng thân hành dẫn 300 nghìn quân giao chiến với Hung Nô, nhưng đã bị quân Hung Nô bao vây suốt bảy ngày đêm, sau mới may mắn thoát khỏi vòng vây. Do đó, các đời vua triều nhà Hán đều rất kiêng nể người Hung Nô. Sau khi Hán Võ Đế lên ngôi bèn quyết tâm diệt trừ mối họa lớn này. Nhà vua đã trước sau cử các đại tướng Hàn An quốc, Vê Thanh, Hoắc Khứ Bệnh dẫn quân tiến đánh Hung Nô, và giành được nhiều thắng lợi to lớn.

Năm 90 trước công nguyên, Hán Võ Đế cử Lý Quảng Lợi, Thương Khuru Thành và Hầu Mãng Thông dẫn quân chia làm ba đường tiến đánh Hung Nô. Sau khi giao chiến, ba đạo quân này đều bị thất bại thảm hại. Vua Hung Nô mới cử sứ giả đưa thư sang nói với Hán Võ Đế rằng: ”Há chẳng biết miền nam có đại Hán, miền bắc có cường Hồ, người Hồ là con cưng của nhà trời sao?”.

Trải qua nhiều lần độ sức, Hán Võ Đế mới ý thức được không thể một lúc tiêu diệt xong Hung Nô, nên đã có ý giảng hòa. Từ đó về sau, giữa Tây Hán và Hung Nô luôn xảy ra lúc đánh lúc hòa, tình trạng này cứ dai dẳng mãi trong nhiều năm.

Lạc Uy là một nam nhân đẹp trai tuấn mỹ, hơn nữa lại có tài phú đếm không hết cùng với võ nghệ cao cường, nhất là đương kim Võ Lâm Minh Chủ, hẳn là nam nhân nàng muốn.

Cho nên, nàng uỷ khuất cầu toàn(2) phục vụ hắn, chỉ cầu có một ngày có thể làm cho hắn không kiềm chế được mà ra tay với nàng, tốt nhất là có thể hoài thai con của hắn, như vậy nàng mới có thể danh chính ngôn thuận trở thành Minh Chủ phu nhân.

(2) uỷ khuất cầu toàn: chấp nhận thiệt thòi để đạt được lợi ích mà mình muốn.

Vậy mà nửa đường lại tuôn ra nữ nhân kỳ quái này, Giang Nhị gia nói người này gọi là Kim Linh Hương, là nữ nhân từ trên trời rớt xuống, nhất định là một yêu nữ.

Có điều, mặc cho nàng ta có phải yêu nữ hay không, chỉ cần dám phá hư mộng đẹp của nàng, thì nàng tuyệt đối sẽ không để cho nàng ta sống dễ chịu.

Kim Linh Hương, người phách lối đi nữa cũng không còn bao lâu, ta nhất định sẽ đem người diệt trừ! Mai nhi hung ác trừng mắt về phương hướng hai người biến mất, sau đó hung hăng cầm lấy trà sữa trên bàn, dùng sức ném ra cửa sổ, sau đó thờ phỉ phò xoay người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Tìm Tình Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

“Kim cô nương chỉ cần nghỉ ngơi nhiều, tâm tình không nên lên xuống quá mức, như vậy được rồi.”

Lão đại phu dặn dò cẩn thận, hại Linh Hương rất muốn nói với hắn, muốn cho tâm tình nàng bình tĩnh, cách duy nhất sợ rằng chỉ có làm nam nhân trước mặt nàng biến mất mà thôi.

"Tốt, ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt." Lạc Uy làm ra vẻ không thể chối từ mà nói.

Làm gì phải ra vẻ bị người nhờ vả? Đôi phương cũng không phải là ba nàng, mà tạo ra bầu không khí như chuẩn bị xuất giá, làm nàng có chút dờ khóc dờ cười.

"Lạc Minh Chủ, lúc nào thì có thể uống rượu mừng của người đây?" Lão đại phu cười tít mắt nói, lại còn nháy mắt với Lạc Uy.

Mặt Linh Hương đỏ lên, nàng trừng mắt nhìn hai người, trong đầu thì suy nghĩ lung tung. Rượu mừng? Hắn muốn cưới à?

"Lão đại phu, còn sớm . . . . ."

"Không còn sớm, lấy vợ là chuyện tốt, giống như gần đây, khí hậu ban đêm càng ngày càng lạnh, nếu như có người cùng người ngồi ở trước bàn ăn cơm nóng hổi, cũng có thể nói một chút chuyện gì đó, buổi tối ngủ cũng có cái gì đó ấm áp mà êm, quan trọng nhất là đứa trẻ. . . . . Lạc Minh Chủ không phải vẫn rất muốn có một đứa bé sao?"

Đúng vậy! Hắn rất muốn, mỗi lần khi hắn cố gắng làm việc, cũng sẽ nghĩ đến mình nỗ lực hết thảy mọi việc là muốn cho ai tới thừa kế, còn có võ công độc phái của hắn sẽ truyền cho ai.

Đúng vậy, hắn vẫn muốn một đứa bé, muốn đời sau của hắn. Hắn lấy mỉm cười để trả lời, ánh mắt còn liếc Linh Hương một cái.

Khó hiểu, hắn muốn đứa bé, thì nhìn nàng làm cái gì? Chẳng lẽ muốn nàng sinh?

Không! Không thể nào! Linh Hương nghĩ thầm.

"Vậy chúng ta cáo từ trước!" Lạc Uy nói.

"Thình Minh Chủ lại đây một chút!" Lão đại phu kéo Lạc Uy đến bên cạnh nói thầm vài câu, Linh Hương vĩnh dài lỗ tai cũng nghe không được bọn họ nói những gì.

Ghe tởm! Bọn họ không biết lòng hiếu kỳ có thể giết chết một con mèo sao? Thiệt là!

"Tốt lắm! Chúng ta có thể rời đi, ta dẫn người trở về. . . . ."

"Không cần! Ta không muốn về nhà." Nàng bĩu môi, không có để ý tới mình dùng chữ "Nhà" ra nói.

Nhưng Lạc Uy thì có chú ý tới, trong lòng cũng nổi lên luồng nhiệt ấm áp.

"Được, vậy nàng muốn đi đâu?" Hắn cung chiêu nói.

"Không được!"

"Aaaah. . . . ."

"Không được chính là không được!"

"aaaah. . . . . aaaah. . . . . aaaah. . . . ."

"Dù nàng có gào thét đến ba ngày ba đêm, cũng vậy thôi, không được chính là không được!"

Linh Hương mở to mắt, ra sức trừng mắt nhìn nam nhân trước mắt độc tài tới cực điểm:

"Tại sao?"

"Nào có nữ nhân đi dạo thanh lâu? Rất kỳ cục rồi!"

"Tại sao không được? Người dẫn ta đi là được mà!"

"Vậy càng kỳ cục! Nào có nam nhân đi dạo thanh lâu còn mang nữ nhân của mình chứ?" Tiểu nữ nhân này, rốt cuộc là trong óc đang suy nghĩ gì đây!

"Nếu không ta có thể nữ giả nam trang." Nghe nói Đường triều, nữ tử thanh lâu rất là xinh đẹp, một so với một còn đẹp hơn, hơn nữa còn rất có tài nghệ, ngâm thơ làm câu đối không coi là gì, còn có thể đánh đàn, gảy tỳ bà. . . . . Ái chà! Dù sao cũng sẽ có rất nhiều, nàng thật tò mò!

"Không được chính là không được!" Lạc Uy vẫn chỉ có những lời này.

Linh Hương trề môi hơn nửa ngày: "Người rõ ràng nói ta muốn cái gì, người cũng sẽ làm!"

"Cái này không tính."

"Hay là. . . . ." Nàng trung ra bộ mặt chất vấn: "Ngươi có bạn lâu năm ở nơi đó?"

"Ngươi đừng nói bậy!"

Nhìn gương mặt tuấn tú của hấn thoáng ửng đỏ. Hừ! Bị nàng nói trung cho nên có bộ dạng đó!

Linh Hương dùng sức hít một hơi, sau đó nói: "Được rồi! Nếu như ngươi thành thật nói cho ta biết, ta đây sẽ không đi."

Lạc Uy nhìn nàng chăm chú, trong lòng có thanh âm nói với hấn không nên nói ra, và chuyện cùng Thu Liên cũng đã sớm qua đi.

"Nói đi! Không thì ngươi mang người ta tới cho biết, cho biết tí thôi mà!" Nàng dán lên lồng ngực của hấn, ngón tay nhỏ nhỏ lượn quanh về vòng tại lồng ngực cường tráng, thì triển mỹ nhân kế với hấn.

Nàng ra chiều nũng nịu, lại có thể làm hấn ngoan ngoãn nói ra: "Cũng không tính là bạn lâu năm, chỉ là bằng hữu nói chuyện hợp ý một chút thôi. . . . ."

"Tên gọi là gì vậy?" Giọng nói của nàng ngọt hơn.

"Thu Liên."

"Tên nghe hay đó! Đầu tiên là Mai nhi, giờ là Thu Liên, Lạc Đại Minh Chủ, diễm phúc của ngươi thật không ít à!" Nói xong, nàng liền dùng sức đẩy hấn ra, tức giận đi thẳng về phía trước.

Trên đường cái người đến người đi rất náo nhiệt, nhưng mà vẻ mặt của Linh Hương thật là khó coi tới cực điểm, chỉ là nam nhân đi ở phía sau nàng sắc mặt cũng là cực kỳ không tốt.

Nữ nhân này quá gian trá rồi! Cự nhiên dùng mỹ nhân kế hại hấn trúng chiêu, càng đáng giận là hấn, biết rõ đây là một gian kế nhưng vẫn trúng kế.

Đáng ghét!

"Tiểu Hương, đợi đã nào...!"

Không đợi, không đợi! Không cho đi cùng á! Không ngờ nhìn dáng vẻ hấn, chính nhân quân tử như thế, nhưng lại khắp nơi lưu tình.

Lạc Uy nổi giận bước nhanh đi lên, kéo nàng lại, ép nàng đối mặt hấn.

"Là chính nàng thích hời!"

"Đúng! Tính ta dễ tiện đây, được không?"

"Việc này và dễ tiện thì có quan hệ gì?"

"Đúng vậy! Muốn lên bảng xếp hạng, ta nghĩ ta còn thua ngươi!"

Trong nháy mắt đó, nàng cho là hấn sẽ dùng Thiết Sa chương từ cái đầu nhỏ của nàng đánh xuống, như vậy nàng tuyệt đối sẽ chết thẳng cẳng.

Nhưng mà, hấn cũng không có đánh nàng, chỉ là đột nhiên đưa tay ôm nàng, vùi đầu vào trong mái tóc mềm mại của nàng, chỉ nghe hấn lầm bầm nói: "Ta đối với nữ nhân dịu dàng động lòng người luôn luôn rất ưa thích."

Cả người nàng chợt cứng ngắt, vùng vẫy muốn đẩy hấn ra, nhưng hấn chẳng những không thả, ngược lại còn ôm chặt hơn.

Nàng hiểu, hấn là muốn ôm chặt nàng cho đến chết, không sai, sử dụng cái ôm của hấn ép chết nàng, nhất định là hấn có chủ ý này, nhất định là vậy! [Niềm vui đôi mươi, sức tưởng tượng khá là phong phú=)]

"Nàng muốn đi, ta liền dẫn nàng đi!"

"Cái gì?"

Đột nhiên, hấn mở miệng nói ra câu này, làm nàng như Trọng Nhị Kim Cương không sờ được đầu, chỉ có thể như cô gái nhỏ bị hấn kéo đi.

"Muốn đi đâu? Ngươi buông ta ra!"

Hấn không có trả lời nàng, chỉ kéo nàng đi tới trước một nhà to lớn nằm ở trong ngõ hẻm, tám biển phía trên nhà lớn có đề ba chữ "Xuân Hoa lâu".

Đây chính là nơi mà vừa rồi Linh Hương vẫn râm rì muốn tới để cho biết.

"Vào thôi!"

"Không cần!"

Hắn chợt dừng bước, mặt không biểu tình, quay đầu lại nhìn chằm chằm nàng: "Không cần?"

Tự nhiên lúc này, nàng không có dũng khí đối mặt với cái người tên là Thu Liên kia, nàng sợ sau khi nhìn thấy đối phương, sẽ không cách nào xóa đi hình ảnh trong lòng rằng Lạc Uy từng có nhiều nữ tử khác. Chỉ dùng tưởng tượng thôi mà nàng đã không chịu nổi chứ nói chi là thấy.

"Không cần? Nàng không phải muốn đi vào sao?" Hắn kéo nàng, nàng lại ra sức vùng vẫy.

Nàng lác đầu mãnh liệt: "Không cần!"

"Đừng tưởng rằng ta cung chiều nàng, thì nàng có thể muốn làm gì thì làm." Hắn trừng nàng.

Nàng cũng không chịu yếu thế mà quay lại trừng hắn, thật ra thì rất chột dạ.

Thì ra là đối với hắn, nàng cũng không phải không rung động. Nàng rất quan tâm, hơn nữa còn là vô cùng quan tâm.

"Ta nào có?"

"Nàng có, nàng mắng ta dê tiện!"

"Ta. . . . . Ta. . . . . Người ta nhất thời tức giận thôi!" Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, hướng chi nếu như nàng mắng hắn dê tiện, vậy mình thích hắn thì càng không phải là. . . . .

Thích? Trong đầu nàng mới vừa nghĩ đến hai chữ này sao?

Có không? Nàng thích hắn sao?

Có lẽ có một chút đi! Nam nhân xuất sắc như hắn vậy, nữ nhân nào mà không dễ dàng yêu hắn. . . . .

Yêu? ! Nàng mới vừa có nghĩ đến cái chữ yêu này sao? Có không? Không phải mới vừa phát hiện là mình thích hắn, làm sao lại trở thành yêu rồi? Có phải quá nhanh hay không?

Lạc Uy vẫn lẳng lặng nhìn kỹ nàng, không hiểu mặt của nàng lại có thể lúc xanh lúc đỏ như vậy, thay đổi thất thường, thật không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ là, nàng thật rất có khả năng tức chết hắn. Nàng cũng đừng mơ tưởng như vậy mà né hắn, tránh hắn, cự tuyệt hắn.

Hắn đưa ra hai tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng: "Hiện tại, ta thích là một tiểu yêu tinh từ trên trời giáng xuống, dù cho nàng luôn khẩu thị tâm phi, lão nguyệt hành hạ ta, cho rằng như vậy là có thể trốn tránh cảm tình nàng đối với ta."

"Đừng tưởng rằng bộ dáng như vậy là có thể lừa ta nói ta yêu người!"

Oách! Thảm rồi! Nàng lại có thể ở trước mặt Đại Ác Ma nói ra lời bán đứng tâm, thế này xem ra nàng á khẩu không trả lời được rồi.

"Ta muốn đi về!"

"Được."

Thật lạ nha, hắn lại có thể không thừa cơ hội mà bỏ đá xuống giếng, toàn lực ép giết nàng, ép nàng nói rõ ràng, giải thích rõ ràng, ngược lại nắm tay nàng, kéo nàng đi về phía Lạc Thiên Bảo.

Dọc đường đi, hắn không có mở miệng, nàng cũng không dám hé răng.

Vào cửa chính Lạc Thiên Bảo, Linh Hương phát hiện Giang Vân đứng một mình nhìn lá trên cây Mao Mao Trùng, vừa thấy hai người vào cửa, hắn giống như một đứa trẻ ở nhà chờ ba mẹ về mà nhảy dựng lên, vọt tới hướng hai người.

"Lão đại! Tiểu Hương. . . . ."

"Giang đại ca. . . . ."

Nàng mới nghĩ tiến lên nghênh đón, lại bị nam tử bên cạnh chặn lại và kéo ra phía sau, cố ý dùng cơ thể cao lớn cường tráng ngăn giữa nàng và Giang Vân.

"Làm cái gì?" Lạc Uy tức giận quát Giang Vân.

"Ta muốn tìm. . . . ." Hắn đưa ngón tay thon dài ra thành thật mà chỉ bóng dáng nhỏ nhắn phía sau Lạc Uy.

"Nàng không rảnh!" Nói xong cũng không cho Giang Vân có cơ hội nói tiếp, nhìn dáng vẻ Lạc Uy như một con Sư Tử Cái bảo vệ Sư Tử Con, không cho phép bất kỳ người khác phải đến gần, nhất là hắn, người Linh Hương từng chính miệng thừa nhận qua nàng thích hắn.

Ngụ ý, Giang Vân liền từ huỳnh đệ tốt của hấn xuống cấp trở thành tình địch.

Linh Hương đứng ở sau lưng cao lớn của Lạc Uy, giống như con ếch nhảy nhảy, chỉ là chân của nàng quá ngắn, cho nên không nhìn thấy Giang Vân.

"Giang đại ca, người tìm ta có chuyện gì à?" Nhảy hơi một chút, nàng định đem Lạc Uy biến thành vách tường, đến cách không kêu gọi đầu hàng.

"Ta muốn hỏi người một chút về chuyện trước đó có nói với ta, kết quả như thế nào?"

Chuyện? Chuyện gì? Thảm, nàng quên.

"Chuyện gì?" Về mặt Lạc Uy lạnh đến kinh người. Cô gái nhỏ này với tiểu tử Giang Vân kia có bí mật gì mà hấn không biết sao?

"Vách tường" chẳng biết lúc nào quay mặt lại, hại nàng lập tức nghênh đón về mặt lạnh như băng đó, một chút tâm lý chuẩn bị cũng không có.

"Ta. . . . . Ta không biết!" Nàng ngơ ngác lắc đầu một cái, ngay sau đó ra vẻ xung phong nhận việc mà nói: "Không sao! Ta đi hỏi rõ ràng, chút nữa nói cho người biết."

Nàng mới nghĩ đi về phía Giang Vân, liền bị Lạc Uy nhấn tâm ngăn trở.

"Không cần!"

"Aah!" Linh Hương không khỏi khẽ kêu một tiếng.

Lạc Uy bỏ lại câu này liền bắt lấy nàng, xách giống như bắt một con gà con, đi nhanh về hướng phòng của hấn.

"Lão đại, người. . . . . Người. . . . ." Giang Vân tức chết, "Người thật trọng sắc khinh bạn?"

Chỉ thấy Lạc Uy dừng lại trước cửa phòng, cũng không quay đầu lại nói: "Không sai, hiện tại ta muốn cùng nàng thân mật, người có thể đi."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Tìm Tình Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

"Người. . . . ."

"Phanh" một tiếng, Lạc Uy dùng sức đóng cửa, khóa lại.

Vừa quay người lại, nghênh hướng đến hấn chính là một ánh mắt gần như phun ra lửa.

"Ta làm sao?" Hấn làm ra vẻ khó hiểu, hại lửa giận trong lòng Linh Hương biến mất không ít.

Đáng giận! Vừa ra trận thì khí thế đã thua đối phương rất lớn rồi.

"Lạc đại thiếu gia, người có cần phải nói rõ như thế không? Người sợ không có ai biết quan hệ giữa người và ta sao?" Đây, giờ xem đi, nàng thật sự không cần làm người nữa mà.

"Không sợ!"

Trời ạ! Nàng thiếu chút nữa là ới ra máu sau đó mới té xỉu ở trên đất mà run rẩy, tại sao có thể có loại nam nhân này?

"Ta muốn đi ra ngoài!"

"Không cho phép!"

"Ta không muốn ở cùng người, cô nam quả nữ sống chung một phòng!"

"Chứ không phải là ngại quá chậm sao?" Hấn xấu xa nói, bàn tay lại bắt đầu tự thoát quần áo trên người.

"Người. . . . . Người làm gì cởi quần áo thế?"

"Vừa rồi không phải ta đã nói rồi sao?"

Là có nói, nhưng mà cũng chưa được nàng đồng ý, hơn nữa tâm nàng cũng là ăn đòn cân sắt(* càng ngược càng buồn thì phải), hấn đừng mơ tưởng lần này sẽ được như ý.

Đôi tay nàng nắm lấy cổ áo, làm ra dáng đứng như nữ chính cũng bị người cường bức như thế: "Chỉ cần ta không cời, ngươi sẽ không có khả năng được như ý rồi."

Lúc này, hấn đã cời không còn một mảnh vải, một thân bấp thịt bần chắc lại cường tráng hiện ra ở trước mặt nàng.

Trời ạ! Nàng sắp chảy máu mũi.

"Nàng không cời, ta vẫn có thể được như ý."

Cái gì? Vấn đề là nàng không thể nào để cho hấn được như ý, không thể nào, không. . . . .

"Ngươi đang làm cái gì? !" Nàng hét lên chói tai, đưa ngón trỏ ra chỉ hấn, ngăn cản hấn cời một cái quần lót cuối cùng xuống.

"Cời quần."

"Lạc Uy, ngươi thật coi ta là nữ nhân tùy tiện sao?" Nàng mở con ngươi thật to, trừng mắt nhìn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống khuôn mặt anh tuấn của hấn.

"Dĩ nhiên không phải."

"Vậy liền lấy quần áo mặc lên!" Hấn muốn làm Apollon, thì tự mình làm đi, không cần kéo nàng xuống nước, nàng cũng không muốn con mắt bị thôi nát đầu.

"Không cần." Hấn kiên quyết nói, song lại bước tới gần bên nàng, mắt thấy đã bước tới rất gần nàng rồi.

Không cần? Hấn nói là hai chữ "Không cần" kia sao? Xem ra người nam nhân này thật không cho phép có người phản đối hấn, chuyện gì cũng phải nghe theo hấn.

Rõ ràng là muốn nàng quỳ gối bên chân hấn, hôn chân ngọc của hấn, hô to Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế!

Lạc Uy dùng bàn tay nâng gương mặt tròn nhỏ nhắn của nàng lên, con ngươi xanh đen loé lên ánh sáng đầy bá đạo.

"Nàng là của ta!"

"Ta mới không phải ——"

Hấn dùng nụ hôn bá đạo ngăn lại sự bất mãn của nàng, làm nàng một hồi trời đất quay cuồng.

Thật đáng ghét! Không thể như vậy liền khuất phục, nàng căn bản vẫn còn chưa có nghiêm túc đối kháng hấn !

"Nàng là của ta!" Hấn biểu thị công khai lần nữa.

"Ta không phải ——"

Hấn lại hôn nàng, lần này càng thêm cuồng dã, càng thêm dã man, rõ ràng không chấp nhận nàng phản đối.

"Làm nữ nhân của ta, ta sẽ thương yêu nàng thật nhiều, sẽ không để cho bất luận kẻ nào ăn hiếp nàng, dĩ nhiên. . . . ." Hấn dừng lại một chút, sau đó dùng một loại giọng xấu xa nói: "Ta ngoại lệ."

"Ngươi thật là người bá đạo nhất mà ta thấy, không phân rõ phải trái, nam nhân vô lại nhất!" Nàng tức giận đến nổi đỉnh đầu cũng sắp bốc khói rồi.

"Quá khen!" Hấn còn cười cười.

"Ta không phải đang khích lệ ngươi!" Nàng cắn răng nghiêng lợi nói.

Hấn chỉ là đáp lại nàng một nụ cười tràn đầy nguy hiểm, đẹp đến không chịu được, chỉ cười một tiếng như vậy, cũng đủ làm nàng khó thở rồi chứ nói chi hấn chỉ mặc. . . . .

"Ah? Ngươi cời quần lót xuống lúc nào?"

"Mới vừa."

"Ahhh? Ngươi. . . . ."

Lời nàng còn chưa nói xong, hần liền điểm mấy cái trên người nàng, sau đó, tự nhiên nàng lại mềm yếu vô lực, lập tức xụi lơ trong ngực hần.

"Lạc Uy, ngươi đã làm gì với ta?"

"Điểm huyết của nàng." Giọng điệu của hần giống như đang trả lời nàng hôm nay là trời đẹp và còn là trời mưa, đơn giản như vậy.

"Cái gì? ! Lại thật sự có loại công phu này?" Nàng rất kinh ngạc đấy, nếu hần xuất hiện tại hiện đại, nhất định chương trình ti vi nhiều tới đếm không hết, tiền cũng kiếm được nhiều đến bất tỉnh.

Nhưng mà bây giờ cũng không phải là lúc nàng nên tham tiền, nàng đang gặp nguy hiểm đấy! Người bị điểm huyết chính là nàng đó!

"Lạc Uy, ngươi mau thả ta ra! Nếu không đợi đến khi ta tự do, ta tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ngươi!" Nàng dùng giọng hết sức nghiêm trọng để cảnh cáo hần, chỉ tiếc hần không có một chút động tĩnh nào.

"Nàng không tha thứ ta theo cách nào, cần ta sao?" Hần giấu cột, bàn tay ôm lấy nàng, bước đến bên giường.

Xem ra hần rất nghiêm túc, mà hôm nay, nàng chạy trời không khỏi nắng rồi.

Linh Hương cảm giác mình giống như một con dê con bắt lực, mà Lạc Uy là một con sói đói khát khó nhịn, đang chuẩn bị nuốt nàng vào từng chút từng chút một.

"Ngươi . . . . . Ngươi . . . . . Ngươi . . . . . Không cho phép cởi quần áo của ta!" Nàng tức giận nói.

"Ta không cho phép?" Hần vô lại mà hỏi ngược lại nàng, bàn tay càng không ngừng cởi quần áo của nàng, áo khoác, áo đơn, cái yếm . . . . . Mất thấy cảnh xuân sắp hiện ra ngoài rồi.

"Ngươi . . . . . Ngươi . . . . . Ngươi không thể tiếp tục cởi váy của ta đó!" Nàng đỏ mặt nói, ánh mắt hần nóng rực làm cả người nàng sắp có thay đổi, đầu vú phồng hòng nho nhỏ nhô cao rồi, chỉ thấy tròng mắt xanh đen của hần xuất hiện ngọn lửa tình dục.

Xong rồi, xong rồi! Lửa dục của hần lên rồi, lại muốn biến thành dã thú!

"Không thể cởi sao?"

Váy của nàng đã bị hần tháo xuống, giờ lại đến quần nhỏ. . . . . Huhu. . . . . Nàng cũng không phải muốn nhảy như Đỗ Đức Vĩ mà hát bài "Thoát Y". . . . .

"Ngươi . . . . ."

"Nàng cho rằng nàng có thể cự tuyệt được ta sao?" Hần đưa tay vuốt ve gương mặt mịn màng của nàng: "Chớ đại dột."

Nàng bây giờ là không mảnh vải che thân, nằm ở trước mặt của hần, nàng không biết làm sao, chưa bao giờ xấu hổ như vậy, cũng chưa từng trần truồng như thế.

Nhưng hần vì sao phải dùng loại ánh mắt say mê này nhìn chăm chăm nàng, làm lòng nàng loạn nhịp? Bày ra đáng vẻ như vậy, nàng làm sao có thể kháng cự hần đây? Dù vào giờ phút này, nàng hận không tìm được một hố có thể chui vào.

"Lạc Uy, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?"

"Câu hỏi rất ngu xuẩn."

"Ý của ngươi chính là không muốn trả lời đúng không?" Nàng tức giận, thở hổn hển nói, nhưng bàn tay hần lại không an phận mà vuốt ve lấy hai vú trắng như tuyết của nàng.

"Aaa. . . . ." Nghe được chính mình cư nhiên lại thoải mái kêu thành tiếng, nàng lập tức cắn môi dưới, gương mặt hồng giống như Quan Công, chỉ kém là tay không cầm một thanh đại đao.

"Rất thoải mái đúng không? Ta sẽ làm cho nàng càng thêm thoải mái."

Tiếp theo, hần ôm lấy nàng, sau đó hôn môi của nàng, đói khát lại nóng rực, không cách nào không chế cắn nuốt đôi môi đỏ mọng của nàng.

"Ừm . . . . ." Vật cứng rắn của hần cũng tiến đến gần nàng, nói cho nàng biết giờ phút này dục vọng hần mãnh liệt.

Thật kỳ quái, nàng lại không sợ, càng làm nàng kinh ngạc chính là, nàng cũng muốn hần.

Không! Không thể nói ra, không thể để cho hần quá đắc ý! Linh Hương quyết định, nếu như hần kiên quyết, vậy thì cho hần cũng được, dù sao trước cũng có quá nhiều lần.

Nhưng nàng nhất định phải nhớ bảo hần dạy nàng điểm huyết như thế nào, dĩ nhiên còn phải học cả giải huyết, nếu không sau này hần muốn gì có nấy,

vậy nàng là cái gì? Là búp bê thổi khí dành riêng cho hân sao? (* đại loại là búp bê tình dục :v)

Nhưng mà bây giờ, dáng vẻ của nàng ngược lại rất giống đó.

"Ngươi đừng mơ tưởng ta sẽ phối hợp với ngươi, ta là bị ép buộc, bởi vì bị ngươi điểm huyết! Cổ nhân bi ối, ta chán ghét ngươi!" Nàng tức giận thở hổn hển nói, cảm giác tay hân đang làm loạn trên người nàng ngừng một chút.

"Chán ghét ta sao?"

Tóc của hân dài khoác qua vai, càng tăng thêm vẻ tuấn mỹ làm người ta nín thở, còn có một chút hơi thở nguy hiểm, ánh nền tại trên mặt hân chiếu rọi ra ảo ảnh mê người.

Thoáng chốc, nàng xem như là thấy Ác Ma Vương tử trong manga, một lòng rung động đến không cách nào thở, mà những lời nàng mới vừa mắng hân kia, làm trong mắt đen hân vốn là tràn đầy kích tình giờ lại lóe ra lửa giận đến lạnh lùng.

Hân tức giận sao? Đường như nàng nói có chút quá đáng, nhưng đây tất cả cũng đều là hân ép nàng.

"Nếu như là vậy, vậy cũng không thể làm gì khác hơn là làm như vậy." Con ngươi tối tăm của hân loé lên một chút ánh sáng, làm nàng cảm thấy hết sức lo lắng.

"Thân thể vừa xinh đẹp lại đáng yêu như vậy, cũng chỉ có thể mặc cho ta vuốt ve, cho dù nàng oán hận ta, mắng ta hạ lưu cũng không sao, bởi vì hiện tại nàng chỉ có thể ngoan ngoãn mặc ta định đoạt, đây là sự thật."

"Ngươi. . . . ."

"Rất giận chứ?"

Cái tên nam nhân xấu xa này! Nàng nhắm hai mắt lại, không để ý tới hân, dù sao chỉ cần cắn răng một cái, hân cũng không chiếm được tiện nghi gì.

Lạc Uy bị phản kháng của nàng chọc cho nổi giận. Tại sao nàng không thể ngoan ngoãn nghe lời hân nói? Luôn muốn chọc cho hân nổi giận, nàng cho là nàng thật có thể bò đến trên đầu hân mà vô pháp vô thiên sao? Không! Hân sẽ chinh phục nàng.

Hân mặc cho bàn tay to của mình không chút kiêng kỵ vỗ về chơi đùa vú trắng mềm của nàng, đầu vú phấn hồng nho nhỏ trở nên cứng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng như quả táo, thật mê người.

Linh Hương cắn chặt lấy môi dưới, lại vẫn phun ra hơi thở ngọt ngào nhưng đứt quãng.

Còn kiên trì! Cô gái nhỏ này lại cố chấp như vậy! Lạc Uy thân là nam nhân, tự ái bị dả kích, bàn tay to của hân càng thêm dùng sức vuốt ve, trên da thịt trắng như tuyết để lại dấu tay của hân, trông thật đậm đà đáng yêu.

Hân đau lòng cúi đầu há mồm ngậm chặt đầu vú nho nhỏ của nàng. "Xem ra rất ngon miệng. . . . . Nàng xem nàng cũng đã cương như thế này. . . . ."

"Câm mồm!"

Hân lại cười ha ha, sau đó chuyên tâm vùi đầu vào ngực của nàng, tận tình liếm láp đầu vú nho nhỏ, một tay kia cầm lấy vú còn lại, tròn trịa, vừa dùng lực vừa sử dụng kỹ xảo vuốt ve, làm cho nàng vô cùng hưng phấn.

"Thoái mái thì kêu ra."

"Không!" Nàng tức giận nói, trên thực tế nàng rất muốn kêu to. Từ đầu vú truyền tới khoái cảm giống như dòng điện xuyên qua sống lưng của nàng, rất nhanh, trên người nàng liền phát ra màu đỏ mê người.

Bàn tay to của hân chậm rãi đi xuống, đi tới giữa hai chân của nàng, khi hân bú mút quả đào tiên thì ngón tay cũng đồng thời chậm chậm trượt vào. . . . .

"Này. . . . ."

Đầu ngón tay hân đưa vào trong hoa kính ướt át của nàng, bắt đầu thăm dò lấy vật gì trân quý, dường như từ từ đem nó kéo ra, bên trong lập tức truyền ra từng tiếng ẩm ướt mập mờ, ngón tay thon dài của hân lại rút ra đâm vào, hưởng thụ cảm giác vách tường mềm mại trong huyết căng chặt co rút lại.

"Ừm . . . . . Ừm . . . . ." Hâm răng Linh Hương cắn chặt lấy, lại không thể khống chế được tự hơi thở phát ra tiếng thở gấp.

Hiểu nàng có phản ứng, đầu ngón tay hân tiếp tục vỗ về chơi đùa, ngón tay cái đồng thời trêu chọc hạch nhỏ nhạy cảm, vì vậy ái dịch không ngừng tràn ra, ướt sũng.

"Ngươi. . . . . Đừng như vậy. . . . ." Linh Hương cũng không chịu nổi nữa, mở miệng cầu xin tha thứ, toàn thân nàng bị trêu ghẹo, thật rất muốn nhúc nhích, nhưng nàng bị điểm huyết, không cách nào cử động.

Lạc Uy cũng cảm thấy không có nàng đáp lại thật sự không có ý nghĩa, cho nên quyết định giải huyết đạo của nàng, nhưng mà lúc hân xuống tay nàng lại

không biết, đợi khi nàng phát hiện mình có thể cử động thì bàn tay của hắn đã mở bắp đùi của nàng ra, để cho hai chân nàng đặt lên hai vai của hắn, kể từ đó hắn liền có thể tận tình thưởng thức tư vị của nàng.

"Người. . . . . Người muốn làm cái gì?"

Linh Hương cuối cùng cũng phát hiện mình có thể động, mới muốn giãy giụa, không nghĩ tới hắn lại hôn vào nơi đó, khoái cảm tới giống như điện giật làm nàng vừa mềm vừa tê nằm lại tại chỗ, đôi tay nắm lấy hai bên gối đầu, cái miệng nhỏ bật ra từng tiếng rên mê người.

Hắn tham lam mút lấy ái dịch của nàng, nàng chỉ cảm thấy một cổ khí nóng xuyên thẳng thẳm sâu trong hoa tâm.

"A. . . . . Không nên như vậy. . . . ."

Hắn coi như không nghe thấy lời cầu khẩn của nàng, chỉ muốn chinh phục nàng, để cho nàng hiểu là nàng không cách nào kháng cự hắn, chỉ có thể ngoan ngoãn tiếp nhận hắn, hơn nữa là thương hắn.

Hắn ngẩng gương mặt tuấn mỹ của mình lên đối diện với khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng của nàng, bàn tay đem người nàng đặt lại ngay ngắn, nàng cảm thấy có vật gì đó thật to, thật là nóng ở trước tiểu huyệt của nàng.

"A. . . . ." Nàng không nhịn được bật ra khát vọng, tay nhỏ bé vốn nên đẩy hắn ra giờ thì ngược lại vòng ra sau gáy của hắn, siết chặt.

"Để cho ta yêu nàng, bảo bối, nàng biết chính nàng cũng muốn." Hắn dùng dục vọng nóng bỏng qua lại lê mê ở lỗ huyệt nàng.

"Không. . . . . Không cần hành hạ ta. . . . . Cho ta. . . . . Người ta muốn người. . . . ." Nàng đã bị khát vọng trong cơ thể hành hạ đến không cách nào ứng phó, chỉ có thể yên lặng rơi lệ, nghẹn ngào cầu khẩn.

Cả người Linh Hương say sưa ngọa nguậy dưới thân Lạc Uy, việc đi chậm chậm này, hại hắn thiếu chút nữa là nổi điên.

Nhất định là không thể ah...! Nếu còn chưa có tiến vào mà tiết, thì phí công nhọc sức. Thế là hắn không nói hai lời nắm eo thon nhỏ của nàng, dưới thân dùng sức, đem cơn gậy của mình đâm thật sâu vào trong cơ thể nàng!

"A. . . . ."

Linh Hương cảm thấy hắn giống như là muốn xuyên thấu nàng, tựa như tiến vào chỗ sâu nhất trong cơ thể nàng.

Thật là quá tuyệt vời. . . . . Hắn đang kéo ra đưa vào trong cơ thể nàng, cảm giác thật sự là rất thoải mái, mỗi một lần cũng là xâm nhập thật sâu. . . . .

"A. . . . . A. . . . . Ừ. . . . . Đúng. . . . . Chính là như vậy. . . . ." Hai tay nàng vô lực vây quanh lấy gáy của hắn, eo nhỏ nhắn say sưa nghênh hợp lắc lư.

Nhìn nàng mắt hồng cùng với thanh âm rên rỉ, kèm theo bộ dáng yêu mị ở dưới thân hắn, Lạc Uy vô cùng hưng phấn, càng như dã thú kích cuồng chạy nước rút.

"Uy. . . . . A. . . . . Người thật giỏi. . . . . A. . . . . Yêu ta. . . . ." Linh Hương phóng đảng hô to, mỗi một lần hắn tăng tốc mãnh liệt đều đưa nàng lên chín tầng mây, rất sáng khoái.

Bàn tay của hắn đồng thời không ngừng vuốt ve ở trên đầu vú nho nhỏ ửng hồng của nàng, ngắt kéo, nửa người dưới lại là một hồi cuồng nhiệt, làm nàng thở không thông, không chịu nổi hai thể công cùng lúc.

Lạc Uy rất vui sướng hưởng thụ cùng nàng giao hoan, lúc đó vừa chân thật vừa tràn đầy khoái cảm.

"Không được á. . . . . Ta. . . . . Ta sẽ bất tỉnh. . . . ."

"Bất tỉnh cũng không cần sợ, có ta ở đây!" Bàn tay to của hắn bao vây lấy thân thể mềm mại của nàng, một lần lại một lần giống như là hương nàng biểu thị công khai, nàng là thuộc về một mình hắn.

Linh Hương kéo đầu của hắn xuống, nhẹ nhàng hôn lấy hắn, làm hắn nhất thời mất tâm thần, cứ như vậy ở trong cơ thể nàng tiết ra.

Mệt quá. . . . . Linh Hương không một chút có suy nghĩ muốn cử động, ngay cả muốn cùng hắn tính sổ về hành vi quá đáng mới vừa rồi cũng đã quên.

Lạc uy cũng nhắm hai mắt từ từ bình phục cảm xúc mới vừa kích tình xong, nhân tiện cẩn thận ôm lấy nàng, cơn gậy vẫn ngủ say trong người nàng.

"Người thật yêu ta sao?" Nàng đột nhiên hỏi.

"Ừ!"

Lúc này Linh Hương hài lòng rúc vào trong ngực của hắn, tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve ngực hắn, một bộ tiểu nữ nhân tra hỏi: "Yêu bao nhiêu?"

"Rất Yêu."

"Rất yêu là yêu đến mức nào?"

Hắn thích bộ dáng nàng nhu thuận rúc vào trong ngực hắn như vậy, không cùng hắn cãi vả cũng sẽ không làm cho hắn khó chịu, chỉ cho hắn vô hạn ấm áp cùng cảm giác hạnh phúc.

"Yêu rất nhiều."

Thấy hắn vẫn không chịu nói ra, nàng ngẩng đầu lên, cả người giăng chân ở trên người của hắn, đôi tay nhẹ nâng lấy hắn khuôn mặt dễ nhìn, cái miệng nhỏ nhẹ nhàng hôn hắn.

Hắn không nhịn được phát ra một tiếng than nhẹ. Đây là đang nằm mộng sao?

"Tiểu Hương. . . . ."

"Ta nghĩ, có lẽ ông trời đưa ta tới nơi đây chính là muốn ta gặp ngươi, mệnh chúng ta là định đi chung nhau." Nàng vừa nhẹ giọng nói, vừa chậm rãi đứng đưa eo nhỏ nhắn.

"Nàng. . . . ." Hắn cảm thấy bụng dưới một hồi tê dại, bởi vì nàng đang dùng hoa nguyệt mềm mại giữa hai chân nhẹ nhàng ma sát dục vọng hắn vốn đang ngủ say.

Rất nhanh, cơn gáy của hắn dựng thẳng lên!

"A! Ngươi. . . . ."

Nàng giật mình, mới nghĩ thử đứng dậy xem một chút, vậy mà hắn đã không chịu nổi.

"Không! Không cho phép nàng rời ta bây!" Hắn ngăn cản nàng.

"Nhưng là. . . . . A!"

Hắn lập tức tiến sâu vào trong cơ thể nàng, lấp chặt, làm nàng nhịn không được phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

"A. . . . . Uy. . . . ." Nàng vong tình rên rỉ ra tiếng.

"Ta ở đây, nàng cảm nhận được không?" Hắn khàn khàn thì thầm, hơn nữa ở trong cơ thể nàng mà chậm rãi kéo ra đưa vào, bàn tay to của hắn cũng bóp lấy hai vú trắng mềm của nàng, bừa bãi lại dịu dàng vuốt ve lấy, còn dùng ngón trỏ bóp nhẹ đầu vú hồng đã sớm trở nên cương cứng.

Dòng điện từng đợt vọt qua tứ chi bách hải của nàng.

"Uy. . . . . Chậm một chút. . . . . Người ta cũng bị ngươi làm hư. . . . . Không cần. . . . . A. . . . . Nhẹ một chút. . . . . Ngươi thật là hư. . . . . Ngươi cố ý sao?"

Linh Hương không ngừng phát ra tiếng rên mê người, đủ để khiến nam nhân biến thành dã thú, thậm chí càng thêm tràn đầy tính xâm lược và tàn bạo, tính cầu xin tha thứ cùng yêu kiều, nàng bị hắn cuồng bạo đoạt lấy làm cho thở gấp liên tiếp, cả người hừng hực không biết cao trào. . . . .

"Uy. . . . ." Nàng mê loạn kêu to, hai tay trắng nõn vòng chặc qua gáy của hắn, vong tình nghênh hợp hắn, làm hắn muốn nhiều hơn, nhiều hơn. . . . .

"Cái người này, đúng là tiểu yêu tinh muốn mạng người!"

Nàng nhiệt tình phản ứng khiến Lạc Uy điên cuồng, càng thêm mãnh liệt ra vào thân thể nữ nhân phía dưới.

Kích tình mãnh liệt rất nhanh cuốn sạch hai người, ở trong cơ thể Linh Hương từng trận co thắt tuyệt vời, giật giật, Lạc Uy đem mầm móng nóng rực hoàn toàn dâng hiến cho nàng. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Tìm Tình Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

"Tốt! Nàng muốn nói gì cứ tiếp tục nói đi!"

Lạc Uy hài lòng nằm xuống, vẻ mặt hết sức khoái trá. Nữ nhân này thật không thể tưởng tượng nổi, cư nhiên có thể to gan quấy rối hần như vậy, mà hần cũng rất kinh ngạc chính mình lại dễ dàng bị kích động như thế.

Linh Hương vòng hai tay quanh hông của hần, đem khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng dán sát vào ngực của hần, lắng nghe nhịp tim đập mạnh.

"Vây. . . . . Ngươi yêu ta sao?"

Lại nữa! Cái này ép hỏi, hần biết sớm muộn gì cũng hỏi, nhưng hần cũng không hề muốn trốn tránh.

Thờ dài một tiếng, hần nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài mượt mà của nàng, dùng giọng nói đầy thâm tình: "Tiểu yêu tinh, ta yêu ngươi."

Trong nháy mắt, hai mắt Linh Hương lóe lên ánh sáng vui sướng: "Lúc nào mới phát hiện?"

"Nàng hỏi thật nhiều!"

"Nói mau, nói mau!"

"Được rồi! Là lần đầu tiên gặp đã yêu rồi."

Nàng dùng sức gật đầu một cái.

"Khi ta xác định mình yêu nàng chính là trong lần đầu tiên chúng ta xảy ra quan hệ, đáng về nàng rên rỉ rất hăng say, rất dâm dăng, thật đáng yêu, nàng cũng biết, nam nhân thích nữ nhân ở trên giường phóng túng một chút. ...."

Nàng dùng sức đập hần một cái, thờ phi phò nói: "Ta nào có?"

"Làm sao lại không? Có lẽ, ta chưa từng thấy qua nữ nhân nào rên được như nàng." Hần chỉ đùa, vậy mà nàng tưởng thật.

"Ngươi có rất nhiều nữ nhân?" Nợ lần trước còn chưa có tính xong đâu!

"Mai nhi rên giỏi sao? Hay là Thu Liên? Họ rên cũng không so kịp với ta hả? Ngươi chán ghét ta rên quá giỏi ư? Ngươi thích nữ nhân không rên à? Tốt! Đi tìm họ đi!" Nàng thờ hồn hên, vừa nói vừa đấm hần, nếu như không phải bởi vì hần có nội công, chỉ sợ đã sớm bị nàng đấm thành nội thương.

Linh Hương xuống giường, luống cuống tay chân mặc quần áo vào.

"Trở lại giường! Ta chưa nói nàng có thể xuống giường."

"Không! Ta sợ chờ một chút nữa, ta lại bị ngươi làm, rồi sẽ rên rất lớn, giống nữ nhân dâm dăng, vậy thật không tốt!"

Cái tên nam nhân xấu xa này! Lại còn nói nàng rất biết rên, thật là quá đáng! Nàng rên cũng do hần làm mà ra.

"Kim Linh Hương, nàng lại nữa rồi!"

Phải biết rằng đối mặt với nữ nhân thì phải chứa ra hai chuyện cấm kỵ, thứ nhất là nữ nhân ghét nam nhân có bất kỳ lời nói hoặc hành động nào ám hiệu hay chỉ rõ nói nàng háo sắc, dâm dăng hoặc hạ tiện.

Mà hần mới vừa đã mạo phạm điều thứ nhất, nàng đã đem hần xử tù chung thân rồi, hiện tại hần còn nói nàng "lại nữa rồi", đây là sao? Ý nói trước giờ nàng thường xuyên như vậy có đúng hay không? Hình như là nàng cố tình gây sự trước!

Hừ! Vị tiên sinh này mạo phạm hai đại cấm kỵ, nên phán tử hình!

"Đứng vậy! Ta "lại tới nữa rồi", ngươi không cần thích cũng đừng tới tìm ta nữa!" Cuối cùng mặc xong quần áo, Linh Hương bước ra hướng cửa, lại phát hiện hần không có ngăn cản nàng.

Ah? Tại sao có thể như vậy? Linh Hương trong lòng buồn bực.

"Nàng cứ việc đi, Lạc Uy ta không sợ không có nữ nhân."

Nàng vừa nghe, liền quay đầu, thấy hần bày ra vẻ không sao cả, làm nàng tức đến mức nước mắt cũng sắp chảy ra.

"Ngươi dám? !"

"Có cái gì không dám? Nàng không nghe lời như vậy, bảo ta làm sao có thể tiếp tục yêu nàng?" Hần cố ý nói với vẻ rất tức giận, nhưng thật ra là đang đánh cuộc, đánh cuộc xem nàng yêu hần bao nhiêu, có nhiều đến khiến nàng nguyện ý cúi đầu.

"Tốt! Vậy ngươi đi tìm người nghe lời đi!"

Dùng sức đóng cửa lại, trong giây phút đó Linh Hương liền thấy hối hận rồi.

Trùng mắt lạnh nhìn cánh cửa, nàng thật muốn vọt vào, nhưng nàng vẫn xoay người, bắt đầu một mình khóc lóc, cứ thế mà đi, ngay cả đi đâu nàng cũng không biết.

Còn nam nhân trong phòng là vẻ mặt tái xanh, hai tay nắm thành quyền, cả người phát ra lửa giận muốn giết người.

Kim Linh Hương! Nàng lại có thể quật cường đến mức này!

Thật là đáng giận! Nàng căn bản không đem hấn để vào mắt! Nếu như hấn còn dung túng nàng nữa, vậy thì hấn không phải là nam nhân! Lạc Uy nổi giận nghĩ thầm.

"Thật xin lỗi. . . . ." Linh Hương khóc lóc rồi rít nói, Giang Vân ngồi ở trước mặt nàng cũng là mang vẻ mặt sát khí.

"Người phản bội ta!" Hấn đang ngồi ở trên ghế quý phi, đôi tay ôm ngực, tức giận thờ phì phò.

"Ta không nén nổi tình cảm!" Linh Hương nghẹn ngào nói, giọng như con vịt, thật là khó nghe.

"Người. . . . ."

"Thật xin lỗi. . . . ."

Giang Vân rất muốn mắng Linh Hương không tâm can, không có lương tâm, cư nhiên lại yêu nam nhân mà hấn cũng rất yêu, chỉ là nhìn thấy đáng vẻ nàng khóc thê thảm như thế, hấn cũng không nhẫn tâm rồi.

"Thế nào? Cô dâu mới, cãi nhau hả?"

Linh Hương nâng cặp mắt vừa đỏ vừa sưng lên: "Ta mới không phải là cô dâu mới của hấn!"

"Ôi trời ơi!!! Người thật đúng là nữ nhân ngoan cố nhất mà ta thấy! Rõ ràng là thương hấn, yêu hấn muốn chết, mà lại khẩu thị tâm phi, nếu như mà ta cũng là thân nữ nhi, nhất định đã sớm cùng hấn như hình với bóng, ngày ngày dính ở bên cạnh hấn, ai cũng không cho phép tách hai chúng ta ra."

Linh Hương vốn là đang khóc, nghe thấy hấn nói những lời này, nhìn chăm chú vào ánh mắt của hấn, nó lạ nha, rồi thấy hấn một hồi không được tự nhiên.

"Dù sao.. " hấn ho nhẹ một tiếng, sau đó lại tiếp tục nói: "Nếu như là những nữ nhân khác, ta nhất định phản đối đến cùng, chỉ là người! Mặt ngọc ngác, không có tâm cơ gì, so với mấy nữ nhân ham vinh hoa phú quý kia tốt hơn nhiều."

"Người không tức giận à?" Nàng nhỏ giọng hỏi.

"Ta tức giận có ích lợi gì? Bất luận kẻ nào liếc sơ qua cũng thấy tình cảm lão đại đối với người rất sâu sắc, hơn nữa hấn đã quyết định cưới người rồi, nhất là gạo sống cũng đã nấu thành khoai lang com, người không gả hấn có được không?" Tình yêu trong lòng hấn dành cho lão đại cũng đành phải thăng hoa trở thành vẻ đẹp trong sáng cao cấp hơn. Trời ạ! Hấn làm sao có thể vĩ đại như vậy !

"Không phải com chín sao? Làm sao lại biến thành khoai lang com?"

"Đó không phải là trọng điểm? !" Giang Vân rống to một tiếng, thiếu chút nữa biến lỗi tai Linh Hương thành điếc.

"Được rồi, được rồi! Có điều, ta không thể gả cho hấn." Linh Hương nói.

"Tại sao không thể?" Giang Vân sững sờ nhìn nàng.

"Người quên ta tới đây bằng cách nào sao?"

"Không quên được." Có ai biết dùng cách thức xuất hiện vừa đáng sợ vừa khoa trương như vậy đâu chứ? Cũng chỉ có nàng Kim Linh hương mà thôi.

"Có lẽ sẽ có một ngày ta cũng sẽ lại không giải thích được mà biến mất, nếu như mà ta gả cho hấn, vậy. . . . . Vậy ta nhất định sẽ tan nát cõi lòng mà chết, hấn cũng sẽ thống khổ cả đời, ta mới không cần !"

Giang Vân nghe cũng là ngốc trẻ một hồi. Đúng vậy! Hấn làm sao lại không nghĩ tới điểm này? Nếu thật là như thế, lão đại theo như hấn hiểu, thì nhất định sẽ cả đời không cưới, sau đó tưởng niệm người yêu một đời một thế, vĩnh viễn khó quên.

"Nhưng bây giờ người tổn thương hấn như vậy, hấn không phải rất đáng thương sao?"

"Ta cũng trăm ngàn lần không muốn! Nhưng chỉ cần ta nghĩ đến đoạn tình cảm này có thể không đúng chỗ, ta liền . . . . . Liền. . . . . Oa! Thật đau lòng mà!"

Nàng "Oa" một tiếng thật lớn, làm trên mặt Giang Vân giống như gạch ba vạch đen, nhưng mà hấn vẫn tự nói với mình phải tỉnh táo, bởi vì đối diện hấn là cô nương đang đứng bên bờ biên giới sắp sụp đổ.

"Ta hỏi ngươi, con người lúc còn sống, cũng chẳng phải là có sinh lý tử biệt hay sao, vậy ngươi sẽ bởi vì biết mình nhất định sẽ chết lènh bà lènh bênh, vì thế chuyện gì cũng không muốn làm, thà làm một cái xác không hồn sống qua ngày sao?"

"Này. . . . ."

"Sẽ không sao! Có đúng không?"

"Ừ!"

"Đã như vậy, ngươi còn lo lắng cái gì? Tại sao không ra sức nắm chặt hiện tại, nếu thương hấn, liền dũng cảm nói ra, có gì phải sợ?"

wOa! Quá vĩ đại rồi! Không nghĩ tới cô nhân này cũng sẽ nói ra được đạo lý hay như vậy, làm người ta bừng tỉnh hiểu ra, thật là một câu thức tỉnh người trong mộng!

"Giang Vân, ngươi nói rất đúng!" Linh Hương nhất thời kích động nắm lấy cổ tay của hấn, dùng sức lắc lắc.

"È hèm! Đó là dĩ nhiên!" Giang Vân đắc ý không dứt.

"Ah? Ngực của ngươi làm sao lại sưng lên như vậy?" Ánh mắt Linh Hương nhìn đến nơi khác thường của hấn.

Giang Vân cúi đầu nhìn một cái, biểu tình có chút phức tạp: "Đúng đó! Gần đây không biết tại sao lại vậy. . . . . Ngực sưng lên. . . . ."

"Ngươi bị thương sao?"

"Không có. . . . . Ồ! Ngươi làm cái gì thế?"

"Ta giúp ngươi xem một chút, nếu như quá nghiêm trọng, thì cần phải nhanh đi tìm đại phu xem qua." Nàng vừa nói vừa ba chân bốn cẳng thay hấn tháo quần áo nửa người trên xuống, vậy mà cời một cái —— "Ngươi. . . . . Ngươi. . . . ."

"Sao vậy?" Giang Vân buồn bực nhìn nàng.

"Ngươi. . . . . Ngươi. . . . ." Linh Hương còn nói không ra lời.

"Ta sao?"

Nàng nháy mắt mấy cái, sau đó lại dụi dụi mắt, xác định mình không có nhìn lầm.

"Cái đó. . . . . Cái đó. . . . ."

Linh Hương mở to hai mắt nhìn cặp vú nữ nhân khéo léo trước mắt, còn hơi dao động! Không lớn, nhưng đủ để làm người ta nhận ra giới tính rồi.

Phải không vậy? Sẽ không? Giang Vân cũng không phải nàng tự xem là nam nhân, cũng không phải là nhân yêu, mà hấn vốn chính là "Nàng" !

"Giang Vân, ngươi. . . . . Ngươi. . . . . Ồi! Giờ ta hỏi ngươi đó! Phía dưới của ngươi có hay không nhiều. . . . . Nhiều. . . . . Nhiều. . . . ."

"Nhiều?" Giang Vân hoài nghi nhìn nàng.

"Không phải! Là phía dưới của ngươi có hay không nhiều một cái vật thể không rõ?"

Giang Vân lắc đầu một cái.

Linh Hương kêu to: "Chắc chắn?"

Giang Vân giật mình, vội vàng vỗ ngực một cái, ngay cả điệu bộ cũng không mất đi phong thái nữ nhân: "Nói nhảm! Ta ngày ngày tắm, ngày ngày nhìn, có hay không ta làm sao lại không biết?"

"Không được! Tốt nhất là để ta nhìn qua." Vừa nói xong, nàng liền vươn tay tiếp tục tìm kiếm phía dưới Giang Vân.

"Này! Ngươi đừng như vậy! Ngươi như vậy ta sẽ hết to, ngươi. . . . ." Ồi! Về mặt Kim cô nương thật là đáng sợ! Giang Vân lần đầu nhìn thấy nàng có vẻ mặt nghiêm túc như thế. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

"Nhanh để ta nhìn!" Linh Hương rất kích động.

"Này! Ngươi không hiểu nam nữ thụ thụ bất thân sao? Còn nữa, ngươi đã có lão đại, nên an phận thủ thường, tại sao có thể có ý không an phận với huynh đệ hấn. . . . ."

"Ít nói nhảm! Mau cởi quần áo!" Linh Hương ngang ngược ra lệnh.

"Không!"

"Tên ghê tởm!"

Nàng giống như một con mèo hoang nhào tới, không nói hai lời liền lột quần ngoài Giang Vân xuống, lộ ra một cái quần mỏng manh thì nàng hơi do dự. Ngộ nhờ nàng đoán sai, vậy chẳng phải là toi sao?

Nhưng vào lúc này, một người đi tới trước mặt hai người, im hơi lặng tiếng, bóng dáng cao lớn che đi ánh sáng ở trên giường.

Chậm rãi, hai cái đầu Linh Hương và Giang Vân cùng ngẩng lên, đón nhận một đôi mắt tràn đầy khiển trách.

Lửa giận hừng hực, ánh mắt rơi vào quần áo không chỉnh tề trên người Giang Vân, sau đó lại rơi vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Hương, chỉ thấy mặt nàng kinh ngạc, mà một phần kinh ngạc này càng làm Lạc Uy tưởng lầm là chột dạ.

"Các ngươi phản bội ta bao lâu rồi?" Lạc Uy lạnh giọng hỏi.

"Lão đại, chuyện không phải. . . . ." Giang Vân cố gắng giải thích.

"Chuyện không phải như ngươi thấy!" Linh Hương ngo ngoay bước xuống giường, lẳng lặng nhìn nam nhân đang tức giận đùng đùng.

"Như vậy, là do trong lòng ta nghĩ như vậy đúng không? Có đúng hay không?" Lạc Uy cắn răng nói, đôi tay phải dùng sức nắm chặt, mới không động thủ tổn thương nàng.

"Ta không có. . . . . Aa!" Nàng còn chưa dứt lời liền bị hấn bắt được, sau đó dùng sức lôi kéo, nàng lập tức đối diện với đôi mắt bốc lửa kia.

"Không nghĩ tới ngươi là một nữ nhân hạ tiện như thế, ta đối với ngươi hết lòng, ngươi còn không thỏa mãn, cứ nhiên lại động tay động chân với huynh đệ ta!"

"Ta không có!" Nàng rống to.

"Còn nói láo!"

"Không có thì là không có!"

"Nữ nhân chết tiết! Có tin ta sẽ giết chết ngươi không?" Nhìn thái độ chống đối của nàng, Lạc Uy tức giận cũng sắp đến giới hạn bùng nổ.

"Ngươi. . . . . Ngươi lại nói ra lời đồn đại này!" Nàng vùng hai tay đánh trên ngực hấn.

"Ngươi đánh! Ngươi giết! Tốt nhất là đem ta giết chết, nếu không ta nhất định sẽ biến thành Trinh Từ (* là ma =3=), từ trong TV bò ra ngoài!" Nàng rất tức, rất đau lòng, cho nên không có chú ý tới cổ đại không có TV, cho dù nàng muốn bò cũng không có chỗ bò.

"Ngươi. . . . ."

"Lão đại, chó thô lỗ như vậy. . . . . " Giang Vân lên tiếng.

"Giang Vân, ngươi chó xía vào!"

"Bớt lo chuyện người!"

Hai người trăm miệng một lời, làm Giang Vân vốn là muốn khuyên can cũng sững sốt một chút, sau đó cảm thấy quê mà sờ sờ lỗ mũi.

"Ngươi lựa chọn đi!" Lạc Uy lạnh giọng nói.

Linh Hương mở to mắt, tức giận nhìn chằm chằm hấn: "Cái tên khốn kiếp này!"

"Ngươi ——" Lạc Uy nhất thời mất khống chế, vùng tay lên.

“Bốp” một tiếng, rất thanh thúy, Giang Vân sợ tới mức làm rớt ly trong tay, cái ly rơi xuống đất, tiếng vỡ vụn vang lên lại thật giống như tiếng lòng Linh Hương tan nát.

"Ngươi. . . . . Ngươi thật đánh ta?" Môi của nàng không ngừng run rẩy, giống như nữ chính diễn cảnh tình cảm bi ai.

"Ta. . . . . Ta. . . . ." Lạc Uy nhìn tay gây họa. Trời ạ! Đáng chết! Hấn không phải cố ý, hấn là quá tức giận, nhất thời không khống chế được mới. . . . .

Linh Hương cố gắng hít sâu mấy hơi, ý đồ ra vẻ tức giận, biểu hiện dũng cảm chút, nhưng nàng lại không khống chế được "Oa" một tiếng, nước mắt như vỡ đê, không ngừng chảy xuống.

"Ngươi thật sự đánh ta? Ngươi lại. . . . . Ngươi không phải nói là sẽ một đời một kiếp bảo vệ ta, hiện tại ngươi lại đánh ta, chúng ta ở chung một chỗ cũng không có bao lâu, ngươi cũng đã đánh người rồi, nếu ta thật sự gả cho ngươi, không phải sẽ bị ngươi đánh cho gần chết? ! Thì ra ngươi đối với ta cũng chỉ là lời ngon tiếng ngọt, ngươi là tên lường gạt!"

Lạc Uy cũng tức giận, nắm lấy bả vai mảnh khảnh của nàng, dùng sức lay động: "Câm mồm !"

Cái gì? ! Hắn lại dám bảo nàng câm mồm? Rõ ràng đánh người chính là hắn, không đúng cũng là hắn, tại sao còn ra lệnh cho nàng?

"Ta không đây! Có gan ngươi giết chết ta đi! Giết chết ta đi! Ngươi giết đi! Ngươi. . . . . Aa ——" nàng đột nhiên kinh sợ mà thét chói tai.

Vốn là còn đang hết sức hăng say, Linh Hương lại thấy phía sau Lạc Uy, trên nóc nhà xuất hiện một người áo đen.

Lúc này dùng cái mông nghĩ cũng biết người đến không có ý tốt, mục tiêu của đối phương cũng tuyệt đối là nam nhân xấu xa họ Lạc này, bởi vì ánh mắt bị miếng vải đen che kín, chỉ lộ ra tròng mắt nhìn thẳng vào trên người của hắn.

"Ngươi thật cho là ta không dám giết ngươi sao? Ngươi thật cho là. . . . ." Đáng chết! Hắn thật đúng là không dám. Lạc Uy ở trong lòng khẽ nguyên rủa.

"Cái đó. . . . . Lạc Uy. . . . . Có. . . . . Có. . . . ." Linh Hương vừa đáp ứng vừa nhìn phía sau Lạc Uy.

"Cái gì? !" Hắn tức giận rống lên, nhìn mặt nàng tái nhợt, biết sợ hắn đó! Hừ! Như vậy mới đúng chứ. . . . .

Hả? ! Có sát khí!

Ngay sau đó, hắn nghiêm mặt lại, siết chặt kiếm trên tay, chuẩn bị một kiếm giải quyết địch nhân đến với ý đồ không tốt.

Hắn ghét nhất lúc cãi nhau có người tới quấy rầy, đây là hành động rất không lễ phép.

Thân là Võ Lâm Minh Chủ, kẻ thù không ngừng, đây là chuyện mà Lạc Uy luôn biết được, những người khác cũng đều luyện thành trình độ lâm nguy không loạn, nhưng mà hắn ngàn dự phòng, vạn cẩn thận, lại quên thông báo với tiểu nữ nhân trước mắt này, làm nàng sợ tới mức mặt trắng bệch.

Khi một đạo ám khí tựa như sao rơi bắn về phía hắn thì hắn lắc mình một cái rất điệu nghệ ——

"Cẩn thận! Aaa ——"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Tìm Tình Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Gần như là cùng lúc, Lạc Uy nơi này chợt loé thì bên kia Linh Hương tung người một cái, động tác có thể sánh ngang tuyển thủ bóng chày Olympic, tư thế muốn bao nhiêu hoàn mỹ có bấy nhiêu hoàn mỹ, vậy mà chẳng những rơi vào khoảng không, còn bị ba ám khí Chi Hoa Mai bắn trúng.

"A!"

"Phịch" một tiếng, Linh Hương cả người ngã sấp xuống đất.

"Tiểu Hương? !"

Lạc Uy muốn xông qua, nhưng người áo đen đã cầm đao từ phía trước tấn công tới, mỗi một đao đều là nhát trí mạng, làm hắn không thể không chuyên tâm đối phó với địch.

Giang Văn cũng tiến lên giúp một tay ứng phó, đột nhiên hơn mười tên áo đen xuất hiện ở khắp nơi.

Có điều, Lạc Thiên Bảo cũng không phải là hư danh. Trong Bảo, nam nam nữ nữ cũng sẽ biết chút quyền cước, cho tới Lạc gia quân do Lạc Uy huấn luyện càng thêm khó lường.

Rất nhanh, xuất hiện một cuộc đánh nhau kịch liệt, Linh Hương nằm sấp xuống đất, động cũng không dám động, chỉ sợ vừa động, chứng Võ Lâm Cao Thủ đang đánh nhau ở phía trên nàng sẽ dẫm lên nàng, huống chi nàng cũng không nhìn được tình hình thực tế, bởi vì cái mông của nàng rất đau.

Quay đầu vừa nhìn, nước mắt của nàng trực tiếp lăn xuống. Chẳng trách được, nếu như cái mông của người cầm ba ám khí Chi Hoa Mai, nếu không đau mới có quỷ.

Bày ra đôi mắt to đẫm lệ, nàng không ngừng tìm kiếm nam nhân yêu dấu của mình.

"Lạc Uy. . . . . Người đang ở đâu?" Nàng kêu gào hết sức đáng thương.

"Ta ở chỗ này!"

Lạc Uy muốn phóng tới bên cạnh người yêu, tiếc rằng đối thủ của hắn, mỗi một chiêu đều rất ác liệt, ép hắn đứng yên tại chỗ, không thể nào đến gần nàng.

"Đáng chết!" Hắn quyết định ở trong ba chiêu kết thúc trận chiến.

Lạc Uy lòng như lửa đốt, vậy mà công phu đối phương cũng không kém, cứ nhiên có thể tiếp hơn mười chiêu của hắn, mà trên đời có thể tiếp được nhiều chiêu của hắn như thế, trừ Giang Vân, còn lại chỉ có. . . . .

"Lạc Uy! Nhanh lên một chút, cứu cứu ta. . . . ." Linh Hương phát ra kêu cứu khẩn cấp. Trời ạ! Cái mông máu chảy không ngừng!

"Tiểu Hương, đừng sợ! Ta ở chỗ này." Vì cứu người yêu, Lạc Uy quyết định xuất tuyệt chiêu, "Hoán Thiên!"

Một tiếng "Hoán Thiên", thoáng chốc Thần Kiếm cổ xưa trong tay hắn lóe ra một đạo ánh sáng màu trắng, sau một cái chớp mắt, đạo kiếm khí đó hóa thành Bạch Long khí thể vạn quân xông về đối phương.

"Đáng chết!" Người áo đen khê nguyên rủa, vội vàng dùng chiêu Kim Nguyệt Trảo, tại xung quanh người hắn hình thành một vùng màu vàng sáng chói.

"Phanh" một tiếng vang lớn nổ ra, chỉ thấy người áo đen liên tục bị đẩy lui vài bước.

"Người. . . . ." Lạc Uy nhìn chằm chằm người áo đen với vẻ mặt lạnh như tiền.

"Ly Thiên Cừ, người tới làm loạn sao?" Giang Vân thờ phỉ phò nói.

Dùng một chiêu này giống như đại biểu tên, công phu độc nhất, mọi người liếc mắt liền nhìn ra người tới là Vô Tình công tử Ly Thiên Cừ.

Chỉ thấy người áo đen cúi mặt nạ ra, lộ ra gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng, dù là ai hắn cũng không nhìn, chỉ nhìn chăm chú vào Giang Vân.

"Tình yêu của ta, nhiều năm không thấy, người vẫn một thứ ánh sáng tươi đẹp động lòng người."

"Thà chó, rắm thúi!" Giang Vân không một chút tiếp nhận tình cảm.

"Ly Thiên Cừ, người muốn làm cái quái gì?" Lạc Uy hỏi.

"Tìm người quyết đấu!"

"Đã nhiều năm như vậy, người vẫn không chết hy vọng, người biết rõ ràng là người vĩnh viễn đánh không lại lão đại!" Giang Vân khinh thường nói.

"Vân, ta phải giết người nam nhân này, nếu không ta vĩnh viễn không chiếm được người." Giọng điệu của hắn lạnh nhạt, hoàn toàn không có bị Giang Vân chê cười mà ảnh hưởng.

"Cái gì? !" Trên mặt Giang Vân xuất hiện vẻ xấu hổ.

Ôi chào! Anh hùng cứu mỹ. . . . . À! Không, chẳng lẽ là cướp mỹ? ! Linh Hương nằm trên mặt đất trừng mắt nhìn một màn này, nhưng mà bởi vì cái mông quá đau, nàng vội vã đưa tay nhỏ bé yếu ớt vỗ Lạc Uy.

"Cứu mạng!" Muốn ôn chuyện thì hôm khác đi! Đừng chọn lúc này chứ?

"Tiểu Hương!" Lạc Uy lập tức xông đến bên cạnh người yêu, ôm cổ nàng: "Nàng không sao chứ?"

"Ta. . . . . Cái mông thật đau. . . . ."

"Không sợ, không sợ! Ta lập tức đi tìm đại phu. . . . ."

"Vô dụng thôi"

Những lời này của Ly Thiên Cừ, làm cho sắc mặt của mọi người ở hiện trường trắng bệch.

"Người hạ được?"

Vũ khí của Ly Thiên Cừu trong võ lâm người ta gọi là ám khí đứng đầu, nhưng không phải sợ ám khí của hắn vừa chuẩn lại lợi hại, mà là hắn thích bôi độc gì đó rất kỳ quái lên trên ám khí, khiến cho người trúng chiêu khổ không thể tả.

"Ly Thiên Cừu, mau đưa thuốc giải ra!" Giang Vân chìa tay về phía hắn, trên gương mặt xinh đẹp đầy giá lạnh, lại không hề giảm đi vẻ đẹp mê người của hắn.

"Người mở miệng, ta sẽ cho người mặt mũi, qua đây lấy đi!"

Giang Vân vừa nhắc chân, thì bị Linh Hương gọi lại.

"Không cần qua! Hắn sẽ không cho người thuốc giải." Linh Hương vội nói, cử động một cái, thì cái mông liền đau nhức kịch liệt.

"Đừng! Người này rất giao hoạt. . . . ." Lạc Uy cũng không yên tâm nói.

"Không cần cũng được" Ly Thiên Cừu cầm bình trắng trong tay nhét lại vào trong ngực: "Có điều, độc này là ta làm cho người ta muốn sống không được, muốn chết cũng không xong, nếu như không nhanh giải, chỉ sợ cũng qua không nổi tới hôm nay."

"Lấy ra!"

Khi hắn đang hết sức lăm nhăm, Giang Vân một bước nhanh vọt tới trước mặt hắn, đưa tay hướng tới hắn đòi thuốc giải.

Vậy mà ngay trong nháy mắt này, đôi phương đưa tay hướng Giang Vân điểm một cái, sau đó nàng lập tức mất đi tri giác, xụi lơ trog lòng ngực hắn.

"Người. . . . ."

"Lạc Uy, ta muốn nàng, cho nên người đừng uống phí tâm cơ đuổi theo nàng." Ly Thiên Cừu nói vừa xong, thân thể dịch chuyển, nhanh chóng biến mất ở nóc nhà, biến mất ở trước mắt mọi người.

Những tên áo đen khác cũng nhanh chóng đuổi theo.

"Ghe tòm!"

Lạc Uy muốn đuổi theo, thì bị Linh Hương nắm lại, hắn cúi đầu nhìn, liền thấy mặt của nàng thật là đỏ, rất đỏ đấy, chắc là do khóc sụt nước, thật đáng thương——

"Cái mông người ta thật là đau đó!" hức. . . . .

Lạc Uy im lặng đứng ở bên giường, mặt không cảm xúc nhìn kỹ đại phu cẩn thận giúp Linh Hương kiểm tra, bao gồm cái mông của nàng.

Linh Hương vẫn nằm lỳ ở trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trong chăn, ngay cả ngẩng cũng không ngẩng, chỉ thỉnh thoảng sẽ bởi vì đau đớn mà hừ nhẹ vài tiếng.

"Được rồi, không sao, nhớ rõ là phải bôi thuốc bột này đúng giờ, còn nữa, đừng để vết thương bị ướt, cũng nên nhớ, không cần ăn thuốc giải độc gì đó, còn có. . . . ."

"Nàng trúng độc!"

"Cái gì?"

"Thế, trên ám khí kia không phải có độc sao?"

"Phải. . . . . Là có!" Lão đại phu chần chờ một lúc, mới quyết định đem cái loại này xếp loại thành trúng độc.

"Cái này. . . . ." Lão đại phu từ trong hòm thuốc cũ lấy ra một bình thuốc màu xanh: "Bên trong là đồ tốt không đấy, người cũng không nên lãng phí."

"Cho ta ăn?" Lạc Uy nghi ngờ hỏi.

"Đừng! Chờ một chút nữa người sẽ phải cần. Đúng rồi, người ăn no chưa?" Lão đại phu đột nhiên hỏi.

"Cái gì?" Linh Hương cũng sắp khó giữ được tánh mạng rồi, hắn đâu còn có tâm tư ăn cơm "Đại phu, người đừng nói giỡn, nếu như nàng không sống được, vậy ta. . . . ."

"Ta không sợ nàng không sống được, chỉ sợ người nhịn không được. Tốt lắm, nhớ ăn."

"Vậy nàng? Độc của nàng. . . . ."

"Yên tâm! Ta chính là lão đại phu đã nhìn qua ba đời Lạc gia rồi, có chuyện thì có chuyện, nếu như ta nói không có việc gì, vậy tuyệt đối không có việc gì."

Thu dọn cái hòm thuốc, lão đại phu cười tít mắt, bỏ đi đi ra ngoài, nghĩ thầm qua tối nay, có lẽ mười tháng sau, hẳn có cơ hội trở thành đại phu bốn đời Lạc gia. Như vậy không tồi, có thể thừa cơ kiếm một chút bạc, ha ha!

Lạc Uy thật sự không yên lòng, chuẩn bị sai người đi tìm đại phu khác tới chẩn đoán bệnh. Lão đại phu này nhất định là lão hồ đồ rồi, rõ ràng trúng độc, hơn nữa. . . . .

"Uy. . . . ."

"Ta ở đây, ta ở đây!" Nghe người yêu gọi, Lạc Uy vội vàng đưa tay cầm tay nhỏ bé của nàng, mới vừa đụng, trong lòng giật mình.

Thật là nóng!

"Tiểu Hương, da thịt của nàng thật là nóng, có sốt không?"

Linh Hương chậm rãi xoay đầu lại, một khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, rất đỏ, thẹn thùng mỉm cười, xem ra mộng tình vô hạn, làm cho người mơ mộng viễn vông.

"Nàng. . . . ." Hắn ngậy ngấn cả người. Trời ạ! Hắn có nhìn lầm không? Nàng lại hướng tới hắn mà liếm môi, một bộ dáng rất lẳng lơ. . . . .

"Uy. . . . . Tới đây. . . . ."

"Nàng cảm thấy thế nào?" Hai tay hắn nắm vai của nàng, dùng sức lắc lắc, "Đừng dọa ta, nàng là Kim Linh Hương đúng không?"

Tay nhỏ nhỏ lại trắng nõn tay vòng sau gáy hắn, nàng giống như là một con mèo nhỏ vừa đói khát vừa khêu gọi, há miệng cắn lên vành tai của hắn, gặm nhẹ, giống như coi hắn là điểm tâm mà cần.

Đối mặt với động tác nhiệt tình của người yêu như vậy, hẳn sẽ không có gì việc gì phải bài xích, chỉ là trong quá khứ, muốn hôn thì phải cùng nàng lăn qua lăn lại một phen mới có thể âu yếm, hôm nay. . . . .

"Nàng rất lạ đó. . . . . Không, ta không yên lòng, ta đi tìm đại phu, ta. . . . ."

(Ní: --- ta đối xưng hô nhé---)

"Ta không muốn đại phu, người ta hiện tại chỉ cần chàng." Giọng khàn khàn lại tràn đầy nũng nịu vang vọng bên tai, đồng thời một bàn tay nhỏ cũng không an phận chậm rãi đi xuống. . . . . Nắm chặt!

Đáng chết! Hắn khề nguyên rửa một tiếng, dục vọng vốn đã bị nàng khiêu khích, lại còn bị nàng nắm như vậy, lập tức dâng cao dựng thẳng.

Hắn hận không thể đẩy nàng ngã ngay lập tức, nhưng hiện tại nàng đang trúng độc. . . . . Đợi đã nào...! Lạc Uy nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trở nên hồng hồng, giống như màu hoa đào mùa xuân, môi nhỏ kiêu diễm hồng phấn ướt át, khiến người ta thật muốn cắn 1 cái. . . . .

Thoáng chốc hẳn đã biết nàng trúng loại nào độc rồi, là mị độc!

Đáng chết, Tên Ly Thiên Cừu dám dùng thủ đoạn hạ lưu như thế, cũng không rõ hắn dùng khoảng bao nhiêu, nếu dùng quá nhiều, thì sẽ có người chết đấy!

Trong khi hắn đang suy nghĩ, thì tiểu nữ nhân trước mặt đã bắt đầu cởi quần áo rồi.

"Nóng quá. . . . . Chàng không cảm thấy sao?" Nàng hỏi hắn.

"Không biết." Hắn lẳng lặng trả lời, nhìn chòng chọc vào nàng.

Bị ảnh hưởng của xuân dược, ý thức từ từ mơ hồ, nhìn thấy tình nhân tuần mỹ trước mặt, xuân ý trong lòng nhộn nhạo lên, tình dục ẩn sâu trong người thiếu nữ không thể kiềm chế được. Nàng muốn hắn, rất rất muốn!

"Này, chàng qua đây." Nàng nhỏ giọng kêu lên

Hắn ngoan ngoãn đến gần nàng, trong nháy mắt một đôi môi mềm mại đã ập đến chạm vào bờ môi của hắn, hai tay nàng kéo mạnh quần áo hắn ra, vuốt ve lồng ngực bên chắc của hắn.

Cái lưỡi nhỏ hồng tựa như con rắn nhỏ linh hoạt uốn lượn nhẹ nhàng trên từng tác da thịt của hắn.

"Ừm. . . . ." Đầu lưỡi của nàng chọc vào hắn khiến hắn vô thức phát ra tiếng thở dốc hưng phấn.

Hắn nằm ở trên giường lớn, để mặc cho nàng thỏa thích chơi đùa trên người hắn, hưởng thụ cảm giác uơn ướt, mềm mại từ đầu lưỡi của nàng.

Chiếc lưỡi nhỏ hồng không ngừng trượt dọc trên người của hắn, bàn tay trắng mịn liên tục vuốt ve thân thể cường tráng của hắn, khi nàng chậm rãi liếm

xuống dưới làm cho hần rít một hơi thật lớn.

"Tiểu Hương, không lẽ nàng muốn. . . . . Đáng chết!" Hần nhin không được mà thảm nguyên rủa, tiểu nữ nhân, tiểu yêu tinh này thật lớn mật, dám khơi dậy dục vọng của hần, sau đó hần rít một hơi thật sâu. . . . .

Chết tiệt! Nàng từ đâu mà biết được chiêu này? Đây là kỹ thuật đặc biệt chỉ có kỹ nữ mới biết, nàng lại có thể biết được! Lạc Uy khẽ trách trong lòng.

Chỉ là. . . . . Cái lưỡi phấn hồng này khê liếm trên tiểu huynh đệ của hần, tay nhỏ bé sờ loạn, tựa như tia điện nhanh chóng đánh thẳng vào toàn thân hần.

Cái miệng hồng nộn ngượng ngừng liếm lên cơn gậy của hần, mặc dù do mị thuốc khiến nàng lớn mật như thế, nhưng nàng cũng hiểu mình rất muốn hần.

Nhưng dù sao nàng cũng chưa từng có kinh nghiệm ở phương diện này, cho nên chỉ biết lên xuống khuấy động, bởi vì lúc còn nhỏ từng cùng với hai người bạn học nữ lên lên xem phim cấp 3.

Phim cấp 3 tuy không có lộ liễu rõ ràng, chỉ toàn động tác của nữ chính, nhưng cũng đã lưu lại trong trí nhớ của nàng. . . . . Không, phải là in cực kỳ sâu đậm, ảnh hưởng rất lớn! Cộng thêm lúc ở đại học nghe các bạn đồng học trao đổi kỹ thuật mình tâm đắc nhất với nhau, có thể nói là lý luận của nàng tràn đầy nhưng không hề có kinh nghiệm thực chiến.

Vào giờ phút này, lửa dục chi phối nàng, khiến cho nàng càng khuấy động nhanh hơn, giống như pít-tông trong động cơ, làm hần thờ dốc không ngừng.

Không biết lên xuống như vậy bao lâu, miệng của nàng rất đau, thế là đổi sang dùng đầu lưỡi, giống như mèo con, thè cái lưỡi màu hồng nhẹ nhàng liếm dương vật của hần.

Giống như động tác mút kem vậy nhưng vẫn có khác biệt rất lớn, nếu như chỉ là que kem, thì càng liếm càng tan chảy, nhưng hần thì khác, cái cây gậy kia, càng liếm càng lớn, giống như đã thủ thức tỉnh, trở nên mạnh hơn mà có lực.

Nàng có chút bị giật mình, bởi vì cự thủ trước mắt giống như tùy thời sẽ bởi vì sưng to lên mà nổ tung, hơn nữa, không nghĩ tới nam nhân lại có thể bởi vì hưng phấn lên mà biến hóa ghê như vậy, thật là không thể tưởng tượng nổi!

"Ngon. . . . . Ăn thật ngon đó. . . . ." Nàng đem tiểu huynh đệ của hần trở thành sĩ lâm Đại Hương Tràng, cơ hồ đói khát đến há mồm khê cắn, làm hần lập tức kêu gào bi thống.

"A!"

"Ta muốn ăn. . . . . Ta muốn. . . . ."

"Này không thể ăn!" Hần đau đến đỏ bừng cả mặt.

"Ta muốn. . . . . Ta. . . . . Ô. . . . . Này, người ta thật khó chịu. . . . . Cứu cứu ta. . . . ."

Hỏa nhiệt trong cơ thể nàng rực cháy mãnh liệt, nàng vận vẹo khó chịu vô cùng, không biết làm sao dập tắt nó.

Lạc Uy sợ nhất là nước mắt của nàng."Được! Ta lập tức giúp nàng giải độc."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thời Không Tìm Tình Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.